

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

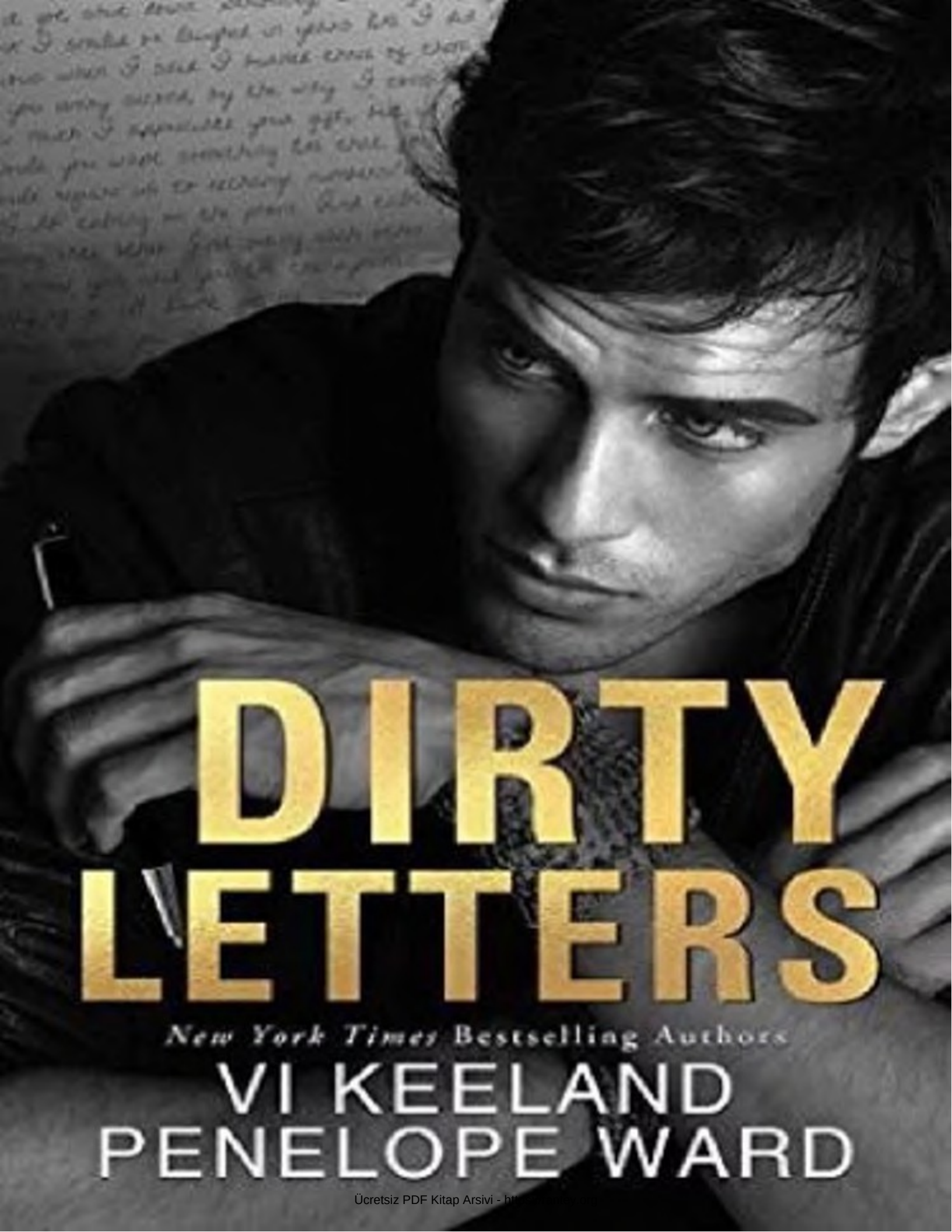
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DIRTY LETTERS

New York Times Bestselling Authors

VI KEELAND
PENELOPE WARD

VI KEELAND G PENELOPE WARD'IN DİĞER ESERLERİ

Nefret

Notları Asi

Varis Asi

Kalp

Ukala Piç Takım Elbiseli Playboy Pilotu Bay Para Çantalı İngiliz Yatak

Arkadaşı Vi Keeland'ın diğer kitapları

Büyümemeliyiz

Çıplak Gerçek Aşk Değil Seks Güzel Hata Egomanyak Patron

The Baller

Left Behind (Dylan Scott ile birlikte yazılmıştır)

Beat

Throb

Mücadeleye Değer Şansa Değer Affetmeye Değer Sana Ait Senin İçin Yapıldı

Penelope Ward Yazarının Diğer Kitapları

Ağustos Bittiğinde Aşk Çevrimiçi

Centilmen Dokuz Sarhoş Arama

Mack Daddy

Üvey Kardeş Sevgili Komşu Sevgili OdaNefret

*Sevin'in Günahları Jake Undone (Jake #1) Jake Understood (Jake #2) Skylar
Gemini'm*

DIRTY LETTERS

New York Times Bestselling Authors

VI KEELAND
PENELOPE SAVAS D

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metnin telif hakkı © 2019 Vi Keeland & Penelope Ward'a aittir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake Romance tarafından yayınlandı, Seattle www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake Romance, Amazon [.com](http://amazon.com), Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542016797

ISBN-10: 1542016797

Kapak tasarımı Perfect Pear Creative Covers Kapak fotoğrafı Stefanie Renoma

Anksiyeteden muzdarip olan herkes için, yalnız değilsiniz.

İÇİNDEKİLER

<u>BÖLÜM 1</u>	<u>LUCA</u>
<u>BÖLÜM 2</u>	<u>LUCA</u>
<u>BÖLÜM 3</u>	<u>LUCA</u>
<u>BÖLÜM 4</u>	<u>GRIFFIN BÖLÜM</u>
<u>5</u>	<u>LUCA</u>
<u>BÖLÜM 6</u>	<u>GRIFFIN BÖLÜM</u>
<u>7</u>	<u>LUCA</u>
<u>BÖLÜM 8</u>	<u>GRIFFIN BÖLÜM</u>
<u>9</u>	<u>LUCA</u>
<u>BÖLÜM 10</u>	<u>LUCA BÖLÜM</u>
<u>11</u>	<u>LUCA</u>
<u>BÖLÜM 12</u>	<u>GRIFFIN</u>
<u>BÖLÜM 13</u>	<u>LUCA</u>
<u>BÖLÜM 14</u>	<u>GRIFFIN</u>
<u>BÖLÜM 15</u>	<u>LUCA</u>
<u>BÖLÜM 16</u>	<u>GRIFFIN</u>
<u>BÖLÜM 17</u>	<u>LUCA</u>
<u>BÖLÜM 18</u>	<u>GRIFFIN</u>
<u>BÖLÜM 19</u>	<u>LUCA</u>
<u>BÖLÜM 20</u>	<u>GRIFFIN</u>
<u>BÖLÜM 21</u>	<u>LUCA</u>
<u>BÖLÜM 22</u>	<u>GRIFFIN</u>
<u>BÖLÜM 23</u>	<u>LUCA</u>
<u>BÖLÜM 24</u>	<u>GRIFFIN</u>
<u>BÖLÜM 25</u>	<u>GRIFFIN</u>
<u>BÖLÜM 26</u>	<u>LUCA</u>
<u>BÖLÜM 27</u>	<u>LUCA</u>
<u>BÖLÜM 28</u>	<u>GRIFFIN</u>
<u>BÖLÜM 29</u>	<u>LUCA</u>
<u>BÖLÜM 30</u>	<u>GRIFFIN</u>
<u>BÖLÜM 31</u>	<u>LUCA</u>
<u>BÖLÜM 32</u>	<u>LUCA</u>
<u>BÖLÜM 33</u>	<u>GRIFFIN</u>

EPILOG LUCA SÜRPRİZ!
YAZARLAR
HAKKINDA
TEŞEKKÜR

BÖLÜM 1

LUCA

İşte yine başlıyoruz.

Başlangıçta planladığım koridorda yürümek için dönmek yerine alışveriş arabamı ileri doğru ittim. Ama bir iki adım attıktan sonra kendime engel olamadım. Vücudumu rafın arkasına saklayacak kadar geri çekildim ve olan biteni izlemek için başımı dışarı uzattım.

En kıvrıkcık, en doğal olmayan kızıl saç rengine sahip bir kadın deodorantı rafa geri koydu ve yeni bir tane aldı. Çubuğun üst kısmını açıp kokladı, ardından gömleğinin bir tarafını kaldırıp deodorantı koltuk altına sildi, sonra diğer tarafa geçti. Kapağı yerine taktı, başka bir marka seçmeden önce bir süre rafı inceledi. Yine üstünü çıkardı, kokladı, sonra her bir çukurunun altına sürdü. Bir mağaza çalışanı nihayet ne yaptığını fark edene kadar altı farklı deodorantı örneklerken, ne kadar ciddi olduğunu hayranlıkla izledim. İkisi de bağırarak koridordan aşağı koştuklarında, bunun kıcımlı kaldırıp alışverişimi bitirmek için bir işaret olduğunu düşündüm.

Birkaç ay önce, bir adamın bir düzine bütün döner tavuğun tadına baktığını *görmüştüm*. Her birinin plastik kapağını çıkardı, bir bacağı kopardı, büyük bir ısırık aldı, bacağı tavuğun boşluğuna geri soktu ve her birinin kapağını yerine taktı. Müdüre söylediğimde içini çekmiş ve Bay Hammond'u getirmesi için stokçu çocuğa bağırmıştı. Sabahın ikisinde, yirmi dört saat açık bir süpermarkette gıda alışverişi yapmak, kendine özgü bir müşteri kitlesi ortaya çıkarıyordu. *Ben de onlara uyuyordum.*

"Bugün nasılsın Luca?" Doris, kasiyer, ben yüklerken sordu alışverişlerimi taşıma bandına yerleştirdi. Yaklaşık beş yıl önce buraya gelmeye başladığımdan beri bu süpermarkette çalışıyordu; gerçekten hoş bir kadındı. Dokuz çocuk büyükannesi olduğunu ve onuncu çocuğunun da yolda olduğunu biliyordum. Gün içinde birkaçına bakıcılık yapıyordu, bu yüzden gece vardiyasında çalışıyordu. Doris ayrıca gecenin bir yarısı evimden kırk mil uzakta neden alışveriş yaptığım konusunda gerçeği söylediğim birkaç kişiden biriydi.

"İyi gidiyorum." Bir paket siyah meyan kökü, ardından iki kutu Pringles ve iki kutu paketlenmiş kek taradı. Benim değil

Her zamanki market ürünleri, ben de açıkladım. "Yolculuk için stok yapıyorum, hamile değilim."

Doris'in kaşları kalktı. "Yolculuk mu? Uzun bir yolculuk için kendini küçük bir arabaya tıktığına göre özel bir şey olmalı."

"Babamın Manhattan'daki dairesini temizlemem gerekiyor." "Geçen yıl vefat etti, değil mi?"

Başımı salladım. "Oradan kaçıyordum. Sekiz buçuk milyon nüfuslu küçük bir adaya ayak basmaktansa suda boğulmayı tercih ederim. Oraya ulaşmak için trafik sıkışıklığı olan bir arabada saatlerce sıkışıp kalmaktan bahsetmiyorum bile - tam bir işkence."

Doris kaşlarını çattı. "Bunu yapması için birini tutamaz mısınız?"

Birini tutmuştum. Sonra kendi suçluluk duygum ve terapistim Dr. Maxwell'in de etkisiyle bu işi kendi başıma yapmaya karar verdim. Ama sonunda New York'taki tüm o insanları düşünmenin stresi bana uyku sorunu yaşattı ve şirketi tekrar kiraladım. Sonra iptal ettim. *Yine iptal ettim. Sonra* yeni bir şirketle anlaştım çünkü aynı şirketle üçüncü kez anlaşamayacak kadar utanıyordum. Ve yine iptal ettim. *Yıka. Durulayın. Tekrar.* Ta ki zamanım tükenene kadar, ve, şey, şimdi yarın.

"Bu sadece benim yapmam gereken bir şey."

Doris gerçekten endişeli görünüyordu. "İyi olacak mısınız? Eğer peşine takılacak bir arkadaşla ihtiyacın olursa ben iyi bir yardımcı pilotum."

Gülümsedim. "Teşekkürler Doris. Gerçekten çok cömertsin. Ama gelecek biri var. Trafikten mümkün olduğunca kaçınmak için yarın akşam yola çıkıyoruz."

Doris alışverişlerimi kontrol etmeyi bitirdi ve ben de kartımı okuttum. Ayrılmadan önce arabama uzandım ve içinde kiraz ve bir paket bitter çikolatalı Milano kurabiyesi olan poşeti aldım. Her zamanki gibi kasanın sonuna koydum. "Kirazlar torunların için. Milano'ları küçük canavarlardan sakla."

Bana teşekkür etti. "İyi yolculuklar tatlım. Her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum."

Evet, ben de. Bu çok ilginç bir yolculuk olacaktı.

"Arabamı sürmeme izin verersen rahatlamaya daha fazla odaklanabilirsin. Belki sana verdiğim nefes tekniği kayıtlarından bazılarını dinlersin."

Dr. Maxwell'in garajımın önüne park ettiği ezik Cadillac'ına baktım. Adamın araba kullanmaması gerekiyordu. Aslında, o birinci sınıf bir

Belirli bir yaşın üzerindeki insanların sürüş ayrıcalıklarını korumak için neden yeniden test edilmeleri gerektiğinin bir örneği. O direksiyon başındayken yapabileceğim en son şey *rahatlamak olurdu*. Ayrıca, mümkün olduğunca kontrolün bende olması gerektiğini biliyordu.

Kontağı çalıştırdım ve papyonlu yardımcı pilotum dürbününü gözlerine kaldırarak pencereden dışarı baktı. Mevcut terapistimle bu yolculuğa çıkmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm için yeni bir terapist ihtiyacım vardı.

"Hazır mısın, Doktor?"

Başını salladı ve dürbününü indirmede. "Büyük Elma'ya hiç gitmedim. Hangi kuşlarla karşılaşacağımızı görmek için sabırsızlanıyorum."

Başımı salladım. "Güvercinler, Doktor. Kanatlı sıçanlar. Karşılaşacağımız şey bu."

Vermont'tan Manhattan'a yedi saatlik yolculuğumuz için yola çıktık. Trafik sıkışıklığına girene kadar ilk birkaç saat olaysız geçti. Terlemeye başladım - kelimenin tam anlamıyla - ve parmaklarımın uçları karıncalanmaya başladı. *Olamaz. Araba kullanırken olmaz*. Yaklaşan panik atağın korkusu bazen neredeyse gerçek atak kadar kötüydü. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve başım hafifliyordu. Bazen şiddetli bir atak sırasında kusuyordum ve bunun otoyolda gerçekleşmesini istemiyordum. Aceleci bir kararla arabayı bankete doğru sürdüm, böylece hareketsiz arabaların arasında sıkışmışlık hissinden kurtulabilecektim. Yoldaki gümbürtü şeridi Dr. Maxwell'i uykusundan uyandırdı. Uyandı ve kapısının üstündeki "*oh shit*" çubuğuna tutundu. "Neler oluyor? Neler oluyor?"

"Bir şey yok. Sadece trafiğe takıldık. Kalbim hızlanmaya başladı ve yoldan sapmam gerekti."

Sadece Doc söylediklerimden dolayı rahatlamış görünüyordu. Arabayı ölümüne kavrayışını bıraktı ve sakinleştirici bir sesle konuştu. "Direksiyonu tutuşunu gevşet, Luca."

Aşağıya baktım. Parmak eklemlerim bembeyazdı ve parmaklarımın çevresi kıpkırmızıydı. Söyleneni yaptım, çünkü kaçık doktora araba kullanma konusunda güvenmesem de beni panik ataktan nasıl uzaklaştıracığını biliyordu. Başımı sallayarak, "Bir nefes tekniği denedim. Belli ki işe yaramadı."

"Bana şu anda ne yaptığını söyle."

Servis yolunda ilerlemeye devam ederken gözlerim ona ve tekrar yola kaydı. "Ne yapıyorum ben? Araba kullanıyorum."

"Hayır. Bana panik duygusunu hissettiğinizde ne yapabildiğinizi söyleyin."

"Çıkışta mı indim?" Nereye varmaya çalıştığınızdan emin değildim.

"Bu doğru. Arabayı bir yoldan başka bir yola yönlendirdiniz, bu da kendinizi daha güvende hissetmenizi sağladı. Bunu yapabilirsiniz. Ayrıca istediğiniz zaman kenara çekebilir ve canınız isterse arabadan inebilirsiniz."

Başımı salladım. Elbette haklıydı. Ama sadece bariz olanı söylemiyordu. Bana durumun kontrolünün *bende* olduğunu ve ihtiyacım olduğunu hissettiğimde bu kontrolü uyguladığımı hatırlatıyordu. Anksiyete bozukluğumun en büyük parçası kapana kısılma korkusuydu. Bu yüzden kalabalık, trafik, toplu taşıma araçları ya da küçük alanlardan hoşlanmıyordum; ancak kalabalık bir şehirde dışarıda yürürken sorun yaşamıyordum. Kendimi durumdan uzaklaştırmak için kontrol uygulamak kaygıyı hafifletmeye yardımcı oldu.

"Derin bir nefes al, Luca."

Burnumdan nefes aldım ve ağzımdan derin bir nefes verdim. Tenime bir ürperti çarptı, bu aslında beni rahatlattı. Panik atağa girdiğimde vücudum nemli bir hal alırdı; vücut ısımin yükselmesiyle birlikte ter tabakası genellikle tüm yüzüme nüfuz ederdi. Üşüme, vücudumun tekrar soğuduğu anlamına geliyordu.

"Bana cumartesi gecesi çıktığın randevudan bahset."

Dikkatimi dağıtmaya, zihnimin panik ataktan başka bir şeye odaklanmasını sağlamaya çalıştığını biliyordum ama bunu sorun etmedim. "*Annesini* getirdi."

Doktor'un kaşları birbirine çatıldı. "Annesi mi?"

"Evet. Benim hazırladığım piknik yemeğine." Parktaki piknik öğle yemekleri, hava nasıl olursa olsun benim ilk randevumdu. Hem kalabalık restoranlardan uzak durmamı hem de rahat olmamı sağlardı. Ya o ya da benim evimdi ve evime yemeğe davet ettiğim son erkek bunun onu ilk randevuda seks için davet ettiğim anlamına geldiğini sanmıştı.

"Neden annesini getirsin ki?"

Omuz silktim. "Ona planlarımızdan bahsettiğini ve onun da o parka hiç gitmediğini söylediğini anlattı." Tanışmadan önce sorunlarım hakkında erkeklere karşı açık olduğum için başıma gelen *buydu*. Ama yirmi beş yaşında normal bir kadın gibi randevulara çıkamadığım gerçeğini saklamak adil değildi. Çok şaşırtıcı olmayan bir şekilde, erkekler onlara kendinizden bahsettiğinizde ve *agorafobik* ve *anksiyete* gibi kelimeler kullandığınızda hızla kaybolma eğilimindeydiler. Bu da kalan randevu havuzunun bir kova klora ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

Konuşmamızın dikkatimi dağıttığını ve yaklaşmakta olduğunu hissettiğim panik atağı bastırmaya yardımcı olduğunu fark ederek, "Bu arada bunun için teşekkür ederim. şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum. İlerideki boş otoparkta durup dışarı çıkacağım ve biraz esneme hareketleri yapacağım."

Doktor gülümsedi, yoganın kendi kendimi sakinleştirme tekniklerimden biri olduğunu biliyordu. "Aferin kızaıma."

Yolculuğun geri kalanı neredeyse huzurluydu - birkaç ekstra dolambaçlı yol ve Doc'un cep telefonundan *bayan arkadaşıyla* konuşurken sesini o kadar yükseltti ki, Viagra reçetesini doldurmasını hatırlattığını duydum. Mümkün olduğunca fazla trafikten kaçınmak için Manhattan'a gecenin bir yarısı varacak şekilde zamanlama yapmıştım ve garaj benim için söz konusu olmadığından sokakta bir park yeri bulduğumuz için şanslıydık. Güvenilir terapistim, babamın dairesinden sadece yarım blok ötedeki bir otelde kalıyordu.

"Doktor. Uyan. Buradayız."

Uyandığında kafası karışmış görünüyordu ve uykusunu bölmek zorunda kaldığım için kendimi kötü hissettim. "Ne? Ha? Oh. Tamam. Tamam. İşte. Tamam. Tamam."

Onu otele kadar götürdüm ve sorunsuz bir şekilde giriş yaptığından emin olmak için ön tarafta bekledim. "Benimle geldiğin için tekrar teşekkürler, Doktor. Sabah kahvaltı etmek istersen beni ara. Geç olduğunu biliyorum, o yüzden olmazsa belki öğle yemeği yeriz."

Doktor omzumu okşadı. "Bana ihtiyaın olursa ara. Ne zaman istersen, Luca. Bugün iyi iş çıkardın. Gerçekten iyiydin. Seninle gurur duyuyorum."

Ciddi olduğunu biliyordum. Yolculuğun son birkaç saatinde yorgun olmama rağmen, kendimi babamın evine bıraktığımda aniden uyanmıştım. Babamın yaşam alanına onsuz girmek çok tuhaf bir duyguydu. Gideli bir yıl olmuştu ama dairesine bakınca bunu anlayamazdınız. Babamın komşusu Bayan Cascio, birkaç günde bir evi kontrol ediyor, postaları getiriyor ve genellikle örümcek ağlarını

Bay.

Etrafta dolaştım ve tüm pencereleri açtım, çünkü temiz hava her zaman kendimi daha az kapana kısılmış hissetmeme yardımcı olmuştur. Babamın kitap rafları hâlâ çerçeveli fotoğraflarla kaplıydı, annemin ölümünden bu yana geçen beş yıl içinde hiçbiri gncellenmemişti. Küçük, gümüş bir çift erveyi kaldırdım. Sol tarafta izci kız niformamla çekilmiş bir fotoğrafım, sağ tarafta ise babamın kucağında otururken öne doğru eğilip doğum günü pastasının mumlarını üflerken çekilmiş bir fotoğrafım vardı. Altı yaşında olmalıydım. Büyük bir fildişi ervede annemle babamın

düğün fotoğrafı vardı. Parmağımı annemin duvağı boyunca gezdirdim.
Herkes bana her zaman

Tıpkı ona benziyordum ama büyürken bu benzerliği fark etmemiştim. Şimdi ise onun tıpatıp aynısıydım. İkisinin de öldüğüne inanmak zordu.

Küçük yemek masasında bir yığın posta vardı. Babamın postaları benim evime yönlendirilmişti, bu yüzden çoğunlukla kataloglar ve ıvır zıvırdı. Ayda bir kez, Bayan Cascio gelen her şeyi bana gönderirdi, ona gerekli olmadığını söylemiş olmama rağmen. Saklamaya değer bir şey görmeyi beklemeden yığını dikkatsizce karıştırdım. Ama bana, yani bana değil de *Luca Ryan'a gönderilmiş* bir zarfın üzerinde durdum. Uzun zamandır duymadığım bir isimdi bu. İkinci sınıftayken öğretmenim Bayan Ryan, İngiltere'deki küçük bir kasabayla mektup arkadaşlığı programı başlatmıştı. Güvenlik nedeniyle gerçek soyadlarımızı kullanmamıza izin verilmiyordu, bu yüzden tüm sınıf onun soyadını kullandı - dolayısıyla ben Luca Ryan'dım.

Gönderenin adı için iade adresini kontrol ettim.

G. Quinn

Vay canına, gerçekten mi? Olamaz.

Gözlerimi kısarak posta damgasına baktım. İngiltere'den değil, Kaliforniya'daki bir posta kutusundan gönderilmişti ama Griffin dışında başka bir Quinn tanıımıyordum. El yazısı da oldukça tanıdık geliyordu. Ama mektuplaşmamızın üzerinden neredeyse sekiz yıl geçmişti. Neden şimdi yazsın ki?

Merakla yırtıp açtım ve mektubun en altında yazan ismi aradım. Elbette, Griffin'den geliyordu. Baştan başladım.

Sevgili Luca,

Viski sever misin? Biranın tadını sevmediğini söylediğini hatırlıyorum. Ama sert içkilerdeki zevklerimizi karşılaştırmaya hiç fırsatımız olmadı. Neden diye sorabilirsin? Hatırlatayım, çünkü sekiz lanet yıl önce mektuplarıma *cevap vermeyi bıraktın*.

Bilmeni isterim ki, bu konuda hâlâ kızgınım. Annem eskiden kin tuttuğumu söylerdi. Ama ben *gerçekleri hatırladığımı* düşünmeyi tercih ediyorum. Ve gerçek şu ki, *sen berbatsın*. İşte, söyledim. Bu boku uzun zamandır içimde tutuyordum.

Beni yanlış anlama, saplantılı falan değilim. Evimde oturup bütün gün seni düşünmüyorum. Aslında, seninle ilgili düşüncelerin aklıma bile gelmediği aylar oldu. Ama sonra birdenbire aklıma rastgele bir şey geliyor. Mesela çocuk arabasında siyah meyan kökü yiyen bir çocuk görüyorum ve aklıma sen geliyorsun. Yan not: Ben denedim.

Bir yetişkin olarak tekrar içtim ve hala ayakkabımın altı gibi tadı olduğunu düşünüyorum, bu yüzden belki de sadece zevkiniz yoktur. Muhtemelen viski bile sevmiyorsundur.

Her neyse, eminim bu mektup sana ulaşmayacaktır. Ya da bir mucize olur da ulaşırda, cevap vermeyeceksin. Ama eğer bunu okuyorsanız, iki şeyi bilmelisiniz.

1. Macallan 1926 fazladan paraya değer. Pürüzsüz gidiyor.

2. Sen *BOKSUN*.

Sonra, hain,

Griffin

Bu da ne böyle?

BÖLÜM 2

LUCA

Berbatsın.

Berbatsın.

Berbatsın

.

O mektubu açtığımdan beri başka hiçbir şeye konsantre olamadım.

Babamın daha fazla eşyasını toplarken, bir zamanlar kalbime yakın ve sevgili olan bir çocuğun -şimdi bir adamın- düşünceleri aklıma doldu.

Doc'tan gelen bir mesaj hafıza şeridindeki zihinsel yolculuğumu böldü. Central Park'ta bir meme gördüğüme yemin edebilirim.

Meme mi?

Ne?

Doktor: Avrasya mavi baştankarası. Baştankara ailesinin en zarif kuşlarından biri.

Kuş dikizleme. Bilmem gerekirdi.

Doktor: Bu denizaşırı ülkelerde bulunan ve göç etmeyen bir kuş, yani baştankara olamaz. Ama baştankara değilse, o zaman nedir? En son gördüğümde İngiltere'deydim!

Griffin'den gelen mektuba bakılırsa, İngiltere'den bahsetmiş olması tuhaftı; neredeyse evrenden gelen bir işaret gibiydi. Gerçi teknik olarak mektup Kaliforniya'dan gelmişti. Biraz soluklanıp Doktor'la bu konuyu konuşmam gerekiyordu. Ona daha önce Griffin'den hiç bahsetmemiştim.

Luca: Seninle bir şey hakkında konuşmam gerek. Bana gelebilir misin?

Doktor: Bence dışarı çıkmaya çalışman senin için iyi olur.

İç çekerek, haklı olduğunu biliyordum. Yine de sıkışık bir noktada olmadığından emin olmam gerekiyordu.

Luca: Park şu anda kalabalık mı?

Hayır. Zaten oturduğum yerde değil.

Tamam. Seni tam olarak nerede bulabileceğimi söyleyebilir misin?

◆ ◆ ◆

Central Park'taki Falconer heykeline vardığımda Doc güvercinlerle çevrili bir bankta oturuyordu. Dürbünü gökyüzüne doğru bakıyordu ve göz hizasına indirdiğinde sanki onu ürkütmüşüm gibi sıçradı.

"Görünüşe göre ruhani hayvanlarını bulmuşlar," diye takıldım. "Sanırım New York'u ziyaret eden en büyük kuş severin şehirde olduğu haberi yayılmış." "Keşke. Ekmek yüzünden. Dikkatlerini çekmek için fazla bir şey gerekmiyor. Sorun şu ki, bir kez bittiğinde anlamıyorlar. Bir de bakmışsınız ki Alfred Hitchcock filmindesiniz." Bana döndü ve yüz ifademi inceledi.

"Neler oluyor Luca? Biraz garip görünüyorsun. endişeli. Dışarıda olmak seni rahatsız mı ediyor?" "Hayır, öyle değil." "Eşyalarını toplamak seni strese mi sokuyor? Yardımına ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Aslında bu konuda oldukça verimliydim." Köşedeki yiyecek kamyonundan yeni aldığım kahveyi dikkatle açtım ve üfledim. "Yine de başka bir şey çıktı."

"Oh?"

Bir yudum aldıktan sonra başımı salladım. "Eski bir mektup arkadaşımдан beklenmedik bir mektup aldım. Adı Griffin. Mektup, normalde Vermont'ta bana iletilen posta yığınının içindeydi."

"Mektupla ilgili seni rahatsız eden ne?"

"Yıllardır ondan ilk kez haber alıyordum ve biraz yıpratıcı, biraz alaycıydı. Kısacası, bana berbat olduğumu söyledi. Bu beni incitti çünkü bir bakıma haklıydı. Sekiz yıl önce mektuplarına yanıt vermeyi neden bıraktığımı ona hiçbir zaman doğru dürüst açıklayamadım."

Doktor anlayışla gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, nereye varmak istediğimi tam olarak biliyor gibiydi. "Sekiz yıl önce... yangın."

Sadece başımı salladım.

Sekiz yıl önce tüm hayatım değişti.

On yedi yaşındayken normal bir gençtim. Cuma geceleri tıklım tıklım dolu tribünlerde oturup *futbol takımı kaptanı erkek arkadaşımın* attığı gol paslarını izler, arkadaşlarımla alışveriş merkezine gider ve konserlere katılırdım. O zamanlar size agorafobinin ne olduğunu bile söyleyemezdin. Dünyada tek bir korkum bile yoktu.

Bildiğim hayatım son senemde, 4 Temmuz'da sona erdi. Rüyalarımın yazı olması gerekiyordu ama bunun yerine en kötü kabusum oldu.

En iyi arkadaşım Isabella ve ben en sevdiğimiz grup olan The Steel Brothers'ın New Jersey'deki konserini izlemeye gitmiştik ki, yakınlardaki bir havai fişek mekanın çatısına düşerek binayı saran bir yangına neden oldu. Isabella da dahil olmak üzere yüzden fazla insan öldü. Benim hayatım

Sadece alt katta ve patlama alanından uzakta olan imtiyaz alanında sıra beklediğim için kurtuldum.

"Izzy ölmek zorunda kaldığında yaşamayı hak etmediğimi düşünerek ne kadar uzun zaman geçirdiğimi biliyorsun," dedim. "Eğer gazlı içecekleri almaya giden o olsaydı, hala hayatta olurdu. O zamanlar ruhsal durumum o kadar kötüydü ki, bir süre bana mutluluk veren şeylerin hiçbirinden zevk almama izin vermedim. O şeylerden biri de Griffin'e yazmaktı. İngiltere'de yaşıyordu ve ikinci sınıftan beri, yani on yıldır birbirimize yazıyorduk. Yıllar geçtikçe mektup arkadaşından daha fazlası olduk. Birbirimizin güvenilir sırdaşlarıydık. Kaza olduğunda . . . Ona yazmayı bıraktım, Doktor. Kendi dünyama daldım ve cevap vermeyi bıraktım. Öldüğünü hissettiğim diğer tüm parçalarımınla birlikte arkadaşlığımızın da ölmesine izin verdim."

O zamandan kısa bir süre sonra kalabalık yerlerden de kaçınmaya başladım ve yıllar geçtikçe korkularım daha da arttı. Şimdi yirmi beş yaşındaydım ve fobi listem uzundu. Antisosyal bir münzevi olmanın getirdiği tek iyi şey, bana yazmak için sonsuz yalnızlık saatleri sağlamasıydı. Birkaç yıl önce kendi yayınladığım ilk romanım viral oldu ve ben daha ne olduğunu anlamadan Ryan Griffin takma adıyla çok satan üç gerilim romanı kaleme almış ve büyük bir yayıneviyle anlaşma yapmıştım.

"Adının Griffin olduğunu mu söyledin? Bu senin değil mi-"

"Evet. Ryan ona yazdığım mektuplarda kullandığım soyadıydı, öğretmenimin soyadıydı. Griffin de o Griffin'den geliyor."

İlgisini çekmişti. "Bu çok ilginç Luca." Doc'a düşünmesi ve analiz etmesi için yeni bir malzeme vermeyeli uzun zaman olmuştu.

Kitaplarımın iyi gitmeye başladığı sıralarda, sadece kariyerimin değil hayatımın da kontrolünü elime almak istediğimi fark ettim. İşte o zaman, yarı emekli olan ve Vermont'ta agorafobikler için ev ziyaretleri yapan tek psikiyatrist olan Dr. Maxwell'i buldum. O zamanlar bilmediğim şey, Doktor'un benden bile daha tuhaf olduğuydu - tabii ki bu da sonunda yeni en iyi arkadaşım olacağı anlamına geliyordu. Tamamen garip bir hasta-müşteri ilişkisi, biliyorum, ama bizim için işe yaradı. Ağaçlarla çevrili arazimin bir kuş severler cenneti olmasının da yardımı oldu.

"Bundan önce Griffin size en son ne zaman yazdı?" diye sordu.

"Ben cevap vermeyi kestikten sonraki ilk yıl birkaç kez yazdı ve sonunda benden bir mektup daha almaktan vazgeçti. Ben sadece uyuşmuştum."

sonra. Ve ne yaptığımı -hayatımdaki en değerli şeylerden birini sabote ettiğimi- fark ettiğimde ona cevap yazamayacak kadar utanmıştım." İçimi çektim ve acı gerçeği itiraf ettim. "Griffin'i kaybetmek birçok açıdan yangından kurtulduğum için kendimi cezalandırmamdı."

Her şeyi özümsemek için bir süre gözlerini dikti. "Takma adınız kesinlikle Griffin'e bir şekilde tutunduğunuzun kanıtı."

"Kesinlikle. Onu hiç unutmadım. Sadece ondan bir daha haber alamayacağımı düşünmüştüm. Şok oldum. Yine de tavırları için onu suçlayamam. Onun gözünde bunu hak etmiştim. Gerçekte ne olduğunu bilmiyor."

"Şimdi açıklama yapmaktan seni alıkoyacak ne var? Ona geri yazmak kesinlikle tedavi edici ve gecikmiş olacaktır."

"Benden nefret ediyor, Doktor."

"Senden *nefret etmiyor*. Öyle olsaydı bunca yıl sonra sana yazmazdı. Belli ki hâlâ aklında sen varsın. Kızgın olabilir. Ama bir şekilde önemsemediğiniz sürece öfkenin sizi böyle etkilemesine izin vermezsiniz."

Griffin'in bir zamanlar beni önemsediyini biliyordum. Ben de onu derinden önemsiyordum. İletişimimizi kesmek muhtemelen hayattaki en büyük pişmanlıklarımdan biriydi. Konserde gazoz getirmeyi teklif etmek dışında.

Griffin'le ilgili bazı anılarımı hatırladığımda kıkırdamayı başardım. "Çok komikti. Ona her şeyi anlatabilirmişim gibi hissederdim. Ama garip olan şu ki, o benim kimliğimi bilmese de ya da tam tersi, muhtemelen gerçek beni o zamanki herkesten daha iyi tanıyordu. Yani, benim nasıl biri *olduğumu* biliyordu."

"Sen hala osun, Luca. Sadece biraz daha ..." Tereddüt etti.

"Fazladan mı?"

"Hayır."

"Fındık mı?"

"Ben de savunmasız diyecektim."

Doktor dikkatini karşımızdaki bankın üzerine konmuş bir kuşa çevirdi. Hemen dürbünü gözlerine götürdü. "Bir kuzey kardinali!" Bana döndü. "Kardinaller hakkında ne derler bilir misin?"

"Ne?"

"Onlar vefat eden sevdiklerimizden gelen habercilerdir. Belki de küçük kırmızı dostumuzun tam şu anda sana ne söylemeye çalışıyor olabileceğini düşünmek isteyebilirsin Luca."

Vermont'a doğru uzun bir yolculuğa çıkmadan önce New York'ta beş gün kaldık.

Uzun süre uzak kaldıktan sonra kıymetli evime -güvenli sığınağıma- girmek bana büyük bir rahatlık verdi.

Evcil domuzum Hortencia'yı, ona bakmayı kabul eden yerel bir çiftçiden almıştım. Eve bağlı bir kızın nasıl olur da evcil bir domuzu olur diye mi soruyorsunuz? Birkaç yıl önce evimin aşağısındaki bir çiftlikte yangın çıkmıştı. Bazı hayvanların öldüğünü duyduğumda, doğal olarak bu beni tetikledi. Doktor yangının olduğu yeri ziyaret etmenin iyi bir maruz kalma egzersizi olacağını düşündü. Gittiğimde tüm hayvanların ölmediğini öğrendim. Bazıları hala oradaydı ve geçici bir ahırda barındırılıyorlardı. Domuzumun gözlerine baktığımda aslında kendimi gördüm: üzgün, yalnız bir varlık. Muhtemelen o da en iyi arkadaşını kaybetmişti. Ben de ruh eşini bulan her insanın yapacağını yaptım: Onu eve götürdüm. O zamandan beri benim çocuğum gibiydi, kesinlikle şımartılmıştı. Çocuk sahibi olmayı hiç planlamadığım için, ona böyle davranarak kurtulabileceğimi düşündüm.

Evde olmanın rutinine geri dönmeye çalışırken, Griffin'in mektubu aklımdan çıkmıyordu.

Berbatsın.

Berbatsın.

Berbatsın

.

Sözünü sakınan biri değildi ama bunca zamandan sonra bu çok sertti.

Bunun için ağlamam gerektiğini hissediyordum ama artık gerçekten ağlayamıyordum. Aslında, Doktor ve ben sık sık gözyaşı dökemediğim gerçeği hakkında şakalaşırdık. Beni ağlamaya, içimdekileri dökmeye teşvik ederdi ama asla yapamazdım, kazadan beri yapamadım. Babam öldüğünde bile.

Bodrumuma inerek, Griffin'in eski mektuplarını koyduğum plastik kaplı kabı aramaya başladım - hepsini saklamıştım.

Belki bir ya da iki mektubu tekrar okuyarak onunla bir şekilde yeniden bağlantı kurabilirsem, bu ona cevap yazıp yazmamam gerektiğine karar vermeme yardımcı olur. Onun yıpratıcı mektubuna yanıt vermek büyük bir solucan kutusu açmak olabilir. Uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermek, onunla ilgili anılarımın çoğunlukla olumlu kalmasına izin vermek daha iyi olabilir. Bana bir daha cevap yazmasa bile, cevap vermenin bana çok ihtiyaç duyduğum bir kapanışı da getirebileceğini düşündüm.

Kabı açtım, birini seçerken gözlerimi kapattım. Okumak için belirli bir harf seçerek kaderi manipüle etmek istemedim. Sadece rastgele bir tane seçtim.

Tarihi fark edince, muhtemelen on yaşlarında olduğumuz zamanlardan kalma daha eski bir tarih olduğunu anladım.

Sevgili Luca,

Nasılsın?

Annem ve babam bana boşanacaklarını söyledikleri için üzgün hissediyorum. Bunun benim suçum olmadığını söylediler.

Dans resitalin nasıldı? İstedğin gibi çiçek aldın mı? Param olsaydı sana biraz gönderirdim. Amerika'ya bir şeyler göndermek çok pahalıya mal oluyor.

Sana bir şarkı yazdım. Şöyle başlıyor:

Luca. Luca. Luca. Luca. Luca.

Sana bir bazuka almak istiyorum.

Henüz bitirmedim. Luca ile kafiyeli başka kelimeler arıyorum.

Görüşürüz, timsah,

Griff

Mektubu göğsüme bastırarak, kafamda canlanan onun resmini düşündüm. Kutunun içinde bir yerlerde bana gönderdiği tek fotoğrafı vardı. On iki yaşlarındayken, resmi olmayan "kuralları" çiğnemiş ve sonunda fotoğraflarımızı değiş tokuş etmiştik. Ben bir dans yarışması için giyindiğim, makyaj yaptığım ve step ayakkabılarımı giydiğim bir fotoğrafı seçmişim. O da bana Londra'da bir binanın önünde dururken çekilmiş bir fotoğrafını göndermişti. O yaşlarda erkek delisi olmaya yeni başlamıştım. İri kahverengi gözleri ve siyah saçlarıyla Griffin'in ne kadar sevimli olduğunu öğrenmek beni kesinlikle şaşırtmıştı.

Fotoğrafımı aldıktan sonra bana ne yazdığını asla unutmayacağım.

Bu mektubu, arkasındaki fotoğrafınıza verdiğim tepki için çevirin.

Ve sonra yaptığımda, dedi ki:

Vay canına, Luca. Gerçekten çok güzelsin!

Hayatımda hiç bu kadar kızardığımı hatırlamıyorum. Griffin'e karşı hissettiklerimin platonik olmaktan öteye geçebileceğini ilk o an anlamıştım. Tabii ki bu düşüncüyü içimde saklıyordum çünkü aramızdaki mesafe göz önüne alındığında bir şey olması mümkün değildi. İkimizin de birbirimizi görmek için uçacak parası yoktu. Yine de aramızdaki mesafe birbirimize açılmamızı kolaylaştırıyordu.

Griffin'in o tatlı genç halinin sözlerini hatırlamak ve onları bir hafta önce aldığım sert sözlerle karşılaştırmak yutulması zor bir haptı. Onunla temasa geçip geçmeme konusunda hâlâ bir karara varamamışken bir mektup daha çıkardım.

Bu seferki, tarihine bakılırsa, muhtemelen on beş ya da on altı yaşlarındaydık.

Sevgili Luca,

Sana bir sır vereceğim. Erkeklerle güvenme. Hem de hiç. Pantolonuna girmek için her şeyi söyleriz. Ve bunu yaptığımızda, iki saniye içinde her şeyi mahvederiz.

Tamam, bana güvenebilirsin ama başkalarına güvenemezsin. (Ve bu sadece uzakta olduğum ve zaten bir şey deneyemediğim için, aksi takdirde ben de kendime güvenemeyebilirim). Her neyse. Seks yaptım. Sanırım bunu zaten anlamışsındır.

İyiymi ama düşündüğüm kadar harika değildi. Biraz garipti, gerçekten. Çoğunlukla hızlıydı. Henüz yapmadın, değil mi? Umarım cevabın hayırdır. Hayır olsa iyi olur, Luca. Eğer evet ise, bana söyleme. Bilmeyi kaldıramam. (Aslında, hayır, bana söylemeni istiyorum. Sen söylemeden önce babamın viskisinden biraz çal m a m gerekebilir.) Annem

Daha iyi. Sorduğun için teŖekkrler. Kanserin yumurtalıklarının ötesine yayılmadığını söylediler. Yani bu iyi bir Ŗey. (Bu iyi, değil mi?) Yumurtalık kanseri hakkında bir Ŗey biliyor musun? Bana her Ŗeyin yoluna gireceğini söylemen gerek. Bunu senden duysam güvenirdim. Sanırım bunu duymaya ihtiyaım var. Çünkü annemi kaybedemem.

Cevap yazmak için çok geç kalmayın. Sizden haber almak beni her zaman iyi bir ruh haline sokuyor.

GrŖrz, timsah,

Griff

İçimi çektim ve mektubu ait olduğu zarfa geri koydum. Çok fazla his.

Tamam, belki bir tane daha.

Bir tane daha çıkarıp açtım ve okudum.

Sevgili Luca,

Beni dinleyin. Sana söylediğim ve gerçekten inanacağın bir şey varsa, o da şudur: Bir kez aldatan, her zaman aldatır. Bunu nereden mi biliyorum? Çünkü benim babam da öyle! Ben hilekar bir aileden geliyorum.

Yani tekrar aldatılmak istiyorsanız, çıktığınız o lanet olası ezikle kalın.

Duydunuz mu? İngiltere'den bağırın benim! O şerefsiz ikinci bir şans vermeyin. Ne kadar üzgün olduğunu söylediği umurumda değil.

O seni hak etmiyor, Luca. Hak etmiyor.

Aramızda bir okyanus olduğu için şanslı, çünkü seni o şekilde incittiği için suratını dağıtırdım. Hapishanede olurdum ve mektuplarımın üzerinde sana bir ıslahevinden gönderildiğine dair bir feragatname olurdu.

Kızgın olduğumu söyleyebilir misin? Çünkü çok kızgınım.

Her neyse. (şimdi bunu çıkardığıma göre) sende başka ne yenilikler var?

Aslında bazı haberlerim var. Bir gruba katıldım. Okuldan çocuklarla. Gülme ama erkek grubu gibi bir şey. Harry Styles'tan çok daha tatlı olmam dışında. Ama bunu bilemezsin çünkü beni son zamanlarda görmedin. Bunu yakında değiştirsek mi? *Bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim* gibi bir şey mi? Şaka yapıyorum. Baskı yok. Sadece düşünmek için yiyecek. Gizemli kalmayı sevdiğini biliyorum. Ve bu benim de hoşuma gidiyor. (Ama bilgin olsun, eğer seçme şansım olsaydı, şu anda nasıl görüldüğünü görmek isterdim). Yakında tekrar yaz.

Görüşürüz, timsah,

Griff

Not: Hâlâ parmak eklemlerimi kırıyorum.

Gözlerimi kapattım ve gülümsedim.

Hiç okumadığım sadece bir mektup vardı. O da cevap vermeyi bırakmamdan neredeyse bir yıl sonra gelen son mektuptu. O zamana kadar, uzun zamandır cevap yazmadığım için o kadar utanmışım ki artık onları okumaya bile dayanamıyordum. O sırada bunun son mektup olacağını bilmiyordum.

Kuralımı bozdum ve açılmamış tek bir mektup bulana kadar yığını karıştırdım. Güzel olmayacağını biliyordum ama yine de açtım.

Yine de hiçbir şey beni içeride keşfettiğim şeye hazırlayamazdı. *Hiçbir şey.*

Luca,

"Sevgili "yi atladığımı fark ettin mi? Artık benim için değerli değilsin. Çünkü mektuplarıma cevap vermeyi bıraktın. Ölsen iyi olur. Söyleyeceklerim bu kadar.

Bekle. Öyle demek istemedim. Asla ölmüş olmanı dilemem. Asla. Sadece kafam çok karışık. Sana bunun benden alacağın son mektup olduğunu söylemek için yazıyorum.

Çok yazık, çünkü şu anda gerçekten bir arkadaşına ihtiyacım var, Luca.

Annem öldü.

Bunu yazdığımı bile inanamıyorum.

İki ay önce kanserinin geri döndüğünü ve yayıldığını öğrendik. Ondan sonra her şey çok hızlı gelişti.

Annem öldü, Luca. O

öldü.

Mektupta başka ne yazdığını okuyamadım çünkü mürekkep gözyaşlarıyla lekelenmişti.

Ve şimdi, hiçbir uyarıda bulunmadan, kendi gözyaşlarım sonsuz bir akış halinde dökülüyordu - artık yapabilecek kapasitem olduğunu bile bilmiyordum.

Gözyaşlarımın dinmesi için bir saat geçmesi gerekti.

Isabella yangında öldüğünden beri ağlamamıştım. Gözyaşlarımın kurduğunu sanıyordum. Meğer o zamandan beri hiçbir şey beni ağlatacak kadar etkilememiş.

Annesini kaybetmişti ve benim haberim bile yoktu.

Artık ona yazmam gerektiğinden zerre kadar şüphem kalmamıştı. Bana ne olduğı ve neden yanıt vermeyi kestiğim konusunda ona tam bir açıklama borçluydum.

Sonrasında benden nefret etmeye devam etse bile, en azından bir özrü hak ediyordu.

Bu daha fazla bekleyemezdi.

Bütün gece uyanık kalıp ona içimi dökeceğimi biliyordum. Tek umudum beni affedebilmesiydi.

BÖLÜM 3

LUCA

Mektubu postalamamın üzerinden iki hafta geçmişti. Daha çok birkaç sayfa uzunluğunda bir kitap gibiydi. Yangın ve sonrasındaki duygusal durumumla ilgili tüm ayrıntıları anlatmış, annesinin ölümünü hiç kabul etmediğim için özür dilemiş ve son mektubu babamı kaybettikten kısa bir süre sonra açtığımı bilmesini sağlamıştım. Ona anksiyete sorunlarımdan bahsettim - agorafobiği ayrıntılı olarak açıkladım ve bunun herkese uyan tek bir zihinsel sağlık bozukluğu olmadığını anlattım. Tamamen içine kapanık biri olmadığını, açık havayı sevdiğimi ve yakın ilişkiler kurabileceğimi anlamasını istedim. Gerçekten mi? Başka ne yazdığımı bile söyleyemedim. O gece kalbim boşalana kadar uyumamıştım. Kafamda, bana berbat olduğumu söyleyen adama yazmıyordum. Çok değer verdiğim kişi olmasını umduğum Griffin'e yazıyordum.

Normalde haftada iki kez, okuyucu postaları için kullandığım posta kutumu kontrol etmek için postaneye gidiyordum. Ancak mektubu gönderdikten bir hafta sonra kendimi her öğleden sonra kontrol ederken buldum.

Birkaç gün boyunca Griffin'den hiç mektup gelmemişti. On dördüncü gün, parlak kırmızı bir zarf diğer postaların arasından sıyrıldı. İade adresindeki isim: Griffin Quinn.

Elim titriyordu. *Açıp burada mı okusaydım?* Eve dönecek kadar bile bekleyebilir miydim?

Üzücü haberleri halka açık bir yerde almanın iyi bir fikir olmayacağına karar verdim. Tanrı korusun, bayılırsam ve uyandığımda bir sürü insan başıma üşüşürse falan. Bunu düşünmek bile beni ürpertti.

Ben de eve kadar yarışmaya karar verdim.

Eve döndüğümde Hortencia'yı çabucak besledim, böylece ben mektubu okurken o mutlu ve sakin olacaktı.

Kalbim küt küt atarken koltuğumda rahat bir yere oturup zarfı dikkatlice açtım.

Sevgili

Luca, ben

berbatım.

Hala eskiden olduğu gibi her gün ezberlemek için sözlükten bir kelime arıyor musunuz? Henüz buna ulaşmadıysanız, bu onuru bana bırakın.

Kendini beğenmiş

özab'zôrbd sıfat

1. Kişinin kendi duyguları, ilgi alanları veya durumuyla meşgul olması.
2. En iyi arkadaşının yazmayı bırakmasının bir nedeni olabileceğini düşünmek için bir dakika bile durmadığı için size bok atan bir arkadaş.

Gülümsedim ve masamın köşesinde duran eski püskü Merriam-Webster sözlüğüne baktım. Bendeki nüsha 1993 yılına aitti ve 470.000 kelimedenden oluşuyordu. Sırtında, kullandığım yıllar boyunca onu bir arada tutan birkaç kat koli bandı vardı. Dört yaşında okumayı öğrendiğimden beri her sabah rastgele bir sayfayı açar, gözlerimi kapatır ve ezberlemek için sayfadaki bir kelimeyi işaret ederdim. Hafızama kaydettiklerimin altını çizerdim, bu da eski kitabın artık bir ton sarı renkte olduğu anlamına geliyordu. Gerçi hesaplarıma göre bitirmek için 1,288 yaşına kadar yaşamam gerekiyordu. Ama bu benim cesaretimi hiç kırmadı.

Griffin'in küçük hobimi hatırlamasına bayıldım. Bunu sadece dört kişi biliyordu. Geriye bir tek onun kaldığını fark etmek göğsümü ağırlaştırdı. -Annem, babam ve Izzy gitmişlerdi. Doktor bile bilmiyordu. Sakladığımdan falan değil. Sadece bu konuyu açmam için bir neden yoktu.

Ne yazdığını görmek için sabırsızlanarak okumaya devam ettim.

Yaşadığın her şey için çok üzgünüm, Luca. Bunlar olurken yanında olamadığım için daha da üzgünüm. Ben de annemi kaybettim, ölmek için çok gençti ama ailelerimizi kaybetmemiz *gerekiyor*. Arkadaşlarımızı gençken gömmemeliyiz. Özellikle de Izzy'yi kaybettiğin şekilde. Tanrım, mektubum çok duyarsızdı. Bu bir mazeret değil ama yazarken biraz fazla içmiştim. Sence baştan başlayabilir miyiz? Denesek nasıl olur? Olur mu? Çok naziksin. Tamam. İlk ben başlayacağım.

Sevgili Luca,

Hey! Çok uzun zaman oldu. Yıllar boyunca seni çok düşündüm ve ne yaptığını merak ettim. Bazı nedenlerden dolayı, bu düşünceler son zamanlarda daha sık oldu. İrtibatı kaybetmemiz çok kötü oldu. Bu muhtemelen benim hatamdı. Her neyse, sana hayatımdan bahsedeyim. Dört yıl önce Amerika'ya taşındım. Hâlâ gitarımı tıngırdatıyorum - müzik kariyerim ilginçti. Tam olarak düşündüğüm gibi olmadı. Ama faturaları ödüyor. Evli değilim, çocuğum yok. Bir süreliğine bir kız arkadaşım vardı. Şimdi yok. Pasifik Okyanusu'nu seviyorum. Bir sörf tahtası aldım. Berbatım ama hayattan kaçmak için elimden geldiğince sık kürek çekiyorum.

Demek agorafobik, ha?

Havalı bir kelime. Scrabble'da kaç puan kazandırır acaba? B, P, H ve C'nin her biri en az üç puan eder. Ama bekleyin. . . Garip biri olduğumu ve sürekli oturup Scrabble oynadığımı düşünmenizi istemem. Yine de bunun tuhaf olduğunu düşünmezsiniz - lanet olası sözlüğü ezberliyorsunuz. Sessiz bir oyun tam sana göre olabilir. Belki iki kişilik bir oyun? Bir odada üç kişi sizi korkutur mu? Ya da sizi çileden çıkaran belirli bir sayı var mı? On yedi olabilir mi? Bu çok fazla. Aynı anda Scrabble oynayabileceğinden çok daha fazla, orası kesin.

Agrizoofobinizin olmaması çok kötü. (Vahşi hayvanlardan korkmak, belki sözlüğe henüz bakmamışsındır diye söylüyorum, yavaş adam). Bu sana sadece Z için on puan kazandırırdı.

Belki bir dahaki sefere. Demek istediğim, bazı vahşi hayvanlar oldukça korkutucu. Görüşürüz, timsah,

Griff

Not: Mektubun bana seninle ilgili yanlış olan her şeyi anlattı. . . ya da en azından sende yanlış olduğunu *düşündüğün her şeyi*. Bir sonraki mektubunda bana gurur duyduğun üç şey söyle.

P.P.S. Yalan söyledim. Sen benim için hiçbir zaman sevgili olmadın.

P.P.P.S. Kaybın için çok üzgünüm, Luca.

"Yani şunu anlamama izin verin, durumunuzla dalga geçti ve bu onun sevdiğiniz yönlerinden biri mi?" Doktor durdu ve az önce bana bir soru sormuş olmasına rağmen beni susturmak için işaret parmağını dudaklarına götürdü. Kesinlikle geleneksel terapi seanslarımız yoktu. Haftada iki kez ormanda birkaç saat yürür, o kuşları ararken biz de konuşurduk. Yanında bir not defteri getirmişti ama çoğu zaman benim söylediklerimi değil, gördüğü kuş türlerini not alıyordu.

"Evet. Garip olduğunu biliyorum. Ama benimle gerçekten dalga geçmiyordu. Yani, öyleydi ama değildi. İlişkimizde her zaman sevdiğim şeylerden biri de buydu. Her zaman dürüsttü ve şakaları asla kötü niyetli değildi. Bu daha çok, kafama taktığım şeyin o kadar da önemli olmadığını bana gösterme şekliydi. Mesela on yedi yaşımdayken ve hala bakireyken ona, bunu yaptığım zaman herkesin daha deneyimli olacağını ve benim beceriksiz bir amatör gibi görüneceğimden endişelendiğimi söylemiştim. O da 'Urgin' the Virgin' adında çılgın bir şarkı uydurdu. Korkularıma gülmemi sağlayan bir tarzı var."

"Hmm," dedi Doktor. Cevabının bir kuş gözlemiyle ilgili olduğunu ve benim gevelediğim şeyle ilgili olmadığını düşündüm. Ama baktığımda güvenilir dürbünü havada bile değildi.

"Hmm, ne?"

"Eski menajerinizi kovdunuz çünkü durumunuzla ilgili birkaç şaka yaptı, her zaman şaka yaptığını söylese de. Onun şakalarının doğasına hiçbir zaman tam olarak ikna olmadın. Ancak Griffin gibi daha önce hiç tanışmadığınız bir adamla dalga geçmesini zararsız ve neredeyse rahatlatıcı olarak kabul edebiliyorsunuz. Görünüşe göre bu mektup arkadaşına çok güveniyorsun."

Bunu düşündüm. "Ona güveniyorum. Onunla hiç tanışmamış olabilirim ama onu sahip olduğum en yakın arkadaşlarımdan biri olarak görüyorum. Yıllar boyunca çok şey paylaştık. İngiltere'de yaşıyordu, bu yüzden okul koridorlarında karşılaşma ihtimalimiz yoktu, bu da aramızdaki mesafeyi azaltmaya yardımcı oluyordu.

Çocukların kendilerini korumak için ördükleri normal duvarlar. Gerçekten çok yakındık. Hatta bazı mahrem konularda bile."

"Yine de yangından sonra onunla tüm irtibatınızı kestiniz."

"Size söyledim, o zamanlar kendime çok zarar veriyordum. Benim hâlâ hayatta olup Izzy'nin hayatta olmaması bana haksızlık gibi geliyordu. Beni mutlu edebilecek hiçbir şeyin hayatımda kalmasına izin vermedim. Ve sanırım bir parçam ona olanları anlatmaktan utanıyordu. Şimdi bunun mantıklı olmadığını biliyorum ama Izzy'yi kurtaramadığım için utanıyordum."

Doktor ve ben bir süre sessizce yürüdük. Sonunda dürbününden bakmak için durdu. Uzaklara bakarken benimle konuştu. "Onun hayatınıza geri dönmesine izin vermeniz birkaç nedenden dolayı iyi olabilir. Birincisi, onunla olan ilişkiniz hayatınızın size en çok üzüntü ve keder veren dönemiyle iç içe geçmiş durumda. Hayatınızın o dönemine ait neredeyse her şeyi kalıcı olarak ortadan kaldırdınız - New York'tan ayrılmak, müzik dinlememek, kalabalıklar, toplantılar, ne yazık ki ebeveynleriniz bile vefat etti. Dolayısıyla günlük olarak hayatınızın o kısmı hiç var olmamış gibi davranmak sizin için çok kolay. Ama vardı ve düşünmek istemediğimiz şeyleri zihnimizin derinliklerine itebilirsek de, onları gerçekten geride bırakmanın tek yolu onlarla yüzleşmektir. Griffin, eski hayatınızın gömmeye çalıştığınız bir parçası. Bu ilişkiyle yüzleşmek ileriye doğru atılmış bir adımdır."

Başımı salladım. Mantıklı gelmişti. "Diğer nedenler neler?" Doktor dürbününü düzeltti. "Hmm?"

"Griffin'in hayatıma geri dönmesinin birçok nedenden dolayı iyi olacağını söylemiştin. Ama bana sadece bir tanesini söyledin."

"Oh. Evet. Kabullenme. Durumunuz hakkında ne kadar çok insana açılırsanız, başkalarının tepkilerinden o kadar az korkarsınız ve destek sisteminiz o kadar iyi olur."

"Sanırım..."

"Artı, bir de cinsel birleşme var."

Onu yanlış duyduğumu düşündüm. "Neyi?"

"Cinsel birleşme - bilirsiniz, erkek ve kadın cinsel organlarının birleşmesi. Bir erkekle birlikte olmayalı uzun zaman oldu."

Aman Tanrım. "Evet. Anladım. Her seferinde bir adım atalım."

Bir keresinde, bir günde 14,331 kelime yazmıştım. O güne kadar yaşadığım en verimli yazma günüydü. Günlük ortalama kelime sayım daha fazla olmasına rağmen

iki bin gibi. Yine de Griffin'e birkaç yüz kelimelik bir mektup yazmak yarım günümü aldı. Sorduğu soruya cevap vermek o kadar kolay değildi.

Sevgili Griffin,

Sana yazdığım on sayfalık trajedi ve kalp kırıklığı parmaklarımdan akıp gitti. Yine de bana basit bir soru sordun -en çok gurur duyduğum üç şey- ve ben bir saattir boş bir sayfaya bakıyorum. İlki kolay.

Benim işim. Yazdığım kitaplarla gurur duyuyorum. Sanırım iç karartıcı ilk mektubumda hayallerimin gerçekleştiğinden bahsetmeyi unuttum - artık bir yazarım, Griff! Dört yıl önce, ilk polisiye romanım *New York Times*'in en çok satanlar listesine girdi. O zamandan beri üç kitap daha yayınladım ve şu anda beşinci kitabımın düzenleme sürecinin tam ortasıdayım.

Gurur duyduğum diğer iki şeyi söylemek o kadar kolay değil. Ama sanırım Izzy öldükten sonra yardım istemem gurur duyduğum bir şey. Muhtemelen olması gerekenden biraz daha uzun sürdü ama kendime bir terapist buldum ve korkularıyla yüzleşmeye çalışıyorum. Hayatımda yaptığım en zor şeylerden biri telefonu açıp ilk randevuyu almaktı. Kulağa aptalca gelebilir ama ilk kez telefonda derdimi anlatmak bile zordu. Henüz daha iyi değilim, ancak bugünlerde bunun için çalışıyorum ve bunun için gurur duyuyorum.

Tanrım, bu çok zor. Neden üç şey istedin ki? Kendimi övme konusunda pek iyi olmadığımı fark ediyorum. Ancak gurur duyduğum son şey, elimden geldiğince sık yaptığım bir şey - sanırım bunu rastgele nezaket eylemleri olarak tanımlayabilirim. Örneğin, birkaç kez arkamdaki bir yabancıнын market alışverişini ödedim. Ya da gerçekten soğuk bir günde, bazen okul geçit görevlileri için sıcak çikolata alıyorum - soğukta dışarıda kalıyorlar. Dünyayı sarsacak bir şey olmadığını biliyorum ama bunu yapmaktan keyif alıyorum. Ayda bir kez, günümü farklı yemekler pişirerek geçiriyorum ve sonra onları Bay Fenley'in evine bırakıyorum - kendisi geçen yıl eşini kaybeden komşum ve onun ev yemeklerini gerçekten öznlüyor.

Tamam, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Şimdi cevaplamanız için bir soru seçme sırası bende:

Bana korktuğun üç şeyi söyle. En sevdiğin mektup arkadaşını,

Luca

Not: El yazısıyla yazılmış mektuplara bayılırım, ancak elektronik postada kendinizi daha rahat hissediyorsanız, bu şekilde mesaj alışverişinde bulunabiliriz.

P.P.S. Daha yeni fotoğraflar paylaşmak isterim. Sen bana seninkileri gösterirsen ben de sana benimkileri gösteririm? ;)

P.P.P.S. Agrizoophobia bonus alanlar olmadan otuz puandır. Ancak logizomekanofobi -bilgisayar korkusu- kırk üç puandır.

Zarfin içine fotoğrafımı koymayı düşündüm ama sonunda vazgeçtim. Artık çocuk değildik. Bayan Ryan'ın kuralları geçerli değildi. Ama yetişkin fotoğraflarını değiş tokuş etmek nedense büyük bir adım gibi geliyordu. Özellikle de Griffin burada, Amerika'da yaşarken. İlk adımı attıktan sonra, bizi ikinci adımı atmaktan alıkoyan neydi? Bu düşünce oldukça korkutucu ama aynı zamanda heyecan vericiydi.

Mektubu bir zarfin içine katladım ve Kaliforniya'daki posta kutusuna gönderdim. İşim bittiğinde pulu yapıştırdım ve isme baktım. Oldukça çılgıncaydı.

Griffin Quinn.

Bunca yıldan sonra.

BÖLÜM 4

GRIFFIN

"Toplam ne kadar?"

Avukatım başını salladı. "Yüz on dokuz binin biraz altında."

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Tanrım. Nasıl bu kadar kör olabildim?"

"İki buçuk yıllık bir süre zarfında oldu. Kendinize bu kadar yüklenmeyin. Ne yazık ki, bu tür şeylerin her zaman olduğunu görüyorum. Milyonlarla ifade edilen vakalarım var Griff. Çok fazla yoldaydın. Büyük paralar geliyor ve gidiyordu. Birine güvenmek zorundaydın."

"Evet. Görünüşe göre çocukluğumun en iyi arkadaşı yanlış seçilmiş."

İlk plak anlaşmamı imzaladığımda yaptığım ilk şey İngiltere'den dostum Will'i getirmek ve onu menajerim olarak işe almak oldu. Albümümü tanıtmak için konserler için her yere seyahat ediyordum. Plak şirketim beni stüdyoya dönüp bir sonraki albüme başlamam için zorluyordu ve single'ımın çıktığı gün bir gecede Instagram'da iki yüz bin takipçi kazandım. Ve bu, işler *gerçekten sarpa* sarmadan önceydi. Beni düzenli tutacak, günlük mali işlerimle ilgilenmesi için güvenebileceğim birine ihtiyacım vardı. Avukatım Aaron, bir arkadaşımı işe almamam konusunda beni uyarmıştı. Ona deli olduğunu söyledim; arkadaşım yerine bir firmayı tutmamın imkanı yoktu.

Aaron'a elimi uzattım. "*Sana söylemiştim demediğin için teşekkürler* dostum."

Gülümsedi. "Asla. Bu benim işimin bir parçası değil. Bunu nasıl ele alacağımıza karar verdin mi? Nerede durduğunu biliyorsun. Bırakalım polis ilgilensin. Bunu arkadaşına yaptıysa, yabancılara ne yapacak?"

Haklı olduğunu biliyordum ama suçlamada bulunamazdım. İçten içe Will'in sorunlarından kısmen sorumlu hissediyordum. Onu uyuşturucu bağımlısı yapan partilere ben götürmüştüm. Alışkanlığının ne kadar kontrolden çıktığını fark ettiğimde ne yaptım? Üç aylık bir turneye çıktım ve onu kendi mezarını kazmak için ihtiyaç duyduğu tüm paraya erişimi olan büyük evimde yalnız bıraktım. Belki birkaç şovu iptal edip onu rehabilitasyona itseydim, bunların hiçbiri olmazdı.

"Hepsini geri ödemek için ailesinden borç para aldı. O çek hafta sonuna kadar ödenirse, bu pisliği arkamda bırakmak istiyorum."

Aaron başıyla onayladı. "Karar senin. Garaj yolundaki G-Wagen'i ne olacak?" "Ona bunun ilgi çekici olduğunu söyledim. Bir yere bağışla. Onu istemiyorum."

"Emin misin? Bu iki yıllık pahalı bir araba."

"Onun parasını istemiyorum. Çaldıklarını geri alacağım. Ama hepsi bu kadar." "Anladın sen onu." Aaron ayağa kalktı. "Belirli bir hayır kurumu var mı?"

"Hayır. Sen birini seç." Onu kapıya kadar yürüttüm ve kapıyı açtım. "Bir daha düşündüm de, agorafobiden muzdarip insanlar için yasal bir hayır kurumu var mı bir bak."

Avukatımın kaşları birbirine çatıldı. "Ciddi misin?" "Kesinlikle."

Kıkırdadı. "Sen ne dersin patron."

Aaron'un Audi R8'ini çekişini izledim. Will'in G-Wagen'ini ve benim Tesla Roadster'ımı geçmek zorunda kaldı. Kaliforniya'daki lanet aşırılıklar. Yorkshire'da işler kesinlikle daha kolaydı. Servet ve şöhreti takdir etmediğimden değil, ama bazı günler tüm bunların bedelinin buna değip değmediğini sorguluyordum-arkadaşların arkadaşlardan çalması, sizi plak endüstrisindeki insanlarla tanıştırmak için kullanan kadınlar, bitmek bilmeyen paparazziler, bir plak dükkanına girip reyonları inceleyerek biraz sessiz zaman geçirememek. Hayattaki basit şeyleri özlüyordum ve şu an çılgın zamanların arasında bir sükûnetti. Çok yakında tekrar turneye çıkacaktım. Sonra Cole, Griffin'i tamamen yutacaktı.

Bu da bana hatırlattı. Eve geri dönmek yerine, posta kutusunu kontrol etmek için araba yolumun sonuna kadar yürüdüm. Luca'ya cevap yazmayalı bir hafta olmuştu ve ilk mektubumun onu korkutmamış olmasını umuyordum. Aslında mektubumu alacağını bile düşünmemiştim. Mektubuma cevap yazdığında bana söylediği saçmalıkları hiç beklemiyordum.

Bir arkadaşını yangında kaybetmek, hem de kalabalık bir konserde. Bu oldukça berbattı.

Eve geri dönerken iki inçlik bir posta yığını eledim ve Luca'nın tanıdık el yazısını görünce gülümsedim.

Kanepeye yerleştim, yırtıp açtım ve her kelimesini okudum. İki kez.

En son ne zaman biri bana karşı bu kadar dürüst oldu? Muhtemelen annem. Müzik dünyasında yıldızımın yükselmesinden bu yana geçen üç yıl içinde kesinlikle böyle bir şey olmamıştı. Hayatım artık iki tür insanla doluydu-

Benim için ya da şirketim için çalıştıkları için beni yücelten insanlar ve benden bir şey isteyen insanlar.

Luca da değildi ve eğer tamamen saçmalamıyorsa, benim kim olduğum hakkında da hiçbir fikri yoktu. Ya Cole Archer'ın kim olduğunu bilmiyordu ya da biliyordu ama on yıldan uzun bir süre önce çektiğimiz tek fotoğraftan beni tanıyamamıştı. Her iki durumda da Griffin olmak iyi hissettiriyordu. Luca'yla konuşmak daha da iyi hissettiriyordu.

Mektubunu iki kez daha okudum ve sonra şarkı sözleri ya da müzik aklıma geldiğinde kullanmak üzere evde bulundurduğum yarım düzine not defterinden birini aldım.

Sevgili Luca,

Korktuğum üç şey mi? Buna nasıl cevap vereceğim ve hala sert bir adam gibi mi görüneceğim? Size karanlıktan, örümceklerden ya da yükseklikten korktuğumu söyleyemem. Bu sokaktaki itibarımı mahveder. O yüzden gerçekten korkutucu bir şey söylemek zorundayım. Başarısızlık gibi.

Eğer gerçeği bilmek istiyorsanız, ki eminim biliyorsunuzdur, başarısız olmaktan korkuyorum. Başkalarını hayal kırıklığına uğratmaktan, kendimi hayal kırıklığına uğratmaktan, ...

Ben de tam *tarafatları hayal kırıklığına uğrattığını* söyleyecektim. Ama Griffin'in hiç hayranı yoktu. Luca'ya yalan söylemeye başlamak istemiyordum, bu yüzden ifadelerime dikkat etmem gerekiyordu.

... Kaliforniya'da kurduğum hayatın dağılmasına izin veriyorum.

Başka neden korkuyorum? Ölümünden. Kaçınılmaz olan bir şeyden korkmak zamanın en verimli kullanımı olmayabilir. Belki de korktuğum şey ölüm bile değil, daha çok bilinmeyen korkusudur. Gerçekten cennete gidecek miyiz? Sanırım sağlıklı bir ölüm korkusu olan herkes bu cevaba şüpheyle yaklaşıyor olmalı - çünkü acının ve hastalığın olmadığı, herkesin havalı kanatlara sahip olduğu ve eski dostlarıyla buluştuğu bir yere gideceğimden emin olsaydım, ölümünden korkmayacağıma eminim.

Son korku yeni bir korkuydu, paylaşma konusunda ileri geri tartıştığım ve sonunda dürüst olmaya karar verdiğim bir korkuydu. Yani, benimle çok korkunç şeyler paylaşmıştı. En azından bunu yapabilirdim.

Sonuncusu nispeten yeni bir korku ama bu onu daha az gerçek yapmıyor. Bir şeyleri berbat edip seni yine korkutup kaçıracağımdan korkuyorum. O yüzden bir anlaşma yapalım, tamam mı? Eğer işleri batırırsam, bana haber vereceksin ve mektuplarıma cevap vermeyi kesmeyeceksin.

Sanırım bu noktada, bizi bir süre idare edecek kadar ağır şeyler paylaştık. Şimdi Luca ve Griffin'in daha hafif bölümüne geçelim.

Deux. Sekiz yıldır cevaplanmamış sorularım var:

1. Sonunda seks yaptınız mı? Eğer öyleyse, bana ilk sefer hikayeni borçlusun, çünkü ben benimkini paylaştım ve sen de seninkini paylaşmaya söz verdin. (Henüz seks yapmamış olmanı dilemem çok mu boktan?)
2. Pastırma hakkında ne düşünüyorsun? Yani, bir evcil hayvanın olduğundan bahsetmiştin.
Domuz, merak ediyorum da bu domuz pastırması yemediğin anlamına mı geliyor? Ya da belki
Sağlıklı Kaliforniya'daki insanların yarısı gibi vejetaryensin.
3. Karaoke yapacak olsaydınız hangi şarkıyı seçerdiniz ve neden?
Görüşürüz, timsah,

Griff

Not: Bana sizinkini gösterme düşüncesi son derece cazip olsa da, fotoğraf alışverişini bir süre ertelemek istiyorum. Gizem devam etsin.

P.P.S. Hippopotomonstrosesquipedaliophobia-uzun kelimelerden korkma- altmış beş puan. Senin on dokuz puanlık agorafobin şimdi çocuk oyuncağı gibi görünüyor, değil mi? Gerçek bir korkun olsun Ryan.

P.P.P.S. Genofobiniz var mı? Kesinlikle yok.

BÖLÜM 5

LUCA

I ran için ve Sözlük için bak yukarı ve kelime
genofobi: Cinsel ilişkiden veya cinsel birleşmeden duyulan
psikolojik korku.

Harika.

Aklından geçenleri söylemek için hiç vakit kaybetmedi. Bu anlamda, sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi.

Soruları bana kesinlikle düşünecek çok şey verdi. Komik olan ne? Bir tanesi dışında hepsine nasıl cevap vermek istediğimi biliyordum: pastırma hakkında ne hissettiğim. Bu sık sık mücadele ettiğim bir ikilemdi. *Gah!* Neden bunu sormak zorundaydı ki?

Zaten akşama kadar ona cevap yazamayacağımı biliyordum; doktorla randevuma geç kalmıştım. Normalde ormanda yürüyüş yapardık ama bugün hava pek uygun değildi. Bu yüzden Doktor'un evinde buluşmayı planladık.

İyi ki klostrofobim değil de agorafobim vardı, çünkü Dr. Maxwell'in küçük bir evi vardı - kelimenin tam anlamıyla HGTV'deki programlarda gördüğünüz türden. Doktor'a kadar, böyle bir evde yaşayan biriyle hiç tanışmamıştım.

Doc duvarda asılı duran en sevdiği kuş resmini işaret etti. "Bu hâlâ benim favorim Luca. Sinek kuşu."

Yaklaşık bir yıl önce Doc, minimalist bir yaşam için çaba göstermeye karar verdi; yani küçük bir ev. Görünüşe göre tek ihtiyacı olan hava ve kuşlardı. Ayrıca artık terapi masraflarımı dolar olarak ödememi istemediğine karar verdi, çünkü yeterince parası vardı. Bunun yerine onu tazmin etmek için başka bir yol seçmemde ısrar etti ve uygun olduğunu düşündüğüm bir şey bulmamı istedi.

Görünüşte hiçbir şey istemeyen ya da hiçbir şeye ihtiyacı olmayan bir adama ne alırsınız? Kuşlarla ilgili bir şey olması gerektiğini biliyordum.

Yazarlığımın yanı sıra, her zaman sanatla uğraştım, sadece basit yağlı boya tablolar. Bir öğleden sonra, Google'da bir kuşun nasıl resmedileceğini araştırdım. Birkaç ay boyunca, tüy detaylarından gaga oluşumuna kadar bu işi mükemmelleştirdim. Kendime çeşitli kuş türlerini nasıl çizeceğimi ve boyayacağımı öğrettim ama ona sadece en iyilerini sundum. Geri kalanları bodrumumda sakladım. Orası bir kuş morguna benziyordu. Hepsi arasındaki tek ortak nokta

izdiğim kuşlar? Hepsi durgun görünüyordu, hiç umuyorlardı, sadece poz vermişlerdi. Ve gagaları hiç açık değildi. Sanatıma "Stoacı Kuş Koleksiyonu" adını vermiştik. Doktor, kuşların ifadelerinin içimde hissettiklerimin bir yansıması olduğu teorisini ortaya attı. Bu çok ağır bir şey. Her neyse, çerçevelenmiş sanat eserlerim artık Doc'un evinin her küçük köşesini süslüyordu ve ben de eserlerime her baktığımda bir şekilde gülüyordum.

Doktor karşıma oturdu. "Söyle bakalım Luca, Griffin ile yazışmaların nasıl gidiyor?"

Griffin'in adını anmak bile içimi kıpır kıpır etti. "Gerçekten inanılmazdı. Sanki kaldığımız yerden devam ediyormuşuz gibi hissediyorum ki ikimizin de yaşadıkları ve aradan geçen zaman düşünüldüğünde bu oldukça inanılmaz."

"Kaliforniya'da tam olarak ne yapıyor?"

"Biliyorsun ... işinin ayrıntılarına girmiyor ama müzik endüstrisinde çalıştığını ve hevesli bir müzisyen olduğunu biliyorum. Sanırım kapıdan içeri adımıını atmak için herhangi bir pozisyon almış olmalı."

"Ah. Akıllıca."

"Yine de ilginç bir şey var. Fotoğraflarımızı değiş tokuş etmeyi önerdiğimde, aslında gizemin devam etmesini tercih ettiğini söyledi. Bunun biraz tuhaf olduğunu düşündüm. Geçmişte neye benzediğimi görmek için bastıran hep o olurdu."

"Grnşnden utanıyor olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Emin değilim. Ya yle ya da sadece gerilimden hoşlanıyor." İçimi çektim. "şu anda nasıl göründüğünü hiç umursamamak garip mi? Yani ... bir parçam onu kesinlikle yakışıklı olarak hayal ediyor, tıpkı on iki yaşındayken ondan aldığım tek fotoğraftaki gibi. Ama aynı zamanda, bu benim için önemli değil."

"Aslında ona kendi fotoğrafını göndermeye bu kadar hevesli olmana biraz şaşırdım. Sen böyle biri değilsin. Bundan biraz daha temkinli olma eğilimindesin."

"Onunla değil. Sanırım bu bencilce bir ihtiyaç, ona itici olmadığımı göstermek istiyorum - ya da en azından öyle olduğumu düşünmüyorum. Sanırım beni istemesini istiyorum. Diğer insanların yanında ne kadar garip olsam da, kendi tenimde oldukça rahatım. İnsanlar bana inanmam için yeterince çekici olduğumu söylediler, bazıları muhtemelen sadece pantolonuma girmeye çalışıyor olsalar bile."

"Kendini güzel görmene sevindim Luca, hem için hem de dışın güzel olmalı. Elbette başkalarının ne düşündüğü önemli değil, sadece senin ne düşündüğün önemli."

Teorik olarak haklı olduğunu bilsem de -başkalarının ne düşündüğü önemli olmamalı- Griffin ne düşündüğünü kesinlikle önemsiyordum. Belki de bu kadar erken olması gerekenden biraz daha fazla.

"Bazen geceleri canım sıkıldığında makyaj yapıyorum ve sebepsiz yere süsleniyorum."

"Bunun tuhaf olduğunu söyleyebilirim ama hayatımın yarısını kuşlarla tek taraflı felsefi konuşmalar yaparak geçiriyorum."

"Evet. Gerçekten konuşamıyorsun, Doktor." Güldüm. "Her neyse. Gidecek hiçbir yerim yokken giyinip kuşanıyorum. Oldukça acınası bir durum. Ama evden gerçekten çıkarsam nasıl görüneceğimi görebiliyorum. Birkaç fotoğraf çekiyorum. Güzelce temizleniyorum."

"Bir sonraki teşhir egzersizlerinden biri için bana harika bir fikir verdiğini biliyorsun, değil mi?"

"Dur tahmin edeyim. Giyinip kuşanmamı ve dışarı çıkıp insanların arasına karışmamı isteyeceksin, değil mi?"

"Evet. Ve gideceğimiz yeri biliyorum."

Muhtemelen endişelenmeliyim. "Harika."

Sonunda, yanımda sıcak bir fincan çay ile kanepedeki rahat yerime yerleştim ve Griffin'e cevap yazmaya başladım.

Sevgili Griffin,

Aslında genofobinin ne olduğuna bakmam gerekti. İlk başta mikrop düşmanı olmaktan bahsettiğinizi düşünmüştüm, ki bir domuzla yaşadığımı düşünürsek kesinlikle değilim! (Onu olabildiğince temiz tutuyorum, ancak ona bir yığın çamur gösterin ve tüm bahisler kapansın. Gerçek domuzsu eğilimleri ortaya çıkıyor).

Ben bir genofobik miyim? Hayır. Seks fikrini, kendimi böyle birine açma fikrini seviyorum - sanırım kendimi hem gerçek hem de mecazi anlamda açıyorum :-). Biraz korkutucu olabilir ama fobi derecesinde değil. Yine de cinsel deneyimlerim, doğru partnerle mümkün olduğuna inandığım potansiyeli tam olarak karşılayamadı. Başka bir deyişle, muhtemelen var olan akıllara durgunluk veren seksi yaşamadım. En azından var olduğunu umuyorum. Ben hala bunu deneyimlemeyi bekliyorum.

Bu da beni ilk sorunuza cevap vermeye yönlendiriyor, ki aslında az önce yaptım. Sonunda seks yaptım mı? Evet ama yirmi yaşına kadar değil. Bu biraz zamanımı aldı.

Yangından sonra biriyle çıkmaya başladım. Bekaretimi yangından etkilenen insanlar için oluşturulan bir destek grubu aracılığıyla tanıştığım bir adamla kaybettim. Michael kuzenini kaybetmişti. Seanslardan birinden sonra konuşmak için arabasına gittik ve olaylar birbirini izledi. Bakire olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Her neyse, hızlı ve acı vericiydi. Ve bu arada, çıplak bir kışa karşı deri en rahat duygu değildir. Kısa bir süre sonra toplantılara gitmeyi bıraktı ve bu onun sonu oldu. Hayallerdeki gibi bir "ilk sefer" hikayesi değil. Ama seninki de öyle değildi. O zamandan beri iki partnerim daha oldu ve onlar hakkında yazacak bir şey bulamadım - ya da mektup arkadaşına yazacak bir şey bulamadım. Hepsi onların suçu değildi. Tango yapmak için iki kişi gerekir ve ben kendimi bir başkasının içinde kaybolmak için muhtemelen ihtiyaç duyduğunuz o savunmasızlık noktasına bıraktığımı sanmıyorum. Bu konuda bana verebileceğin tavsiyeler var mı?

Karaoke. Sadece bir kez karaoke yaptım ama hayal ettiğimden çok daha eğlenceli olduğunu gördüm, oturma odamda yalnız olmama ve sadece Hortencia'nın beni izlemesine rağmen. Biraz sarhoş olabilirdim, tıpkı senin bana ilk ulaştığında olduğun gibi. (Bu arada, bu birinin verdiği en iyi sarhoşluk kararıydı.) Tamam, gördün mü? Oyalanıyorum çünkü karaoke yapmak için tüm zamanların en sevdiğim şarkısının ABBA'dan "Fernando" olduğunu söylemekte biraz tereddüt ediyorum! Onlarca mektubumuzda söylediğim herhangi bir şeyi hatırlasaydınız bir ABBA şarkısı seçeceğimi tahmin edebilirdiniz.

Sorularınızın en zorunu sona sakladım. Buna nasıl cevap vereceğimi bulmak bütün günümü aldı çünkü bu benim için gerçekten büyük bir ahlaki ikilem. Artık yemesem de pastırmaya bayılıyorum. Yıllarca onu en sevdiğim yemek olarak ilan ettim: yumurta ve pastırma, pastırma parçaları, pastırmaya sarılmış deniz tarağı. Bir domuzun üvey annesi olduğunuz için bu özlem bir gecede geçip gitmiyor. Şu anda ağzımın sulanıyor olması midemi bulandırıyor. Pastırma hakkında hissettiklerim hayattaki pek çok şey hakkında hissettiklerime benziyor. Ondan uzak duruyorum ama hoşuma gitmesine de engel olamıyorum. (Porno gibi bir şey belki?) Tabii ki bunu yazarken Hortencia bana bakıyor ve kendimi Hannibal Lecter gibi hissediyorum.

Bu tuhaf notun üzerine, umarım yakında tekrar yazarsın. Yeniden görüşmemizden çok keyif alıyorum. Gerçekten eski günlerdeki gibi hissetmeye başladım.

Hâlâ Tanrı'ya inanıyor
musun? En sevdiğin
mektup arkadaşın,

Luca

Not: Madem fotoğraf alışverişi yapmak istemiyorsunuz, ben de size biraz kendimden bahsedeyim dedim. Boyum 1.80, kilom 60 ve gerektiğinde güzelce temizlik yaparım. Mecbur olmadığım zamanlarda ise çoğu gece polar bir battaniyeye sarılmış ve patates gibi görünüyor olabilirim.

P.P.S. Bu, bana şu an nasıl görüldüğün hakkında daha fazla bilgi vermen için bir işaret.

Bir mektup almak için beklemek her zaman işkenceydi. Cevap yazacağından asla emin değildim. Her seferinde körü körüne inanmak zorundaydım. Bu yüzden beklerken zamanımı hayatıma devam ederek geçiriyordum: günlük kelime sayımı tutturmak, Doktor'la seanslara katılmak, Hortencia'yla ilgilenmek. Ancak daha fazla yazışma beklentisi her zaman mevcuttu.

Bir haftadan fazla sürdü ama sonunda parlak kırmızı zarf posta kutuma geldi. "Mektup günleri" her zaman kutlanacak bir şeydi. Eve gider, Hortencia'yı yerleştirir ve her bir kelimenin tadını çıkarmak için koltuğuma yaslanırdım.

Sevgili Luca,

Bu arada domuz pastırması ve porno birlikte harika gidiyor.

Bir sonraki hayatımda, bir domuz olarak geri dönmek ve senin tarafından evlat edinilmek istiyorum. Bu garip mi?

Sorularıma verdiğiniz yanıtları ve dürüstlüğünüzü seviyorum. Seninle ve Hortencia ile çamurda yuvarlanmayı hiç istemezdim. İronik bir şekilde, bu sabah kahvaltıda domuz pastırması yedim ve söylemeliyim ki, kendimi bu kararı aşırı analiz ederken buldum, bu yüzden bunun için çok teşekkürler.

Bence eğer bir ABBA şarkısı seçeceksen, "Fernando" iyi bir seçim. "Dancing Queen "i de seçebilirdin ama bu çok basit ve sıkıcı olurdu ki sen kesinlikle böyle biri değilsin Luca.

Bana hala Tanrı'ya inanıp inanmadığımı sordunuz. Tanrı'nın varlığının hayatlarımızda azalıp çoğaldığını hissediyorum ama evet, O'nun var olduğuna inanıyorum. Kendimizi Tanrı'dan daha uzak hissettiğimiz zamanlar, acı çektiğimiz ya da acı içinde olduğumuz zamanlardır. Bu zamanlarda güçsüz olmamıza rağmen, Tanrı tekrar O'na dönmemiz için bize yol gösterir. Sonra da imanımız ve sebatımız için bizi ödüllendirir. Bazen sizinle yeniden bağlantı kurmanın, Tanrı'nın bazen sihrini nasıl kullandığına dair bir ödül örneği olduğunu hissediyorum. İnanç kolay değildir. Tüm cevaplara sahip olmamız ya da kötü şeylerin neden olduğunu anlamamız gerektiğini düşünmüyorum. Örneğin, sevdiklerimizin neden

öldüğünü bilemeyiz.

daha iyi bir yerde. Belki de öldüklerinde cezalandırıldıklarını düşünüyoruz, ama belki de bağışlanmışlardır. Belki de cehennemde olan bizleriz. Tüm cevaplara sahip değiliz ve bilmemiz de gerekmiyor. Anlıyor musun? Luca'ya not: Griffin'i felsefi konuşmaya başlatmayın, yoksa saçmalamayı asla bırakmayabilir.

Neye benzediğinizi tarif ederken sunduğunuz görsel için teşekkür ederim. Şimdi aklımdan çıkaramıyorum. Ben mi? Yıllar önce size gönderdiğim fotoğrafa benziyorum ama biraz daha kaslı (Tanrı'ya şükür) ve sakallıyım. Umarım fotoğraf paylaşmak istemeyerek sahtekârlık yaptığımı düşünmüyorsunuzdur. Sizinle olan bu anonimlik bana başka hiçbir yerde elde edemeyeceğim belli bir rahatlık sağlıyor.

Mektubunuzun seksle ilgili sorumu yanıtladığınız bölümünü birkaç kez tekrar okudum, ancak bir şeyi anlayamadım. Gerçekten hiç orgazm olmadınız mı? Daha müdahaleci olabilir miyim? (Evet, *Friends dizisindeki* Chandler gibi konuşuyorum.) Lütfen bana o zamanlarda en az bir kez orgazm olduğunu söyle. Kendini gerçekten bırakmak için birine güvenmen gerektiği konusunda ne dediğini anlıyorum. Sırf sevişmek ile biriyle gerçek bir cinsel bağ kurmak arasındaki fark bu. İkincisi nadirdir. Çok fazla seks yaptım, ama çoğu zaman bu bir amaç için bir araç ve bittiğinde, tutunmaya değer bir şey yok. Bununla gurur duymuyorum ama kadınlar (en azından burada) erkeklerin işini çok kolaylaştırıyor. Çoğunlukla, sunduğunuz şeyi kabul edeceğiz, ancak bazen bunun için savaşmak zorunda kalmak güzel. İşi kolaylaştırmadığın izlenimini edindim ve bu çok seksi, Luca. İnan bana. Sikimi içine sokup eve gitmemi sorun etmeyen biriyle birlikte olmak istemiyorum. Bundan daha değerli olduğunu anlayan ve bundan daha fazlasını isteyen birini istiyorum. Her gün kaç tane sığ kadınla karşılaştığıma inanamazsınız, Amerikalıların dediği gibi -"Bam bam teşekkürler hanım efendi." Ben de daha fazlasını hissetmek istiyorum. I

Bence siz daha fazlasını isteyen ve bekleyen birisiniz ama o birkaç şanslı adamla seks yaptığınızda hayatınızda akıllıca seçimler yapabilecek durumda değildiniz. Bence şu anda olduğun kişi çok daha akıllı ve seçici. Bu iyi, çünkü daha fazlasını hak ediyorsun. Bilgin olsun diye söylüyorum, bir daha asla seks yapmamaya karar versen de benim için sorun olmazdı ;-)

Şaka yapıyorum. Gerçi lisedeki futbolcu erkek arkadaşını çok kıskanıyordum. Ne zaman onunla seks yapma ihtimalinden bahsetsen beni öldürürdü. Bu yüzden o olmadığı için memnunum, her ne kadar ilk zamanını yas tutan "sözde" bir kuzenle harcamış olsan da,

Belki de o toplantıda savunmasız birini arıyordu. Her neyse, lisedeyken çıktığın o aldatan adam buna değmezdi. Artık sana kıskançlığımı itiraf edebilmeyi seviyorum. Ya da sadece itiraf edebildiğimi sanıyorum ama gerçekte seni rahatsız ediyorum ve şu anda evine bir ADP güvenlik sistemi kuruyorsun. Hangisi olduğunu söyle. Ayrıca, hiç kimse sana oral seks yaptı mı?

Görüşürüz, timsah,

Griff

Not: Buna cevap vermek zorunda değilsin, ama verirsen, bunu seks hakkında biraz daha konuşmak istediğine dair bir ipucu olarak kabul edebilirim. Artık yetişkin olduğumuza göre, seçeneklerimizi ve fantezilerimizi keşfetmenin eğlenceli olabileceğini düşünüyorum.

Not: Mektubunuzda "MUHTEMELEN var olan akıllara durgunluk veren seksi" yaşamadığınızı belirtmişsiniz. Kesinlikle var, Luca.

P.P.P.S. Video kameralı alarm sistemi için bahar.

O mektubu en az beş kez okudum. Tanrım, beni güldürdü ve gülümsetti. Ve lanet olsun, bana dokunmamıştı bile, yine de kendimi onun sözleriyle tamamen tahrik olmuş buldum. Görünüşü hakkında hiçbir şey bilmemem önemli değildi. Kimyamız hiçbir zaman fiziksel şeylere dayanmamıştı, her zaman aramızdaki yoğun zihinsel ve duygusal bağa dayanmıştı. Ona neredeyse herkesten daha fazla güveniyordum ve bu da sözlerimizin bizi götüreceği yeri kesinlikle keşfetmek istediğim anlamına geliyordu. Gençliğimizden beri başıma çok şey gelmişti. Bunlardan çıkan tek iyi şey, artık bir şeyleri içimde tutmaya inanmadığımdı. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa söyle ve eğer istediğin bir şey varsa yap. Agorafobimi henüz atlatamamıştım ama evimin sınırları içindeyken dünyaya hükmedebileceğimi hissediyordum. En azından Griffin bana öyle hissettiriyordu.

BÖLÜM 6

GRIFFIN

Kayıt stüdyosunda uzun ve yorucu bir gün geçirmiştim. Ben ayrılmaya hazırlanırken prodüksiyon koordinatörü arkamdan gizlice yaklaştığında grup arkadaşlarımdan hepsi ayrılmıştı.

"Hey, Griffin."

"Selam,
Melinda."

Melinda'yı en son birkaç ay önce gördüğümde, ses kabininde sevişirken onu duvara yaslamıştım. Daha önce takıldığım herkes kadar çekiciydi, şişelenmiş sarışın, silikonlu bir şekilde. Ama kesinlikle bir tekrar aramıyordum. Son zamanlarda Luca'nın mektuplarından başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyordum ki bu tamamen berbat bir durumdu.

Melinda, "Bir grup arkadaş bu akşam Roxy'ye gidip kapanışı kutlayacağız," dedi. "Sen de geliyor musun?"

"Henüz planlarımın ne olduğundan emin değilim." "Gerçekten orada olmanı umuyordum."

"Evet, sana haber veririm."

"Olmazsa ... belki sana gelebilirim ve takılabiliriz."

*Benim evim mi? Um,
hayır. "Görmem
gerekecek." Pek
sayılmaz.*

"Tamam... peki, belki senden sonra haber alırım."

"Evet. Görüşürüz," dedim yanından geçip binadan çıkarken.

Arabama girdikten sonra çalıştırmakta tereddüt ettim. Luca'yla ilgili düşünceler, oldukça güçlü suçluluk duygularıyla birlikte zihnimi dolduruyordu. Birbirimize karşı tamamen dürüst olmakla her zaman gurur duymuştuk ama yine de kendimin en büyük parçasını ondan saklıyordum. Gerçekten merak etmeme rağmen ona yazdığı kitaplar hakkında soru bile sormamıştım. Çünkü ben kendi kariyerim hakkında belirsiz davranırken onun kendi kariyeri hakkında konuşmak zorunda kalmasının adil olmadığını düşünüyordum. Ama dürüst olmak gerekirse, başka ne seçeneğim vardı ki? Onunla her şeyi bir zamanlar olduğu gibi yaşamak istiyorsam, ona güvenilir arkadaşı Griffin'in artık Cole Archer olduğunu, Archer grubunun solisti olduğunu, dünyanın dört bir yanındaki hayranları tarafından iyi bilindiğini söyleyemezdim.

Dünya. Luca çıldırırdı. Benim hayatım onunkinin tam zıttıydı. Hakkımızda bir şey duyulursa kaçınılmaz olarak peşine düşecek insanlarla uğraşmak bir yana, gün içinde alışverişe bile gidemiyordu. Kendimi köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. Eğer ona söylemezsem, bir gün öğrenecek ve bunu sakladığım için bana kızacaktı. Eğer ona söylersem, benimle tanışmak istemesi için hiçbir şans kalmayacaktı. Aynı zamanda, *onun* gerçekte kim olduğunu bilmeden devam edemeyeceğimi de hissediyordum. Bu kadın hayatımdaki en önemli insanlardan biriydi. Haftalar geçtikçe, hayalini kurduğum meçhul kadının neye benzediği hakkında daha fazla şey öğrenmeye ihtiyacım vardı. Birkaç ay sonra turneye çıkacağım için, durmaksızın çalışmadan önce biraz huzura ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

Daha önce bana yardım etmiş olan bir özel dedektifin adını bulmak için telefonumda gezindikten sonra numarayı çevirdim.

"Julian . . . Cole Archer burada."

"Cole... uzun zaman oldu."

"Evet, evet öyle." "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bu sefer biraz farklı bir ihtiyacım var. Şu anda seyahat edebilir misin?"

"Ne kadar uzaklıktan bahsediyoruz?" "Vermont."

"Orada neler oluyor?"

"Yerini tespit etmeni istediğim bir arkadaşım var. Onunla konuşmanı ya da ona yaklaşmanı istemiyorum. Sadece birkaç fotoğraf çekmeni ve birkaç gün boyunca onu takip etmeni, rutini hakkında bana bir fikir vermeni ve ayrıca orada güvende olduğunu hissedip hissetmediğini bana bildirmeni istiyorum."

"Sanırım adı ve adresi sizde var?"

"Karmaşık olan kısım da bu. Bu kız ... eski bir arkadaşım ama aslında birbirimizin gerçek isimlerini bilmiyoruz."

"Garip şeyler mi oluyor?"

"Hayır. Öyle bir şey değil. Çocukken mektup arkadaşı olarak tanıştık. En başından itibaren sahte soyadlar kullanmaya başladık, çünkü o zamanlar kurallar böyleydi. Yakın zamanda yeniden bağlantı kurduk ve bu alışkanlığımızı hiç değiştirmedik. Benim Cole Archer olduğumu bile bilmiyor."

"Hmm. Tamam. Peki, elimde ne gibi bilgiler var?"

"Posta kutusu bende. O kontrol edene kadar yerel postanede takılmanız ve sonra onu evine kadar takip etmeniz gerekir. Gelmesinin ne kadar süreceğini garanti edemem ama zamanın için ne kadar istersen öderim."

"Orası taşak gibi soğuk, biliyorsun."

"L.L.Bean'i satın al ve faturaya ekle. Sana adresi göndereceğim. Bunu ne kadar sürede yapabileceğini düşünüyorsun?"

"Muhtemelen bu hafta sonu oraya gidebilirim."

Korku ve heyecanı bir arada hissederek iç çektim. "Mükemmel."

Telefonu kapattıktan sonra suçluluk duygusu içime işlemeye başladı. İşleri bu şekilde yapmaktan nefret ediyordum ama nasıl ilerleyeceğime karar vermeden önce gerçekten daha fazlasını bilmem gerekiyordu. Aslına bakarsanız, son mektubuyla birlikte, aramızdaki ilişkinin başka bir yöne doğru gittiğini hissetmeye başladım.

Çıkardım ve tekrar okudum. Sevgili Griffin,

Bu mektuba beş farklı kez başladım. Her seferinde buruşuk bir kırtasiye malzemesini masamın yanındaki çöp sepetine attım. Aslında bu bir çeşit yalandı - beşinin hepsi çöp sepetine gitmedi. Oldukça kötü nişan alırım. Ama her neyse... Bu mektubu kaleme almamın birkaç deneme sürmesinin nedeni, deli olduğumu düşünmemeniz için bazı sorularınıza cevap vermemeye çalışmamdı. Gerçi size tüm korkularımdan, domuz pastırmasıyla olan mücadelemden ve ara sıra evcil bir domuzla konuştuğumdan bahsetmiştim. Ne yazık ki, belki de o gemi çoktan kalkmıştır. İşte oral seks, orgazm ve mastürbasyon hakkındaki çıplak gerçekler.

Daha önce orgazm olmuşum. Ne yazık ki bir partnerle değil. Bir erkekle cinsel aktiviteler sırasında doruğa ulaşamamamın partnerle ilgili olup olmadığından emin değilim - yani erkekler benim için yapmadılar - ya da benimle ilgili fiziksel bir sorun. Ama orgazm olabiliyorum, sadece birlikte olduğum erkeklerden herhangi birinin varlığında değil. Aslında, kendimi doruğa çıkarmanın oldukça kolay olduğunu düşünüyorum. Güzel bir vibratör koleksiyonum var; en sevdiğim LELO INA Wave rabbit. İkili iç ve dış uyarım sağlıyor. Ama dürüst olmak gerekirse, bir tutamda elimle oraya ulaşabilirim.

Başım koltuk başlığına yaslandı ve gözlerimi kapattım. Tanrım, Luca'nın kendine dokunduğunu görmek beni delirtmişti. Bir an için pantolonumun fermuarını açıp arabanın içinde sürtünmeyi düşündüm. Ama ihtiyacım olan son şey kayıt stüdyosunun önünde mastürbasyon yaparken tutuklanmaktı. Ya da daha kötüsü, bir hayranımın gelip beni videoya çekmesi.

Bu bok bir kalp atışında viral olurdu. Pantolonum dar gelmeye başlamıştı. Gelecekte Luca'nın mektuplarını evimin mahremiyeti dışında hiçbir yerde okumamam gerektiğini hatırlamam gerekiyordu.

Birkaç derin, temizleyici nefes aldım ve gözlerimi açtım. Şu anda araba kullanmamın imkânı yoktu, bu yüzden keyfime bakıp mektubu altıncı kez bitirebileceğimi düşündüm.

Garip bir şekilde, az önce yazdığım paragraf, yazmayı tartıştığım paragraf değildi. Bir sonraki . . .

Sana hiç söylemedim ama senin için gizli bir lakabım var: Mee-Mee. Arkasındaki hikaye oldukça utanç verici. Ama boş ver... İşte bir şey yok. Bana ilk ve tek fotoğrafını gönderdiğinde neredeyse on üç yaşındaydım. Ona bakmak için epey zaman harcadım. Farkında değilsen diye söylüyorum, gerçekten çok yakışıklıydın. Başlangıçta senden çok hoşlanmıştım ve bu sen o fotoğrafı göndermeden önceydi. Ama bir kez ne kadar muhteşem olduğunu gördüğümde, benim için her şey yeni bir seviyeye çıktı. Unutma, azgın hormonları olan bir gençtim. Her neyse, bir gece yatağında uzanmış senin gönderdiğin fotoğrafa bakarken elimi ilk kez külotumun içine soktum. Çok iyi hissettirdi ama henüz bir vibratörüm yoktu ve daha fazla uyarılmaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden doğaçlama yapmak zorunda kaldım. Utanç verici olan kısım burası. Şu küçük Furby anahtarlıklarını hatırlıyor musun? McDonald's'ın yıllar önce Happy Meals'lerinde verdiği titreşimli olanları? Eminim bu hikayenin nereye gittiğini şimdi anlayabiliyorsunuzdur. Her neyse. Özellikle küçük bir Furby'den birkaç tane almıştım. Evet, tahmin ettiniz. Adı Mee-Mee'ydı.

Aklıma Mee-Mee'yi iç çamaşırlarımın içinde denemek gibi parlak bir fikir geldi. Onu mahrem yerlerime doğru tuttum ve titreşimin klitorisimi uyarmasına izin verdim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığından eminim ama turnayı gözünden vurmuştum. O gece ilk orgazmımı yaşadım; bir elimle fotoğrafını tutarken diğer elimle Mee-Mee'yi vücuduma bastırıyordum. Yani aslında ilk orgazmımın büyük bir parçasıydın.

TMI mıydı? Umarım değildir. Bu arada, babam neden birdenbire McDonald's'a gitmeyi takıntı haline getirdiğimi asla anlayamadı. Söylemeye gerek yok, o günden sonra *Happy Meals* beni bir süre oldukça mutlu etti.

Bu arada, birden canım tavuk nugget, elma dilimleri ve Süt kutusu. Ya sen? ;) Tamam, son soru-oral seks. Evet, hem verdim hem de aldım. Alıcı tarafta hoş olsa da, orgazmla bitmedi. Belki de adam o kadar iyi değildi? Emin değilim. Ama ben

İlk bağış etkinliğim için çalıştığımı söyleyebilirim - bütün bir For Dummies porno serisi olduğunu biliyor muydunuz? Aptallar *için sakso* on beş dakikalık video için bana 29.99 dolara mal oldu. Ama bana çok iyi bir yatırım olduğu söylendi.

Sanırım tüm sorularınızı cevapladım. Sıra bende! Bana en karanlık fantezini anlat.

En sevdiğin mektup arkadaşın,

Luca

Not: Dolabımdaki bir kutuda hala bir Mee-Mee olduğundan oldukça eminim. Bana güncel bir resmini gönderirseniz, onu çıkarabilirim . . .

Not: Bu son birkaç mektuptan sonra LELO'nun yeni pillere ihtiyaç duyacağından oldukça eminim.

BÖLÜM 7

LUCA

"Luca?" Küçük postanemde resepsiyonda çalışan Cecily bana bağırdı. Neyse ki bina bugün boştu. Posta kutumu kilitledim ve Griffin'den hâlâ bir mektup almadığım için biraz hayal kırıklığına uğradım. Ona yazdığım son mektubun üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ve belki de cinsel kaçamaklarımı, yani bir Furby ile mastürbasyon yaptığımı paylaşırken fazla dürüst davranmış ve onu korkutmuş olabileceğim konusunda endişelenmeye başlamıştım. Posta kutusu odasının bitişiğindeki ana ofise girerken Cecily parmağını kaldırdı. "Senin için bir paketim var. Kutunuza sığmadı. Gidip alayım."

"Oh. Tamam." Yayıncımın tamamladığım son kitabımın ön inceleme kopyalarını göndermesini bekliyordum ama Cecily kocaman *kırmızı bir* kutu taşıyarak dışarı çıktığında kalbim hızla çarpmaya başladı. *Griff bana bir şey mi göndermişti?*

Paketi tezgâhın üzerine bıraktı. "Genelde kutularınız oldukça ağır olur; bu ise boyutuna göre oldukça hafif."

İade adresini görebilmek için ayak parmaklarımın ucuna basmak zorunda kaldım. Griffin tanıdık el yazısını görünce yüzümde kulaktan kulağa bir gülümseme yayıldı. Cecily fark etti.

"Sağ salim geldiğine sevindiğin bir şey gibi görünüyor." "Evet. Bir kutu beklemiyordum, sadece bir mektup."

Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Umarım eğlenceli bir şeydir."

Paketi arabama kadar taşıdım ve park yerinde yırtıp açmamak için kendimi zor tuttum. Normalde Griffin mektuplarını okumak için eve gelmeyi beklerdim ama bu paketle bunu yapamayacak kadar heyecanlıydım. Bu yüzden paketi ön yolcu koltuğuna koydum, sürücü tarafına geçtim ve arabaya bindim, sonra da büyük kutuyu yırtmaya başladım.

Kırmızı kağıt mendilin üzerinde adımın yazılı olduğu kırmızı bir zarf vardı. Zarfı çıkardım ve okumayı düşündüm ama merakıma yenik düştüm ve kaba bir davranışta bulunarak kartı bile okumadan hediye açtım.

Kâğıt mendili açarken gözlerim büyüdü.

Aman Tanrım!

Çıldırma başladım. İçinde yüzden fazla titreşimli Furby anahtarlığı olmalıydı. Nereden bulduğunu hayal bile edemiyordum.

On yıldan uzun bir süre önce Happy Meals'in içine koymayı bıraktıklarından beri onları alıyordum. Bir tanesini elime aldım, altına baktım ve açma kapama düğmesini "Açık" konumuna getirdim. Avucumun içinde titremeye başladığından emindim. Sanki yeniden on üç yaşındaymışım gibi ciyakladım.

Şimdi mektubunu okumak için eve gidene kadar bekleyemezdim. Bir sonraki ilaca ihtiyaç duyan bir bağımlı gibi zarfı yırttım.

Sevgili Luca,

Bir ay önce bana en karanlık fantezimi sorsaydınız, muhtemelen size bir ya da iki kez küçük bir BDSM eylemi hayal ettiğimi söyledim. Bir kadını tüm duyularından mahrum bırakmak - gözleri bağlı ve kulakları kulaklıkla kapalı. Üzerinde bir çift kıcı açık deri pantolon ve sivri topuklu ayakkabılar olurdu. Bir şaplak atının üzerine eğilirken elleri arkadan bağlanır ve kıcının yanakları benim el izimle kıpkırmızı olur. Eminim pastırma ve porno takıntını göz önünde bulundurarak resmi anlamışsındır.

Ama son zamanlarda benim için işler değişti. Bugünlerde, en derin, en karanlık fantezim ahlaksızlığın sınırında. *Ahlaksız, Luca*. Yatağında uzanmış, bacaklarını iki yana açmış, amına bir Furby dayamış, 1.80 boyunda bir kadını düşünmeden edemiyorum.

Maalesef çok ciddiylim. Kendi kendine yardım grubuna gitmeyi bile düşündüm.

-Belki bir tane de kürklüler için? Belki anlarlar.

Luca, Luca, Luca. Bana ne yaptın? Aşk,

Mee-Mee

Not: Bunlarla ne yapacağını biliyorsun. Yaparken beni düşün.

P.P.S. Çılgılık atan biri misiniz? İnleyen? Hiç toplum içinde yaptınız mı?

P.P.P.S. Birden fazla ardışık satın alma nedeniyle olası dolandırıcılık faaliyeti nedeniyle eBay hesabımı kapattılar. Hiçbir satıcıda titreşimli Mee-Mee envanteri yoktu ama yetmiş yedi kişide toplam yüz tane vardı!

Hortencia onları çiğneme oyuncacı sanıyordu. Furby'yi ağzından almaya çalışarak onu evin içinde kovaladım ama bu onun sadece bir oyun olduğunu düşünmesine neden oldu. Onu elinden aldığımda ofisime geri koştu ve kutudan bir tane daha kaptı. Doktor bugünkü seansımız için gelmeden önce yeni küçük koleksiyonumu koymak için daha güvenli bir yer bulmam gerekiyordu. Bu yüzden bodrumdan kapağı kapalı plastik bir saklama kutusu aldım ve küçük oyuncakları içine aktarmaya başladım. Tüm Furby'lerin altında, üzerinde

Kutunun dibinde, yarısı karton kapaklardan birinin altına yapışmış, ikiye katlanmış bir kağıt parçası vardı. Griffin'in ikinci bir not yazmış olabileceğini düşünerek açtım. Ama onun yerine titreşimli anahtarlıklardan birinin eBay makbuzuydu. Oyuncakları paketlerken yanlışlıkla içine atmış olmalıydı. Sol üst köşede kargo bilgileri vardı:

MARCHESE MUSIC

12 VIA CERRITOS

PALOS VERDES ESTATES, CA 00274

Vay canına. Griffin burada çalışıyor olmalı. Marchese Müzik.

Artık adresi ya da en azından onu bulabileceğim bir yer vardı elimde. Aklım hemen yarışmaya başladı. İşyerinin kapısında belirlediğimi düşünsenize. Muhtemelen beni tanımazdı bile. Muhtemelen onunla yüz yüze görüşebilirdim ve ben olduğumdan bile haberi olmazdı. Bu çılgınlık olurdu.

Bu düşünceye güldüm ve Furby'leri toplamayı bitirdim. Ama adresi atmak yerine masamın çekmecesine sıkıştırdım.

Birkaç dakika sonra Hortencia çıldırmaya başladı. Homurdanıyor ve ofisimle ön kapı arasında bir ileri bir geri koşuyordu. Domuzların hep *oink* sesi çıkardığını sanırdım ama benimki daha çok *groink* sesi çıkarıyordu. En azından Doc araba yoluna girdiğinde böyle yapıyordu.

"Bugün için planlar değişti Luca," diye bağırdı kapımı açarken.

Hortencia'nın yakasını çekiştirerek kapıdan uzaklaşmasını sağladım. "Hadi kızım, doktoru rahat bırak. O sadece kanatların çıkarsa seninle oynamak istiyor."

Doc eğildi ve Hortencia'ya cebinden bir ödül maması çıkardı. Adam bir cebinde fıstık ezmeli domuz ödülleri, diğerinde de köpeği olmamasına rağmen köpek bisküvileri taşıyordu. "Hazırlan Luca, canım. Bugün evcil hayvan dükkanına gidiyoruz."

Donup kaldım. "Hayır, yürümeyeceğiz. Bugün yürüyeceğimizi söylemiştin."

"Bunu söyledim çünkü sana herhangi bir maruz bırakma terapisi yapacağımızı söylediğimde, geziden önceki günlerde stres yapıyorsun. Bu şekilde, önceden stres yapmak için daha az zamanınız olur."

"Ancak şimdi beş günlük stres on beş dakikalık bir araba yolculuğuna sıkışacak ve kafam patlayabilir."

Doktor kaşlarını çattı. "Bu şekilde çalıştığını sanmıyorum."

"Evcil hayvan dükkanına en son ne zaman gittiğimizi hatırlamıyor musun?" Birkaç ay önce, Paskalya'dan önceki hafta sonu biraz maruz bırakma terapisi denemiştik.

Doc'un da benim de bilmediğimiz bir şekilde, o gün mağazada evcil hayvanlarla fotoğraf çektirmek için giyinmiş bir Paskalya Tavşanı vardı. Yan kapıdan girdiğimiz için park yerinin tıklım tıklım dolu olduğunu görmemiştik. Burası insanlar ve hayvanlarından oluşan bir tımarhane gibiydi. İlk koridorun yarısına geldiğimizde başım döndü ve midem bulandı, nefes nefese kaldığım için yere oturmak zorunda kaldım. Ne yazık ki, yanlışlıkla küçük bir köpek idrarı birikintisine oturmuştum. Sonunda kalkıp mağazadan çıkmak için yeterli cesareti topladığımda, her köpek beni yangın musluğu sandı ve beni koklamak istedi - daha doğrusu ıslak kıcımlı koklamak istedi.

"Bu sefer daha küçük bir mağazaya gidiyoruz. Bu sabah buraya gelirken uğradım ve bugün herhangi bir etkinlik olmadığından emin oldum."

Bu beni daha iyi hissettirmedi. "Neden bir sonraki seansımızda mağazaya gitmiyoruz ve bugün sadece güzel bir yürüyüş yapabiliriz. Dışarı çok güzel."

Başını iki yana salladı. "Yeni bir kuş yemliği almam lazım. Bir sincap sinekkuşumu devirdi."

"Bahçenizde en az yirmi farklı yemlik var. Sinek kuşları birkaç gün başka bir şey yiyebilir."

Doktor yanıma geldi ve iki elini omuzlarıma koydu. "Güven bana Luca. Terapi ziyaretlerimiz markete gidip panik atak geçirmemekle ilgili değil. Biz oradayken panik atak geçirmen gayet normal. Maruz kalma, korkulan bir duruma girmek ve geldiğinde panikle başa çıkmakla ilgilidir. Bunu birlikte atlatacağız."

Gözlerimi kapattım.

"Tamam." "İşte benim kızım."

"Mektup arkadaşınla aranda ne var, anlat bakalım." Doc ve ben evcil hayvan dükkanının otoparkına park etmiştik ama içeri girecek kadar sakinleşmek için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden sokağın etrafında bir yürüyüş yaptık. Dikkatimi dağıtmak için Griff'ten bahsettiğini biliyordum ama açıkçası Griff'in düşünceleri aklımı başka bir yere getiremiyorsa, hiçbir şeyin getirebileceğinden emin değildim.

"Bana bir hediye gönderdi." "Oh?"

Doc'a Furby mastürbasyon hikayemi anlatacak değildim, bu yüzden gerçeği geçiştirdim. "Sadece çocukken takıntılı olduğum bazı oyuncaklar. Bana elmas falan göndermedi."

"Eminim sevdiğiniz bir şeyi hatırlaması sizin için bir mücevher

parçasından daha fazla şey ifade ediyordur."

Gülümsedim. Doktor beni gerçekten iyi tanıyordu. "Bir süredir haftada bir mektuplaşıyoruz ve işler biraz kişiselleşti. Randevular ve seks hayatlarımız hakkında açıkça konuşuyoruz, ya da benim seks hayatımın olmaması daha doğru olabilir."

"Ve siz ikiniz hala güncel fotoğraflarınızı değiş tokuş etmediniz ya da telefonda konuşmadınız mı?"

"Denedim. Ama Griff her şeyin olduğu gibi gizemli olmasını sevdiğini söyledi."

Doktor bir an sessiz kaldı. "Size doğruyu söylediğine inanıyor musunuz?"

Bu son zamanlarda çok düşündüğüm bir şeydi. Griff'in belki de çocukluğumuzdaki kadar kendine güvenmediğini hissediyordum. İş hakkında konuşmak istemiyordu -işlerin planlandığı gibi gitmediğini söylemek dışında. Fiziksel tanımı konusunda bile şüpheli davranıyordu. Bu bana Griff'in müzik endüstrisinde istediği kadar başarılı olamadığı için utandığını ve belki de bu yüzden kendine olan güveninin sarsıldığını düşündürdü. İlk romanımın *New York Times*'in en çok satanlar listesine girmesiyle övünmem de muhtemelen yardımcı olmamıştı.

"Emin değilim. Ama bir teorim var.

ve kendine güveni azaldı. Komik çünkü bunların hiçbiri önemli değil. Nasıl görüldüğü ya da bir markette çalışıp çalışmadığı umurumda değil. Geçmişte ne zaman internet üzerinden flört etsem, bana fiziksel olarak çekici gelmeyen bir erkeğe şans vermedim. Yine de Griffin'in iyi yaşlanmamış olması ve yüzünde kocaman bir yara izi olması umurumda değil. Onun içindeki adamı ve mizah anlayışını seviyorum."

"Bu çok olgunca. Bu adama karşı gerçekten bir şeyler hissediyor gibisin."

İçimi çektim. "Sanırım öyle. Ama Griffin'e onu olduğu gibi sevdiğimi ve nasıl görüldüğünün önemli olmadığını nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Mektuplar aracılığıyla tartışmak zor bir konu. Ama sanırım biraz daha zorlamayı deneyeceğim."

"Güzel. İlginizi çeken adamla tanışmayı kesinlikle merak ediyorum."

"Sen ve ben, Doktor. Çok komik, bunu yapabiliriz. Bana gönderdiği kutunun altında bir makbuz buldum ve hediye gönderdiği bir adres vardı. Sanırım çalıştığı yer olabilir. Teknik olarak, ikimiz oraya gidebiliriz ve o kim olduğumuzu bile bilmez.

vardı. Son on yılda görünüş olarak çok değiştim. Daha yakın oturmaması çok kötü, yoksa gerçekten yapabilirdim, çünkü çok merak ediyorum."

Bloğun etrafındaki yürüyüşümüzden sonra evcil hayvan dükkanının önüne geri döndük. Park yerinde birkaç araba vardı ama son evcil hayvan dükkânı gezintimizdeki gibi değildi. Doktor bana baktı. "Bugünü Griffin'i görmeye doğru atılmış bir adım olarak düşün. Bugün bir evcil hayvan dükkanını ziyaret edeceğimizi asla bilemezsin.

. gelecek ay Kaliforniya'ya giden bir uçağa binebilirsiniz."

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Derin bir nefes aldım ve tişörtümün yakasını çekiştirdim. Sadece kapıya bakarken bile kendimi biraz sıcak ve kapalı hissediyordum. "Hadi şu işi bitirelim."

"Bugün çok iyi iş çıkardın Luca," dedi Doc arabayı garaj yoluna çektiğimde. Bacaklarının arasından uzandı ve evcil hayvan dükkanından aldığı çantasını arabanın zemininden aldı.

"Bence *bu biraz abartılı* olabilir."

"Kendini hafife alıyorsun. Neredeyse tam on dakika boyunca içeride kaldın."

"Dokuz buçuk saat boyunca kapıda bekledim."

"Sorun değil. Binanın ne kadar içinde olduğunuz önemli değil. Önemli olan panik hissetmeniz ve bununla başa çıkmanız. O kapıdan kolayca kaçabilirdin. Ama bunun yerine, yerinizde durdunuz ve direndiniz. Bu bir ilerlemedir."

Doktor bugün biraz ilerleme kaydettiğimi düşünmüş olabilir ama ben sadece sönük hissediyordum. Griffin nasıl görüldüğünün ne önemi vardı ki? Uçağa binmemin hiçbir yolu yoktu. Hüzünlü bir gülümsemeyi zorladım. "Teşekkürler doktor. Bugün yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum."

"İlerleme zaman alır, Luca. Kendini kötü hissetme. Olmak istediğin yerde olmayabilirsin ama dün olduğun yerde de değilsin. Her gün bir bebek adımdır. Sadece ileriye bakmaya ve onları atmaya devam et ve söz veriyorum bir gün geriye dönüp baktığında bu küçük adımların seni ne kadar ileriye götürdüğüne şaşıracaksın."

"Burası ile Kaliforniya arasında kaç tane bebek adımı var acaba?" diye şaka yaptım. "En azından oraya vardığımda Griffin nasıl görüneceği konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak, çünkü o zamana kadar kataraktımla onu zaten göremeyeceğim."

Doktorun moral konuşması beni çok fazla neşelendirmedi. Normal insanların yaptığı şeyleri yapmayı istemekten yorulmuştum ve bir türlü yapamadığım için hayal kırıklığına uğramıştım.

korkularımı yenmek için. O gece, kötü ruh halimin gazabına uğramasını istemediğim için Griff'e cevap yazmadım. Bir türlü uykuya da dalamıyordum. Sonunda yataktan kalkıp bir uyku hapi alana kadar saatlerce dönüp durdum - bu çok sık yapmayı sevmediğim bir şeydi. O şeyler beni gerçekten bayıltıyordu.

Bu yüzden ertesi gün uyumam sürpriz olmadı. Yüksek sesli bir korna sesiyle uyandım - bir araba kornası değil, daha çok bir tren veya traktör römorku kornası gibi. İlk birkaç kez duyduğumda battaniyeyi başıma çektim ve görmezden gelmeye çalıştım. Ama üçüncü seferden sonra Hortencia deli gibi *inlemeye başladı*, ben de neler olduğuna bakmak için yataktan kalktım.

Bu da ne böyle?

Gözlerimi ovuşturdum ve daha iyi görebilmek için ön penceredeki panjurları hareket ettirdim. Gözlerimin bana oyun oynamadığından emindim. Yetmişli yıllardan kalma, ahşap panelli dev bir karavan evimin önüne park etmişti. Beni gören sürücü camını indirdi.

Aman Tanrım. Dehşete düştüm.

Doktor'du. Vücudunun yarısını pencereden dışarı sarkıtmış, sanki onu kaçırabilirmişim gibi kollarını sağa sola sallıyordu.

"Bak kız kardeşim Louise'de ne var! Eminim gezimizde bir sürü kuş görebiliriz."

Ön kapıyı açtım ve ellerimle gözlerimi güneşten korudum. "Yolculuğumuz nereye?" Doc sürerken o lanet şeye binmemin hiçbir yolu yoktu.

"Kaliforniya'ya, aptal kız!"

BÖLÜM 8

GRIFFIN

Lanet olsun. Ona bakmaktan kendimi alamadım.

Julian Luca'nın fotoğraflarını neredeyse iki saat önce göndermişti ama ben hâlâ yerimden kıpırdamamıştım. Hayal ettiğimden çok daha güzeldi. Dürüst olmak gerekirse, kendine has özellikleri göz önüne alındığında, neredeyse onun biraz daha ortalama görünümlü olmasını bekliyordum. Ortalama kesinlikle iyi olurdu, çünkü görünüş bir yana, kimyamız başka türlü çizelgelerin dışındaydı. Ama şimdi? Luca'nın gerçekten bir afet olduğunu keşfettiğime göre? Bu yangını daha da körüklemişti ve söndürülebileceğinden de şüpheliydim.

Yıllar önce bana gönderdiği bir fotoğraftan hatırladığım aynı uzun kahverengi saçlara sahipti. Yeşil gözleri devasa boyutlardaydı ve ruhunun derinliklerini görmenizi sağlayan güzel küreler gibi parlıyordu. Saatlerce onlara bakmak istedim.

Vay canına.

Hastanedeki hasta kızın istediği bebeklerin daha iyi bir versiyonuna benziyordu. Ona bir düzine göndermiştim. *Blythe bebekleri!* Aynen öyle. Muhteşem gözleriyle Luca gerçek bir Blythe bebeğiydi.

Onu gördüğüm için suçluluk duygusu on kat daha kötü hissediyordum. Sadece bu da değil, Julian tam da hediyemi aldığı anda postaneden fotoğraflarını çekmişti. Furby'lerin olduğu kutuyu açtığında yüzünde beliren sevinç asla unutamayacağım bir şeydi. *Oh, güzel kız. Gülümsemeni görmek, seni mutlu görmek ne kadar güzel.*

Julian, Vermont'ta elde ettiği ilk bulguları içeren bir e-posta raporuyla birlikte birkaç fotoğraf göndermişti.

Montpelier'den selamlar!

Buraya geldiğimden beri çektiğim tüm fotoğraflar ekte.

Şimdiye kadar bildiklerim bunlar. Gördüğünüz gibi, arkadaşınız oldukça güzel. Bu iyi haber. Bana sorarsanız gerisi biraz tuhaf, o yüzden biraz daha dayanın.

Öncelikle, bir domuzu tasmaıyla gezdiriyor. Evet, dedim ki . . . DOMUZ. Lanet bir domuz. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Bunu yapmak için dışarı çıktığı zamanlar dışında, çoğunlukla evden dışarı çıkıyor gibi görünüyor.

postaneye, sonra tekrar eve. Bu yüzden onu takip etmek oldukça kolay oldu.

İşin garip kısmı şu. Bir keresinde onu alan yaşlı bir adam vardı ve birlikte dışarı çıktılar. Onları bir evcil hayvan dükkanına kadar takip ettim. Hepsi bu. Büyükbabası mı yoksa şeker babası mı emin değilim. Sanırım röntgenci, çünkü onu kızın evinin dışında dürbün kullanırken gördüm. Gerçek bir sapık. Tuhaf şeyler, dostum. Onu daha fazla araştırmamı istersen, haber ver.

Hikaye daha da garipleşiyor. Ertesi gün aynı adam eski bir karavanla kadının evine gelir. Kadın biniyor, birkaç dakika içeride kalıyor, sonra koşarak evine geri dönüyor. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Şimdilik elimdekilerin hepsi bu kadar. Bana iki katı para verseniz ya da hayatım buna bağlı olsa bile bunları mantıklı bir şekilde bir araya getiremezdim. Daha ne kadar bilgiye ihtiyacınız olduğundan emin değilim.

Neyse, konu dışı ama dün gece burada bir barda küçük bir yan parça buldum. Adı Vanessa. İşe devam etmemi istersen bir süre şehirde kalmayı düşünüyorum. O yaşlı adam bir şeylerin peşinde. Bunu biliyorum.

Bana haber ver!

Julian

Luca'nın yaşam tarzı ona ne kadar tuhaf gelse de, benim için her şey çok anlamlıydı. O adamın sık sık birlikte dışarı çıktığı eksantrik terapisti olduğunu biliyordum, çünkü ilk mektubunda ondan bahsetmişti. Ve tabii ki, Hortencia'yı zaten biliyordum. Bu yüzden, garip bir şekilde, bunların hiçbiri beni endişelendirmedi.

Julian'a cevap yazdım ve ben aksini söyleyene kadar orada takılmasını söyledim. Daha değerli bir şey bulacağını sanmıyordum, ama şu anda "Vanessa" dışında yapacak daha iyi bir işi olmadığı açıktı, bu yüzden onu biraz daha orada tutabileceğimi düşündüm.

"Bay Archer?"

Kahretsin. Görünüşe göre şapkam ve güneş gözlüklerim, postaneye gizlice girmeye çalışırken kimliğimi gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

"Evet."

"İmzanızı alabilir miyim?"

"Elbette," dedim ve bir kızın postasına hızlıca imzamı attım.

"Büyük bir hayranınızım," diye ciyakladı. "Tahmin bile edemezsin. 'Luca' benim en sevdiğim şarkı."

Ugh. Bana hatırlatmak zorunda kaldı.

"Teşekkürler," dedim aceleyle uzaklaşmadan önce.

Bu da başa çıkmam gereken bir başka şey olacaktı. Luca'ya en başarılı şarkımı -daha çok bir rant gibi- bir gece sarhoş ve sarhoşken onun onuruna yazdığımı tam olarak nasıl açıklayacaktım? Bu şarkının listelerde bu kadar yükseleceğini kim bilebilirdi? Şarkıyı yazarken Luca'yla yeniden bir araya geleceğimizi kesinlikle hayal etmemiştim.

İçimi çektim. Sanırım şarkı şu anda sorunlarımın en küçüğüydü.

Kapüşonumu başıma geçirerek, kimsenin beni tanımaması için hızımı artırdım. Ne de olsa Luca'nın mektubu elimdeydi ve arabama yeterince hızlı dönemiyordum.

Zarfı yırtarak açtım ve hevesle okumaya başladım.

Sevgili Griffin,

Resmi olarak üç Furby yaktım. Bu süreçte eBay hesabınız feda edilmiş olsa bile, bana bu kadar çok almanız iyi bir şey. Bunun için üzgünüm, ama nedense beni yüksek sesle güldürdün.

bana kapatıldığını söyledi. Cidden, bu sürpriz hediye için teşekkür ederim. Yıllardır açtığımda güldüğüm gibi güldüğümü ya da gülümsediğimi sanmıyorum. Ve evet, üç tanesini çoktan yaktığımı söylerken ciddiydim. (Whoops.) Bu arada her saniye seni düşündüm ;-)

Hediyeni ne kadar takdir ettiğimi kanıtlamak için sana bir video göndermeyi düşündüm ama bunun seni korkutabileceğini düşündüm. Benden böyle bir şey ister miydin? Bir video mu? Bu tabii ki numaralarımızı/e-postalarımızı değiş tokuş etmemizi gerektirir. Ve bu da telefonda konuşmaya yol açabilir. Ve telefonda konuşmak, birbirimizi görmemize yol açabilir. Birbirimizi görmek de ... şey, konuyu anladınız. Şu anda sahip olduğumuz dinamiği ve tüm bunların gizemini sevdiğini söylediğini biliyorum. Beni yanlış anlama, sahip olduğumuz şeyi seviyorum. Ama bilmiyorum. Bazen daha fazlasını istemiyor musun?

Bir an için mektubu okumayı bırakmak zorunda kaldım.

Kahr

etsin.

Sikey

im.

Kahr

etsin.

İçimi bir korku hissi kapladı. Kaya gibi sert olduğumdan bahsetmiyorum bile. Garip bir kombinasyon. Bunun nereye gittiğini biliyordum ve bu beni içten içe rahatsız ediyordu. Derin bir nefes aldım ve devam ettim.

Bu konuyu açarak haddimi aşıyorsam özür dilerim. Ama son zamanlarda bu konu bana çok ağır geliyor. Aramızdaki şeyin sadece mektuplardan ibaret olmamasını gerçekten çok isterim. Senin için deli oluyorum. İşte, söyledim. Söylememişim gibi davranmaktan çekinme. Kabul etmemeni, bu konuyu bir daha açmaman için bir ipucu olarak kabul edeceğim. (Şimdi güvenlik kameralarını kim yerleştiriyor, ha?) Tamam, şimdi tüm bunları içimden attığıma göre, sorularınızı cevaplayacağım. Çığırta mı yoksa inleyen biri miyim diye sormuştunuz. Aslında ikisi de ama daha çok kendimi tatmin ederken, çünkü en rahat olduğum ve başkalarının ne düşündüğü konusunda endişelenmediğim zaman bu. Ayrıca çok تنها bir yerde yaşıyorum, bu yüzden Hortencia dışında kimse çılgınlıklarımı duymayacak. Biraz mahremiyet istiyorsanız bu işe yarıyor ama baltayla öldürölüyorsanız ya da bir boz ayının saldırısına uğruyorsanız pek de uygun değil.

Diğer sorunuza cevap olarak, aslında bunu hiç halka açık bir yerde yapmadım, ama sanırım yapsaydım, Kaliforniya'da olurdu ;-)

Bu arada, bu

mektupta çizdiğim ikinci göz kırpan surat ve kendimi biraz ürkütmeye başladım. Daha fazla asık surat yok.

Lütfen yukarıdaki video önerimle sizi korkutmadığımı söyleyin.

En sevdiğin mektup arkadaşın,

Luca

Not: Tıraşlı mı, pist şeridi mi yoksa tam halı mı tercih edersiniz? Bir arkadaş için soruyorum.

P.P.S. O arkadaşın adı Luca olabilir.

Derin bir nefes aldım ve başımı koltuğa yasladım. *Fuuuuck*. Şimdi ne olacak?

Onu gözetlemem hiç adil değildi. Onu görmeden hayatıma devam edemiyordum ama ona benimle aynı fırsatı bile vermiyor muydum? Yaptığım şey hırsızlık gibi geliyordu.

Ona gerçeği söylemek zorundayım.

Ama kim olduğumu öğrendiğinde, aramızdaki her şey mahvolacaktı. Onun mektupları için, beni yargılamaması için yaşadım. Luca bu dünyada beni gerçekten ben olarak gören tek kişiydi. Bunun değişebileceği düşüncesini aklım almıyordu. Aynı zamanda, artık onu gördüğüme göre, onu koklamaktan, tadına bakmaktan, onunla ete kemiğe bürünmekten başka bir şey istemiyordum. Her ne kadar aramızdaki şey hiçbir zaman fiziksel olmasa da, şu anda onun görüntüsünü tam olarak unutamiyordum. *Luca, Luca, Luca. Seninle ne yapacağım ben?* Her şeyi çözmek için biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Ona nasıl yanıt vermek istediğime karar vermem birkaç günümü aldı.

Bir öğleden sonra stüdyodan döndükten sonra elimi taşın altına koydum ve nihayetinde kendime biraz daha zaman kazandırmaya çalıştım.

Sevgili Luca,

Eğer bu mektup diğerlerinden biraz daha geç geldiyse... bunun nedeni günlerdir odamda kilitli kalıp bana göndermek istediğin şu küçük porno videoyu düşünerek otuzbir çekmemdir. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Beni öldürmeye mi çalışıyorsun? İnsanları öldürmenin baltadan ve boz ayıdan başka yolları da var, biliyorsun. Sana tam olarak dokunamadığım bir anda böyle bir şey teklif etmek de bunlardan biri olabilir. Bunun bir işkence suçu olduğuna eminim. Furby'leri iyi bir şekilde kullanmanıza sevindim, bu süreçte üç tanesi feda edilmiş olsa bile. Belli ki uzun süreli kullanım için tasarlanmamışlar.

Kesinlikle konunun etrafından dolanıyorum,
değil mi? Tamam.

Başıyorum.

Sanırım ilişkimizi her zaman tanımlayan şeylerden biri kör inanç olmuştur. Katılıyor musun? Bana körü körüne inanıyor musun? Dürüstçe söyleyebilirim ki sana körü körüne inanıyorum. Tanışmamış olsak bile, sana güveniyorum.

benim hayatım. Bu dünyadaki başka hiç kimse için bunu söyleyebileceğimi sanmıyorum. Bu yüzden senden bir iyilik isteyeceğim. Şu an için en iyisinin her şeyi olduğu gibi devam ettirmek olduğunu söylediğimde bana güvenmeni istiyorum. Sen benim için çok özelsin Luca. Ve senin için doğru adam olabilmek istiyorum. Üzülerek söylüyorum ki şu anda değilim. Bazen hayallerinizin peşinden gittiğinizde, onların bedava olmadığını ve bedelinin tahmin ettiğinizden çok daha büyük olduğunu fark edersiniz.

Ama bir an önce bir şeyleri nasıl değiştirebileceğimi anlamaya çalışıyorum. Umutsuzca seninle tanışmak, sana dokunmak ve seninle (ve sana) daha birçok şey yapmak istiyorum. Bir sonraki adımı atmak için doğru zaman geldiğinde, sana haber vereceğime söz veriyorum. Ve umarım her şey mantıklı olur.

Bunu benim için yapabilir misin? Bu konuda bana körü körüne güvenebilir misin? Bu soruya şimdi cevap verme. Bunu düşünmek için zaman ayırın. BENİ düşünün ve kendinize, sizi kasten inciteceğime ya da yanlış yönlendireceğime gerçekten inanıp inanmadığınızı sorun.

Başka bir acil konuya, özellikle vajinanıza ve onunla ilgili tercihlerime gelelim. İster kel ister yukarıda bahsedilen boz ayıdan daha kıllı olsun, kendini bana nasıl verirken ver seni alacağımı söylediğimde bana inan. Sana oral seks yapmanın ve hayatının en iyi orgazmını yaşatmanın her saniyesini, herhangi bir Furby'nin yapabileceğinden daha çok seveceğim. Bunu her gün hayal ediyorum, Luca.

Görüşürüz, timsah,

Griff

Not: Cavalier mi yoksa Roundhead mi tercih edersiniz? (Kesilmemiş veya diğeri.) Bir arkadaş için soruyorum.

P.P.S. O arkadaşın adı Mee-Mee olabilir.

BÖLÜM 9

LUCA

Doc cidden delirmişti. Karavanı evine park etmiş ve bizi Kaliforniya'ya götürme teklifini kabul etmeye karar verdiğimde gitmeye hazır olduğunu söylemişti. Bu lanet şey onun gerçek evinden daha büyüktü.

Eğer kabul etseydim, onu evime ilk getirdiği gün benimle birlikte yola çıkacaktı. Ona düşünmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim.

Bir parçam onun bu çılgın fikrini kabul etmek istiyordu, ama aslında ilerlemek, gerçekten bilmek istemediğim bir şeyi öğrenme potansiyeliyle yüzleşmek anlamına geliyordu. Griffin bir şeyler saklıyordu. Bundan emindim. Bunun farkına varmak canımı yaktı. En son mektubunda ona körü körüne inanmamı istemişti ama biri size bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmeniz için her türlü nedeni sunmuşken bunu nasıl yapabilirdiniz? İçimde ileriye dönük olarak nasıl davranacağıma dair bir savaş yaşanıyordu.

Kapının çalınması beni ürküttü. Doc olduğunu biliyordum ama bu gece beni götürmekle tehdit ettiği yere gitmeye hazır değildim.

Kapıyı açtım. Doktor takım elbise giyyordu. *Olamaz.*

"Daha giyinmedin mi?" diye sordu.

"Hayır. Çünkü bana nereye gittiğimizi söylemiyorsun."

"Luca . . . mesele de bu zaten. Başa çıkamayacağın bir şey olmayacağına söz veriyorum."

Birkaç saat sonra, en şık siyah elbisemi giymiş olarak Doc'un arabasında yol alırken titriyordum.

Bana şöyle bir baktı. "Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Şimdi bana nereye gittiğimizi söyler misin lütfen?" "Yakında orada olacağız."

Sonunda eski bir tuğla binanın önünde durduk. Dışarıdaki tabelada şöyle yazıyordu: VERMONT AUDUBON TOPLULUĞU.

"Beni bir grup kuş ineğinizle tanıştırmaya mı götürüyorsunuz?"

"Bu yıllık gala. İnsanlarla dolu ve panik becerilerinizi geliştirmek için mükemmel bir fırsat. Merak etmeyin. Dışarıda, avluda, içeride değil."

Koltuğuma gömüldüm. "Hala bununla başa çıkamıyorum."

"İşte burada yanılıyorsunuz. Aklınıza koyduğunuz ya da bu durumda aklınıza koymadığınız her şeyi yapabilirsiniz. Zihninizi bunun dışında tutun ve an be an akışa bırakın. Orada oturun ve paniğin tüm duygularını kaçmadan yaşayın."

Gala bir yana, bu arabadan kaçmak istiyordum. "Kaçamam."

"Yapabilirsin. Eğer kaçmadan duygularını yaşamayı öğrenebilirsen gerçek özgürlük seni bekliyor. Panik yatıştığında, aslında hiç de korkulacak bir şey olmadığını anlayacaksın. Dr. Claire Weekes'in öğretileri üzerine yaptığımız çalışmalardan hiçbir şey öğrenmediniz mi?"

Ses tonum yıpratıcıydı. "Neden bu gece bunu yapıyorsun?"

"Çünkü Luca, zamanı geldi. Hayatın seni geçip gidiyor. Seni tekrar insanların yanında işlevsel olabileceğin bir noktaya getirmeliyiz. Bu da onların yanında olmayı becerebilmek anlamına geliyor."

Ben bir şey söylemeyince devam etti.

"Bak ne diyeceğim... Eğer galada on beş dakikayı atlatabilirsen gidebiliriz. Gecenin geri kalanında seni rahatsız etmeyeceğim. Sonra seni doğruca eve götürürüm."

Titrek bir nefes vererek, "Bilmiyorum..." dedim.

"Bunu benim için yapmayacaksan, Griffin için yap."

Griffin'im.

Bu ifadenin gerçekte ne anlama geldiğini çok düşündüm - bunu Griffin için yapmak.

Aramızdaki kilometrelerce uzaklığı düşündüm.

Kaliforniya'da bekâr bir erkek olarak nasıl bir yaşam sürmesi gerektiğini, benimkinden ne kadar farklı olduğunu düşündüm.

Eğer onunla gerçekten tanışmak istiyorsam, en azından korkularıyla yüzleşmeyi *denemeliydim*. Sanırım bir grup kuş insanın önünde kendimi aptal durumuna düşürmem, Griffin önünde bunu yapmamdan daha iyi olurdu.

Teslim oldum ve arabadan çıkmaya başladım. "On beş dakika."

Derneğin avlusunda toplanan kalabalığa katıldığımda bir mide bulantısı dalgası beni vurdu. Adrenalin hemen içimde pompalanmaya başladı ve neredeyse anında tam teşekküllü panik moduna girdim. Tüm bu insanların konuşma sesleri birbirine karışarak gürültülü, karmakarışık bir karmaşaya dönüştü. Yukarıdaki gökyüzü sallanıyor gibiydi.

Bir masaya geldiğimizde oturdum ve koltuğumda titredim.

"Harika gidiyorsun Luca."

Doktor yan koltuktaki kadınla konuşmaya başladı ve beni onun yanında sessizce acı çekmeye terk etti. Keten masa örtüsünü kavradığım işkence dolu dakikalar geçerken ter vücuduma nüfuz etti.

Kendime sürekli *Griffin için* yap diyorum.

Bir noktada ilginç bir şey oldu. Paniğin baş döndürücü sıcak basmaları en kötü noktaya ulaştıktan sonra dağılıyor gibiydi. Kalp atışlarım yavaşladı. Üzerime bir rahatlama çöktü. Ağlamak istedim çünkü ölüme yakın bir deneyimden kurtulmuş gibi hissediyordum. Bunun daha önce başıma geldiğini hiç hatırlamıyordum çünkü genellikle hiçbir şeyi sonuna kadar götürecek kadar uzun süre devam ettirmezdim.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Doktor, "Zaman doldu Luca. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Hâlâ hayattayım. Artık gidebilir miyiz? Kendimi biraz bitkin hissediyorum."

"İyi bir iş çıkardınız. Seninle gurur duyuyorum. Kesinlikle gidebiliriz."

Arabasına döndüğümüzde yıkıldım ve gözyaşları dökmeye başladım. Griffin'in annesinin vefatıyla ilgili mektubu okuduğumdan beri ilk kez ağlıyordum. Görünüşe göre bir kez kapıların açılmasına izin verdiğimde, gözyaşları benim için düzenli bir şey olacaktı. *Harika. Sadece harika.*

Şok olmuştu. "Ağlıyorsun..."

"Uzun zamandır sadece ikinci kez ağlıyorum." "Biliyorum.

İçeride olanlar yüzünden değil, değil mi?" "Hayır.

Korktuğum için..."

"Tamam. Nedenini söyle."

"Bu Griffin. Son mektubu. Temelde benimle ilişkisini ilerletmek istememesinin bir nedeni olduğunu ima etmiş. Benden ona körü körüne inanmamı, birbirimizle konuşmadan ya da görüşmeden şimdilik böyle devam etmemizin doğru karar olduğunu söyledi. Bir yanım ona gerçekten inanmak istiyor, diğer yanım ise incineceğimden korkuyor."

"Evli olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır. Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Griffin hile yapanlara karşı her zaman çok affedici olmamıştır. Bu yüzden böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi."

"Başka uğursuz bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Son mektubunun beni en çok rahatsız eden kısmını ezberlemiştim. *Bazen hayallerinizin peşinden gittiğinizde, onların bedava olmadığını ve bedelinin tahmin ettiğinizden çok daha büyük olduğunu fark edersiniz.* "Emin değilim ama sanırım maddi olarak zorlanıyor olabilir. Daha önce kariyerinden bahsetmişti.

planladığı gibi gitmedi. Ve son mektubunda, hayallerinin düşündüğünden çok daha maliyetli olduğunu söyledi. Bunu gerçek anlamda mı yoksa mecazi anlamda mı söyledi bilmiyorum. Ama basit bir hayat yaşaması ya da zor zamanlar geçirmiş olması umurunda değil. Benim param *var* - babamın bana bıraktıkları ve kitaplarımın başarısı sayesinde- ve bakın özel hayatıma ne kadar yardımcı oldu. Para ve eşyalar mutluluğu satın alamaz; güzel bir kalp, satın alınabilecek her şeyden çok daha değerlidir."

Doktor gülümsedi. "Senin yaşında biri için çok akıllısın Luca."

"Hayır. Sadece akıllı bir annem vardı. Derdi ki, *para tembel kızları etkiler. Akıllı kızlar satın alamayacakları bir şeye sahip olduklarında zengin olurlar.*"

"Bilge anne, bilge kız." Başını salladı. "Peki senin planın ne o zaman? Konuyu Griffin'e açıp birlikte bir sonraki adımı atma konusundaki fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini göreceğiz misin?"

"Dürüst olmak gerekirse ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok, Doktor. Hiçbir fikrim yok. Bir yanım benimle Kaliforniya'ya gelme teklifini kabul etmek, ona tek odalı bir dairede yaşamasının ya da otobüs garajının önünde bahşiş için şarkı söylemesinin umurunda olmadığını göstermek istiyor. Ama diğer yanım da bunun onun güvenine karşı korkunç bir ihlal olacağını düşünüyor."

"Kişisel deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki biz erkekler bazen biraz itilmeye ihtiyaç duyarız. Geraldine'imle tanıştığım zamanı hatırlıyorum. Tıp fakültesindeydim ve ramen noodle yemenin sekizinci günündeydim. Su faturam iki ay gecikmişti ve her akşam musluğu açtığımda nefesimi tutuyordum, suyum kesmemelerini umuyordum çünkü akşam yemeğimin malzemelerinin yarısını kaybedecektim. Geraldine'in bir işi vardı ve her zaman çok güzel giyinirdi. Sık sık gittiğim kütüphanede çalışıyordu ve ona karşı büyük bir aşk besliyordum. Ama ne yapacaktım, bir paket ramen noodle'ı bölüşmeyi ve ertesi hafta Cuma günü yemek yememeyi mi teklif edecektim?"

"Ona çıkma teklif etmek için mezun olana kadar bekledin mi?"

Doktor bir an pencereden dışarı baktı ve hatırladığı anının yüzünde yarattığı sevecenliği izledim. Başını iki yana salladı. "Benim Geraldine'im açık sözlü biriydi. Bir gün ders çalıştığım masaya doğru yürüdü ve şöyle dedi: 'Her gece çıkmadan önce on dakikanı masamın etrafında dolanıp konuşarak geçiriyorsun. Benimle flört *ediyorsun*, değil mi? Gerçekten de flört ettiğimi ya da en azından bunu yapmaya çalıştığımı söyledim ve bana cevabı, 'Peki, neden hala bana çıkma teklif etmedin?' oldu." Doktor kıkırdadı. "Beni o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki, bir bahane uyduracak zamanım yoktu. Ben de ona gerçeği söyledim.

ama çok parasızdım çünkü kitaplarım ve kiram banka hesabımdaki son kuruşu da tüketmişti."

"Ne dedi?"

"Hiçbir şey. Tek kelime bile etmedi. Öylece çekip gitti. Onunla ilişkimi mahvettiğimi düşündüm. Ama ertesi gece geldiğimde, normalde oturduğum masanın üzerinde bir dergi buldum. 'Bedava Olan Elli Rüya İlk Buluşma' başlıklı bir makaleye açılmıştı."

Güldüm. "İşe yaradı mı?"

"Derginin sayfalarını yırttım ve onu elli hafta boyunca her hafta o elli randevudan birine götürdüm. Sonuncusuna geldiğimde yeni mezun olmuş ve ilk işimi bulmuştum. Ellinci serbest buluşmamızda evlenme teklif ettim - arka bahçede çarşaflardan yaptığım bir çadırın içinde."

"Bu hikayeye bayıldım! Neden daha önce benimle hiç paylaşmadın?" Doktor omuz silkti. "Sanırım doğru zaman gelmemiştii. Şimdikiinin aksine."

İçimi çektim. "Sanırım Kaliforniya'ya gidip her şeyi zamana bırakabiliriz. Yani Griffin'e kim olduğumu söylememeye karar verirsem orada olduğumuzu bile öğrenmesi gerekmez. Sadece ihtiyacımız olan şeyi ortaya çıkarmak için gidebilir ve sonra ayrılabiliriz. Neye benzediğimi bilmiyor. Peki ya kör inanç meselesi ne olacak? Onun güvenini ihlal etmiş olurum."

"Hayatım, ona karşı sabırlı olup olamayacağına ya da şu anda gerçekten neler olup bittiğini bilmeye ihtiyacın olup olmadığına karar vermelisin. Batıya yapılacak bir seyahatin birden fazla açıdan faydalı olacağını düşünüyorum. Bu sadece Griffin'le ilgili merakını gidermekle kalmaz, aynı zamanda seyahatin bilinmeyenleriyle başa çıkmak için mükemmel bir alıştırma görevi görür."

Kalbim hızla çarpıyordu. "Yani Kaliforniya'ya gitmemiz gerektiğini düşünüyorsun."

."

"Gerçeği keşfetmenin hiçbir zararı olmayacağını düşünüyorum ve Konfor alanınızın dışına çıkma cesareti. Ben biraz önyargılıyım, çünkü yolda bazı harika kuş gözlem yerlerinin haritasını çıkardım, ama konudan sapıyorum. Bunun kararınızı etkilemesine izin vermeyin. Bu kararı siz vermelisiniz."

O akşam oturma odamda volta atıyordum.

"Bana bir işaret ver, Hortencia. Burada yapmam gereken doğru şeyi bilmem gerek."

Groink.

Gerçek şu ki, benim için doğru cevabın Doc'un teklifini kabul etmek olduğunu biliyordum. Hayatımda başka ne zaman bir karavana ve istekli bir yol arkadaşına erişimim olacaktı? Ama bu aynı zamanda taşınmak için yanlış cevap da olabilirdi.

Griff ve benim aramda ileriye dönük şeyler. *Kör inanç*. Benden istediği buydu. Onu bir müzik stüdyosunda resepsiyonda çalışırken bulsam ve başka biri gibi davranarak içeri girsem onun isteklerini tam olarak yerine getirmiş olmazdım. Güvenini ihlal etmiş olurdum. Ama aynı zamanda, *bize* körü körüne inanmış olmaz mıydım? Belki de bana körü körüne güvenmiyordu - sorunları ne olursa olsun, onu içindeki kişi olarak seveceğime güvenmek için. Belki de ikimiz için de yeterli inanca sahip olmalıydım? Geraldine'in Doc'a yaptığı gibi. Onun isteklerine saygısızlık etmiş olmazdım; iki kişilik kör bir inançla adım atmış olurdum.

Aman Tanrım.

Bunu yapacağım, değil mi?

Masamın yanında yatmakta olan Hortencia'ya baktım. "Ne düşünüyorsun kızım? Yolculuğa çıkmalı mıyım?"

Sadık yoldaşım doğruldu ve bir kulağını dikti.

"Gidip kör bir inanç sıçraması yapayım mı yapmayayım mı?"

Hortencia odadan koşarak çıktı. Bir an için ön kapıya doğru koştuğunu sandım; bu bana onun da gitmeye hazır olduğunu gösteriyordu. Ama bir dakika sonra geri geldi. Ve cevabını ayaklarımın dibine bıraktı.

Mee-Mee. Başka bir Furby daha yürüttüğünü fark etmemiştim bile. Ama zamanlama daha mükemmel olamazdı.

Islak tüylü anahtarlığı elime aldım ve Hortencia'nın başını okşadım. "Tamam, sen nasıl istersen. Yolculuk o zaman!"

BÖLÜM 10

LUCA

"Buradan sola dön."

Bir dur işaretinde kenara çekmişim, bu aynı zamanda son yarım saattir ilerlediğimiz yolun da sonuydu. Temelde iki seçeneğimiz vardı. Sola dönmek ya da geri dönmek. "Ummm . . . Doktor. Artık asfalt yol yok. Sola doğru sadece toprak var."

"O zaman sanırım bir süre toprakta gideceğiz." İçimi çektim. "Haritayı görebilir miyim lütfen?"

Doktor son üç gündür yarım düzine katlanabilir harita arasında gidip geliyordu. Ayrıca dev bir Hagstrom kitabı vardı. Çocukluğumdan beri bunlardan birini görmemiştim, *görünüşe göre bunun iyi bir nedeni vardı*. Haritayı Doc'tan aldım ve sarı renkle işaretlediği rotayı izledim. "Waze'i neden kullanamayacağımızı anlamıyorum. Ne zaman döneceğinizi ve trafik sıkışıklığından nasıl kaçınacağınızı da söylüyor."

"O aplikatörler izleme cihazları."

"Uygulamalar demek istiyorsun."

"Her neyse. Hükümet zaten hakkımızda çok şey biliyor. Atalarımız özgürlük için savaştı ve bugünün gençleri de bunu geri veriyor."

Koltuğumda öne doğru eğildim ve Doktor'un dönmemi istediği toprak yola baktım. Oldukça kabataslak görünüyordu. Karavanımızın dört tekerlekten çekişi yoktu ve yol gerçekten dardı. "Bence bu yoldan gitmemeliyiz. Sıkışıp kalmaktan korkuyorum."

"Tamam. Yürüyelim o zaman."

"Yürümek mi?" Kaşlarım birbirine çatıldı. "Bizi nereye götürüyorsun?"

"Sadece kısa bir sapma. Yolun yarım mil kadar ilerisinde olmalı."

Başımı salladım. "Dün bir Blackburnian bülbülünü görmek için yolumuzdan iki yüz mil saptırdığında, dolambaçlı yollarla işimizin bittiğini sanmıştım."

"Yoldan sapmak, yolumuzun dışına çıkmak demektir. Bu küçük ziyaret tam da yolumuzun üzerinde."

Toprak yola bir kez daha baktım. "Sanırım otoyol hemen yolumuzun üzerinde."

Doc kemerini çözdü ve karavandan çıkmaya başladı. *Sanırım başka bir yoldan gideceğiz.*

"Baya dokumacısı en güzel yuvaları yapar. Yuveyi dişi için yapar ve dişi onaylarsa onunla çiftleşir. Geçen aydan önce bu ülkede hiç görülmemişlerdi."

Karavanı kapattım ve kemerimi çözdüm. Adam benimle bu çılgın yolculuğu yapmak için hayatından iki hafta çalmıştı, en azından birkaç kuş için heyecanına ortak olabilirdim. Kaliforniya'da bizi bekleyen kimse yoktu. Sürücü koltuğundan inip kollarımı başımın üzerine uzattım ve bir o yana bir bu yana döndüm. Biraz yürümek bana iyi gelecekti zaten. Doc'un sürmesine izin vermediğimden beri, bugün sekiz saatten daha uzun bir süredir o büyük direksiyonun arkasındaydım.

"İnsanların bunu yaptığını düşünsenize?" Düşündüm. "Erkekler bir kadını cezbetmek için koca bir ev inşa etmek zorunda kalsaydı?"

"Korkarım başım belaya girerdi. Çekiç sallamakta hiçbir zaman çok becerikli olmadım."

Doktor ve ben toprak yolda yürümeye başladık. Nereye gittiğimizden bile emin değildim, sanırım yine bir parka gidiyorduk. "Yolun bu olduğuna emin misin? Oldukça meskun bir yere benziyor ve bir milli parkın girişine giden asfalt bir yol olmadığını hayal edemiyorum."

"Sanırım bu doğru. Martha, onun sokağına vardığımızda, yaklaşık yarım ila üç çeyrek mil daha gitmemizi ve boyalı çöp kutularını aramamızı söyledi."

"Martha?"

"Çevrimiçi kuş kulübümden ziyaret edeceğimiz kadın. Baya dokumacısı yuvasını onun arka bahçesine yapmış."

Olduğum yerde durdum. "Birinin evine mi gidiyoruz? Onun çılgın bir seri katil olmadığını nereden bileceğiz?"

Doktor gözlüklerini burnuna doğru itti. "Aynı şeyi Griffin için de söyleyebilirim, değil mi?"

Harika. Endişelenmem gereken bir şey daha. Griffin'in bir seri katil olması, üç gündür araba kullanırken aklımdan geçmeyen *tek* şey olabilirdi. Evli, eşcinsel, jigolo, istifçi olabileceğinden zaten paniklemiştim.

. . Hatta Illinois'de yüz millik bir yol boyunca Griff'in gerçekten bir kadın olabileceğini düşünmüştüm - on sekiz yıldır benimle oynayan ve bana küçük kardeşinin fotoğrafını gönderen bir kadın. Bu çılgınca düşünce, birkaç saat boyunca Griff'i bir daha görüp göremeyeceğimi tartışmama neden olmuştu.

onun için bir kadına fiziksel olarak ilgi duymak... her neyse. Hiç tanımadığım ve kadın olduğu ortaya çıkan bir adam için lezbiyen olmayı ciddi ciddi düşünüyordum. Şimdi en azından Nebraska'nın geri kalanı ve Colorado'nun yarısı boyunca seri katil Griffin hakkındaki düşüncelerle mücadele etmek zorunda kalacaktım.

Harika. Sadece harika.

Martha gördüğüm en renkli insandı. Mecazi anlamda değil, *gerçek anlamda*. Doc'a evini tanımak için boyalı çöp kutularına bakmasını söylemişti ama sahip olduğu *her şeyin boyalı olduğundan* bahsetmeyi unutmuştu. Küçük bebek evine benzeyen evinin dış cephesi sarı ve deniz mavisi süslemelerle pembenin üç tonuna boyanmıştı ve iç mekanın her odası farklı bir neon rengine boyanmıştı. Kıyafetleri de bir o kadar parlaktı; parlak sarı bir bluz ve daha da parlak kırmızı bir pantolon giyiyordu ve gözlükleri de morun parlak bir tonundaydı. Doktor bu renk cümbüşüne şaşırdıysa da bunu saklamakta çok iyi iş çıkarmıştı. O ve Martha sonunda tanıştıkları için oldukça heyecanlı görünüyorlardı. Görünüşe göre birkaç yıldır aynı grubun bir parçasıydılar ve sohbet ediyorlardı. Bu yolculuk bana Doc hakkında bilmediğim çok şey olduğunu fark ettiriyordu.

Üçümüz bir süre Martha'nın arazisinde dolaştık. Bize geniş akan bir derenin yanındaki bir ağaçta biten bir tur verdi. Çok sevilen yuvayı işaret etti ve beklediğimden çok daha havalı görünmesine rağmen, Doc'un saygısını hala tam olarak anlayamadım. Martha ve ben çay yapmak için eve girerken o dışarıda oturup baya dokumacısının dönmesini bekledi.

"Yani sen ve Chester bir çift misiniz? bir çift misiniz?"

Doc'tan bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Onun gerçek bir ilk adı olduğunu unutmuşum. "Tanrım, hayır."

Çaydanlığı doldurdu ve elinde çaydanlıkla bana döndü. "*Emin misiniz?* O karavanda sadece ikiniz varsınız ve geçen ay New York'a da gittiniz, değil mi?"

"Evet. Eminim. Doktor benim ... doktorum."

Kaşları birbirine yaklaştı, ben de açıkladım.

"O benim psikiyatristim. Ben onun hastasıyım."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Cidden yetmiş küsur yaşındaki doktorumun erkek arkadaşım olduğunu mu düşünüyordu?

Omzumu okşadı. "Senden *özel* arkadaş olarak bahsediyor."

Gülümsedim. "Muhtemelen doktor-hasta mahremiyeti ve diğer şeyler yüzünden hiçbir şeyden bahsetmek istemedi."

Martha bundan memnun görünüyordu. Anlaşılan yaşlı kuş Doc'a yuvasından daha fazlasını göstermek istiyordu. "Oh! Pekala, bu mantıklı. Peki senin neyin var?"

Birkaç kez göz kırptım. Daha önce kimse bana akıl sağlığım ile ilgili bu kadar doğrudan bir soru sormamıştı. "Kalabalık ve kapalı yer korkum var."

Çaydanlığı ocağın üzerine koydu ve ocağı yaktı. "Sorun değil. Palyaçoları sevmem."

Tam olarak aynı değil ama olsun. "Anladığım kadarıyla sen ve Doc bir süredir arkadaşsınız, öyle mi?"

"Üç ya da dört yıl olmuş olmalı."

"Her zaman bir kuş sever miydiniz?"

"Ben küçükken annemin evcil bir kuşu vardı. Adı Kelly idi. Kanatlarında çok parlak renkler vardı ve onu saatlerce çırpınırken izleyebildim. Ancak Doc ve benim de bir parçası olduğumuz gruba katılana kadar kuş gözlemciliğinin gerçek büyüünün farkına varmamıştım."

Bana sorunlarımı açık yüreklilikle soruyordu, ben de açık sözlülüğün iyi olacağını düşündüm. "Hangisi . . . ?"

Martha gülümsedi. "Kuş gözlemciliği yolculukla ilgilidir. Hobinin sizi nereye götüreceğini asla bilemezsiniz. Yaşam alanını değiştirmenin farklı türleri nasıl çekebileceğini görmek için aylarca farklı yiyecekler ve yemlikler denedim. Kuşları beslemek aynı zamanda kelebekler, yusufçuklar, hatta sincaplar gibi diğer vahşi yaşamı da çekiyor. Bir de yürüyüş ve festivallerin getirdiği arkadaşlıklar var, çevrimiçi kulüplerden bahsetmiyorum bile. Kuşları izlemek için Alaska'daki arkadaşlarımı ziyaret ettim - bu yolculuğa başlamamış olsaydım asla tanışamayacağım arkadaşlar." Başını eğdi ve beni inceledi. "İşte bu yüzden Doc doğuştan yetenekli. Onun nasıl olduğunu bilirsiniz - her zaman yolculukla ilgilidir, varılacak son noktayla değil."

Doktor'un felsefesi *buydu*. Beni küçük adımlar atmaya, *oraya* ulaşmayı beklemek yerine *burada* mutluluğu hissetmeyi öğrenmeye zorluyordu. Ama ben korkularıma çare bulmaya o kadar odaklanmıştım ki, onun bana her adımda kim olduğumu kabul etmeyi öğretmeye çalıştığını fark etmemiştim. İki yıl önce bu yolculuğa asla çıkmazdım. Konfor alanımın çok dışındaydım. Ve kesinlikle heyecan verici olduğu kadar korkutucu da olan bir ilişkinin peşinden gitmezdim. Griffin her zaman yanında gerçekten rahat olduğum birkaç kişiden biri olmuştu,

mektup arkadaşını olduğu gibi kabul etmekle gerçek hayattaki bir ilişki arasında büyük bir fark vardı. Ve o daha yeni hayatıma girmişti. Onu kaybetmeye hazır değildim. Bu büyük bir riskti ama içimden bir ses potansiyel ödülün buna değeceğini söylüyordu. Ben de büyük ve korkutucu bir adım attım. Yine de uzun zamandır ilk kez bir umut hissettim. Griff ile işler yolunda gitsin ya da gitmesin, bu seyahatin tadını çıkaracak ve elimden geldiğince çok şey deneyimleyecektim.

BÖLÜM 11

LUCA

Vay anasını.

VAY

ANASINI.

Burası Griffin'in çalıştığı yer olamaz, değil mi? Ünlü biri tarafından çalıştırılıyor olmalı. Ama kim? Tanıdığım biri mi?

Via Cerritos'a park ettiğimizde karavanın penceresinden dışarı bakarak Doc'a döndüm. "Bu çılgınlık."

"Griffin'in varlıklı biri olması ve burada yaşaması mümkün mü? Şirketin ismine bakarak, bir konuta değil de bir iş yerine gideceğimizi düşünmüştüm."

"Sanmıyorum, ama dürüst olmak gerekirse kafam çok karışık. Gerçek şu ki, eBay makbuzundaki adresin Griffin ile bir ilgisi olup olmadığını bile bilmiyorum. Sadece *müzik* kelimesine dayanan bir varsayımdı." Şimdi, tüm bu yolculuğun zaman kaybı olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Doktor dürbünüyle pencereden dışarı baktı. "Muhtemelen bu sokaktan atılmamız an meselesi. Belki de bu gerçekleşmeden önce o evin kime ait olduğunu araştırmalıyız."

Birkaç dakika sonra, Griffin'le bağlantılı olduğu iddia edilen malikânenin birkaç ev aşağısındaki bir malikânenin kapısından çıkan bir kadın gördüm.

"Şu bayana yaklaşp orada kimin yaşadığını bilip bilmediğini sorayım mı?" "Zararı olmaz," dedi.

Bize yaklaştığında karavandan aşağı indim.

"Affedersiniz. Merhaba. Şuradaki mülkte kimin yaşadığını söyleyebilir misiniz? .

. On İki Cerritos Yolu mu?"

Hareket etmesini engellemek için köpeğinin tasmaını çekiştirdi ve gözlerini bana dikti. "Ne, bir çeşit gezi turunda mısın? Buranın sakinleri senin gibi *meraklıları pek* sevmez. Patronum da onlardan biri. Bilmenizi isterim ki eğer-"

"Turda değilim. Bir arkadaşımı arıyorum. Bana orada kimin yaşadığını söyleyebilir misiniz?"

"Orası Cole Archer'ın evi."

"Cole Archer mı? Ünlü biri mi?"

"Evet. Archer grubunun solisti."

Archer mı?

"Onları daha önce duyduğumdan emin değilim."

Yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi. "Bir kayanın altında mı yaşıyordun?"
Bu ironiye güldüm. "Temelde, evet."

Arkamdan, karavanın dışında bir ağaca bakan Doc'a baktı. "Eğer siz
ikiniz zengin ve ünlüleri gözetlemiyorsanız, o zaman neden dürbünü var?"

"Kuşları arıyor, Beyoncé'yi değil."

"Biri sizi tutuklamadan önce o karavanı bu caddeden çekmenizi
öneririm."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedim Doc'a doğru
yürümeden önce. Dürbünü yere bıraktı. "Ne söyledi?"

"Orada yaşayan kişinin adının Cole Archer olduğunu söyledi. Görünüşe
göre ünlü bir müzisyen. Belki Griffin bu adam için çalışıyordur." Doc ve
ben karavana tekrar girerken, "Dizüstü bilgisayarını getirdin, değil mi? Şu
sıcak noktaya bağlanabilir miyiz?"

"Elbette. Bu müzisyeni araştıracak mısın?"

"Evet. Cole Archer'ın kim olduğunu öğrenmem
gerek."

Bilgisayarı bana verdikten sonra YouTube'u açtım ve *Cole Archer*
yazdım. Karşıma bir sürü sonuç çıktı. Bir kez daha düşününce, Archer
grubunu duyduğuma emindim ama müzik zevkim daha az güncel olduğu
için onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve hiçbir şarkılarının adını
söyleyemiyordum.

Oynattığım ilk video *Archer Live at the Pavilion* başlığını taşıyordu.
Birisi performanslarından birinin profesyonel görüntülerini çekmişti. Daha
küçük bir konser mekanına benziyordu. Solist, muhtemelen Cole Archer,
bir tabureye oturmuş gitar çalıyor ve yavaş bir balad sırasında mikrofona
sevişiyordu. Sesi güçlü, hipnotik ve biraz da sertti. Son derece çekiciydi,
tam da bir grubun solistini hayal edebileceğiniz gibiydi: yeni seks yapmış
gibi görünen gür saçları, keskin hatları ve harika bir vücudu vardı. Gitarın
sapına sarılmış iri ellerini birkaç gümüş yüzük süslüyordu.

Bu video bana gerçekten bir şey anlatmadığı için izleyecek başka bir
video aramaya başladım.

Tıkladığım bir sonraki röportajın başlığı *Archer Interview, Liam Stanley*
Tonight idi. Grup üyeleri arka arkaya oturmuş, röportajcının sorularını
yanıtlıyorlardı.

"Bana nasıl bir araya geldiğinizi anlatın."

Cole cevap verdi. "*Ne kadar zamanınız olduğundan emin değilim. Biraz uzun bir iş.*"

Cole'un *İngiliz* aksanı olduğunu hemen fark ettim.

Bekle.

İçimde bir adrenalın patlaması oldu. İlk kez düşünülemez olanı düşündüm. *Hayır.* Olamazdı. Griffin, Cole Archer olamazdı. *Olabilir miydi?* İmkânı yok. Nasıl olamaz? Aksan bir tesadüf olmalıydı. En azından inanmak istediğim buydu.

"Bir şey bulabildiniz mi?" Doktor karavanın köşesinden bağırdı. "Beni Griffin'in Cole ile olan bağlantısına götürecek bir şey değil.

Archer. Aramaya devam etmeliyim."

Cole'un Griffin olabileceğinden şüphelendiğimi Doktor'a itiraf etmekte isteksizdim. Hâlâ çok çılgınca geliyordu ve bunu doğrulayacak hiçbir kanıtım yoktu.

Sonraki bir saat boyunca Cole Archer hakkında bulabildiğim her türlü bilgiyi internette araştırdım. Wikipedia sayfasında İngiltere'de büyüdüğü yazıyordu, aksanına bakılırsa bu yeni bir şey değildi ama bu adamın Griffin olduğuna inanmamı sağlayacak başka hiçbir bilgi yoktu.

Cevabımı ancak bir müzik dergisindeki bir makalenin yorumlar bölümünde buldum. Hakaret dolu bir iğnelemenin tam ortasında gün gibi açıktı.

Çekiciliğini anlamıyorum. Sesi berbat. Sanki İngiliz mi yoksa Amerikalı mı olmak istediğine karar veremiyor. Oh ve gerçek adı Cole Archer bile değil. Görünüşe göre Griffin Marchese.

Gözlerim kelimeye yapışmıştı.

Griffin.

Griffin Marchese.

Griffin Marchese.

Marchese Müzik.

Oh. Aman

Tanrım. Tanrım.

Vücudumdaki tüm kan başıma doğru akarken vücudum tamamen dondu. Kalbim hızla çarpıyordu. *Griffin, Cole Archer mı? Cole Archer Griffin mi? Griffin*

. . . bir süperstar mı? Benim Griffin'im mi? Gönderdiği bir fotoğraftan hatırladığım on iki yaşındaki çocuğa bir göz atıp atamayacağımı görmek için videoyu farklı noktalarda duraklatıp durdum. Bir kare vardı ki

Anlaştık. Fotoğraftaki ifadenin aynısıydı.

"Luca, neyin var? Hayalet görmüş gibisin."

Birkaç saniye sonra nihayet ona cevap verebilecek gücü kendimde buldum. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. I . . . Griffin ... o ... o Cole Archer. Bu yüzden böyle bir yerde yaşıyor." Dizüstü bilgisayarı yere bıraktım ve ağzımı kapattım. "O ünlü biri. Bu inanılmaz."

Doktor ağzını kapattı. "Aman Tanrım. Bunun neden kimliğini bilmenizi istemediğini açıkladığını mı düşünüyorsunuz?"

Son mektubundaki sözleri düşündüm: *Bazen hayallerinizin peşinden gittiğinizde, onların bedava olmadığını ve bedelinin tahmin ettiğinizden çok daha büyük olduğunu fark edersiniz.*

Bahsettiği mecazi bir bedeldi, gerçek bir bedel değil. Fakir değildi ama belki de şöhret için bir bedel ödemişti.

"İşte bu, Doktor. Şimdi mantıklı gelmeye başladı. Bildiklerimin ona bakış açımı değiştireceğini düşünmüş olmalı."

Bu durumun gerçekliği beni dalga dalga vuruyordu. Griffin bir rock yıldızı.

Lanet bir rock yıldızı.

Onun yaşam tarzının hızlı arabalar, seks ve insan kalabalığından ibaret olduğunu varsayabilirdim. Muhtemelen benim inzivaya çekilmiş varlığımın tam tersiydi. Bunu gerçekten anlamak, büyük olasılıkla arkadaştan öte bir şey *olamayacağımızı* fark etmek anlamına da geliyordu. Bu aydınlanma yürek parçalayıcıydı. *Daha farklı olabilir miydik? Neden böyle bir zamanda Friends'ten Chandler Bing'i duyuyorum?*

Panikleyerek, "Şimdi ne olacak?" diye sordum. Bu beklediğim son şeydi. Ne yapacağım doktor? Cidden felç olmuş gibi hissediyorum."

"Buraya kadar geldik Luca. Artık senden ne sakladığımı biliyorsun. . . neden ona gidip gerçeği söylemiyorsun ve bu işin önünü kesmiyorsun? Eninde sonunda ortaya çıkacak. Bence şu anda bildiklerini içinde tutman ve hiçbir şey değişmemiş gibi davranman senin için son derece zor olacaktır."

Doktor bir konuda haklıydı. Bu *her şeyi* değiştirdi.

"Ona nasıl ulaşabilirim ki? Güvenliğinin çılgın bir kızın ona yaklaşmasına izin vermesine imkân yok."

Dizüstü bilgisayarı tekrar elime aldıktan sonra, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Sadece onu biraz daha izlemem gerekiyor."

Videolar arasında gezinmeye devam ettim. Gözlerine her baktığımda kendimden geçiyordum ve bu adamın benim Griffin'im olduğunu fark ediyordum. Düşünüyorum da

izledikçe, yıllar önce o fotoğraftan hatırladığım yüzün izlerini yeniden görebiliyordum.

Bir videoda Griffin-Cole'un seks delisi bir kadın sürüsünün ortasında bir sürü imza dağıttığı görülüyordu. Hayal kırıklığına uğramış ve yorgun görünüyordu ama yine de bekleyen kimse kalmayana kadar her birini imzaladı.

Bu kadınlardan herhangi birinin, işinin gereklerini yerine getirirken onun yanında durmaktan mutluluk duyacağından bahsetmiyorum bile. Ben mi? O kalabalığın içinde olma düşüncesi bile beni panikletmeye yetti.

Sertçe yutkundum. Göğsümde çok ağır bir yük varmış gibi hissettim. Birden yas tutmaya başlamıştım, Griffin'le kurduğum hayali geleceğe veda etmek zorunda kalmıştım. Bunu yürütmenin hiçbir yolu yoktu. Neden aramızdaki tek şeyin mektuplar olduğunu düşündüğünü şimdi tamamen anlayabiliyordum. Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç ortaya çıkarmamış olsaydım daha iyi olabilirdi.

Bugün beni başka hiçbir şeyin şaşırtamayacağını düşündüğüm anda, gözlerim Archer'ın müzik videolarından birine takıldı. Gözüme çarpan şarkının adıydı: "*Luca*."

Ne?

Daha tıklayamadan karavanın kapısının gürültüyle çalınması beni ürküttü. Pencereden dışarı baktığımda kalbimin karnıma düştüğünü hissettim. Muhtemelen hayatımda gördüğüm en güzel adam kollarını kavuşturmuş, bornoz giymiş bir şekilde orada duruyordu.

Olamaz.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

"Kim o, Luca?"

Yığılıp kalacağımı hissederek Doktor'a baktım ve "Ben Griffin," diye bağırdım.

BÖLÜM 12

GRIFFIN

Bir Saat Önce

Julian'dan iki gündür haber alamamıştım. Onu işe aldığım, birkaç fotoğraf çekeceğini, belki Luca'nın günlük hayatının nasıl olduğunu görmek için biraz peşine takılacağını düşünmüştüm - çok çılgınca bir şey değil. Yine de küçük hafiyelik işim bu noktada ülke çapında bir keşif gezisine dönüşmüştü.

Luca son mektubunda bir yolculuğa çıkmayı planladığından bahsetmemişti. Julian arayıp yaşlı adamla bir bavul taşıyarak bir karavana bindiğini söylediğinde, onu takip etmesini ve nereye gittiklerine bakmasını söyledim. On iki saat sonra aradı ve Ohio eyalet sınırını yeni geçtiğini söyledi. Buraya kadar gelmişken ikisinin nereye gittiğini de görebilirim diye düşündüm. Ayrıca merak ediyordum. Şimdiye kadar üç farklı ulusal parka gitmişler, Nebraska'da çılgın görünümlü bir kadının evinde iki gün geçirmişler ve ardından Büyük Kanyon'a varmışlardı. Luca'nın bana nerede olduğuna dair bir açıklama borcu olduğundan değil, ama bana fantezilerini anlatıp da yaklaşan on beş eyaletlik bir yolculuktan bahsetmemesinin berbat bir şey olduğunu düşündüm.

Bu hafta her gün stüdyoda olmak zorunda olmasaydım, Luca'yı yüz yüze görebilmek için lanet arabaya atlayıp Nevada'ya kendim giderdim. Onun bana bu kadar yakın olduğu düşüncesi bütün gün dikkatimi dağıttı. Ama sabah 6:00'da telefonum çaldığında, gerçekten ne kadar yakın olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ne?" Cevap verdiğimde arayanın kimliğine bile bakmamıştım. Hattın diğer ucundaki her kimse, aramak için iyi bir nedeni olsa iyi olurdu. Dün gece ya da daha doğrusu bugün sabah ikiye kadar stüdyodaydım.

"Uyan, uyan, Bay Rock Yıldızı. Çok ilginç haberlerim var." Julian'ın sesini duyunca yatakta doğruldum. "Ne oldu?"

"Küçük bülbülünüz bir sonraki varış noktasına ulaştı."

"Şimdi nerede? Meksika'da mı?"

"Yakın. Biraz daha kuzeyde. Asla tahmin edemezsin."

"Sana saat başına ödeme yapıyorum, o yüzden tahmin oyunlarını bırakıp sadede gelmeye ne dersin?"

"Palos Verdes Estates'de."

Ne oldu? O burada mı? Benim küçük kasabamda mı? Bu lanet bir tesadüf olamaz. Ne oluyor lan?

Yataktan fırladım, bir eşofman altı kaptım ve üzerime geçirmeye başladım. "Nerede o?"

"Via Cerritos, dostum. O metal yığınının evinizin yarım blok aşağısına park etti ve ışıkları kapattı. Henüz dışarı çıkmadı."

Kalbim kontrolden çıkmaya başladı ve zihnim daha da hızlı dönmeye başladı.

Bir anda aklıma milyonlarca soru geldi.

Onun burada ne işi var? Kim

olduğumu biliyor mu?

Ne zamandır biliyor? Ne

oluyor lan?

NE OLUYOR LAN!

"Hâlâ orada mısın?" Julian sordu. Hâlâ kulağında olmasına rağmen telefonda olduğunu unutmuştum.

"Evet, buradayım."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Bilmiyorum. Onunla kal. Düşünmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var. Karavandan çıkarsa beni ara."

"Tamamdır, patron."

Telefonu kapattım ve beş dakika boyunca telefonuma baktım. Olanlara cidden inanamıyordum. Luca buradaydı. . on sekiz yıl sonra, hiç tanışmadığım ama gerçek adımı bilmeden beni herkesten daha iyi tanıyan kız ... ve tam evimin önündeydi.

Planı neydi? Kapımı mı çalacaktı? Kapımdaki nöbetçiyi geçebileceğini nasıl düşündü?

Beni nasıl buldu?

Daha da iyisi, şimdi o yaptığına göre ben ne yapacaktım?

Kızmıştım ama beni bulması için birini tutmuşsa kızmaya gerçekten hakkım var mıydı? Ne de olsa ben de aynı şeyi yapmıştım. Tabii ki bir karavana atlayıp ülkenin öbür ucuna gidip kapısını çalmamıştım.

Bu da başka bir dizi soruyu gündeme getirdi - neden yapmadım ki?

Hiç cesaretim yok.

Taşak yok.

Luca'nın benden daha büyük

taşakları var. Lanet olsun.

Taşaklar. SIKTIR.

Olayları anlamlandırabilmem için biraz kahveye ihtiyacım vardı. Bu yüzden bir demlik yapmak için mutfığa yöneldim. Demlenirken pencereden dışarı baktım. Arazi sınırlarını çevreleyen uzun çitler

sokağın görüşünü engelliyordu, bu yüzden sokağın aşağısını göremiyordum. Beni eve ilk çeken şeylerden biri de buydu; mahremiyet.

Kahvem bittiğinde, son durumu öğrenmek için Julian'ı aradım. İlk çağlaştırdı. "Çılgın otobüste hâlâ sessizlik var."

Bu kadar endişeli olmasaydım komik olabilirdi. "Yani oraya park etmişler. Ne yapacaklar, benim bloğumda kamp mı kuracaklar?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama polisin bu lüks mahallede devriye gezme şekline bakılırsa, eminim kısa sürede mahalleden uzaklaştırılacaklardır. Güneş daha uyanmadı bile. Polisler çöreklerini ve kahvelerini alıyorlar, yani yakında buralarda olurlar." Şaka yapıyordu ama haksız da sayılmazdı. Benim bölgem de ünlülerden nasibini almıştı. Polis gerçekten de kasabada *aylak aylak* dolaşmama kuralını uyguluyordu.

Bu da demek oluyor ki, burada her ne yapıyorsa, bunu Uzun.

"Bu arada bir değişiklik olursa bana haber verin. Ama birkaç dakika içinde çıkacağım."

"Dışarı mı çıkıyorsun? Bunu senin için halletmemi ister misin?"

"Hiç sanmıyorum. Bu kendi başıma halletmem gereken bir şey." "Pekâlâ. Bana ihtiyacın olursa ben buradayım. Bulunduğum yerden göz kulak olurum.

park etmiş." "Teşekkürler, Julian."

Telefonu kapattım, telefonumu masaya fırlattım ve fincanımdaki kahvenin kalanını boşalttım. Ön kapıyı açtığımda sabahın serin havası yüzüme çarptı. Üzerimde sadece bir çift eşofman vardı, bu yüzden askıda asılı duran bornozu kaptım ve terliklerimi giydim. *Sopranos'taki* James Gandolfini'nin sabah gazetesini alıp FBI'a el sallamasına benziyordum. Sokağın aşağısına doğru ilerlerken bir araba dolusu ergenin yanımdan geçmemesini umuyordum.

Garaj yolunun sonunda, uzun kapılarımın yanındaki küçük bir kulübede bir güvenlik görevlisi oturuyordu. El salladım. "Hey, Joe."

"Günaydın Bay Archer. Bir yere mi gidiyorsunuz?" "Sokağın aşağısına."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Gözüm biraz önce yanaşan garip bir aracın üzerinde. On beş dakika daha bekledikten sonra eğer hala buradaysa dışarıya kadar eşlik etmeleri için yerel polisleri arayacağımı düşündüm. Eksantrik bir hayran ya da paparazzi olabilir."

Eksantrik kısmını doğru anlamışsın.

"Sorun değil. Henüz arama. Bunu kendim halledeceğim."

"Emin
misin?"

"Eminim."

Joe kapıları açmak için düğmeye bastı ve ben de sokağa çıktım. Karavan birkaç ev ötede park edilmişti. Heyecana alışkındım - tezahürat yapan hayranlarla dolu bir stadyumda sahneye çıkmak adrenalini yükseltiyordu. Ama bu duygu, sokakta yürürken hissettiğim beklentinin yanında hiçbir şeydi.

On sekiz yıl.

Ve her şey bu noktaya geldi.

Yaklaştığımda sürücü ya da yolcu koltuklarında kimsenin olmadığını gördüm. Karavanın içini görememem için bir perde çekilmişti. Sanırım ziyaretim sürpriz bir saldırı olacaktı.

Kapıya vardığımda derin bir nefes aldım. Hızlanan nabzımı yavaşlatmak için hiçbir şey yapmadı.

Luca. Luca. Luca. Neyin peşindesin?

Sanırım öğrenmek üzereyim, benim eksantrik, güzel kızım.

Göğsüm sanki içinde kaçak bir tren kilitliymiş gibi hissediyordum ve alnımda ince bir ter tabakası oluşmuştu. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda, kapıya vuracak kadar uzun süre titremesini zar zor engelleyebildim. Tanrım, berbat haldeydim. Sinirlerimin beni en son ne zaman bu kadar etkilediğini hatırlayamıyordum. Ama kapı açıldığında hissettiklerimin yanında bu hiçbir şeydi.

Onu gördüğümde kalbim neredeyse duracaktı. Güzel, devasa gözleri ruhumun derinliklerine bakıyor gibiydi ve ne söyleyeceğimi bile bilemememe neden oldu. Hızlı düşünmek zorundaydım ve onu henüz dışarı çıkarmamayı tercih ettim. Hemen itiraf etmezsem bu işin nereye varacağını, yani "Cole "un *ben olduğumu* bilip bilmediğini görmek istiyordum.

"Buraya park etmenin yasadışı olduğunun farkındasınız, değil mi?" Sonunda söyledim.

Yutkundu ve kelimeleri zorla çıkardı. "Kimsin sen?"

Benim olduğumu bildiğinden yüzde yüz emin olamasam da, belirgin sinirlerine dayanarak bildiğinden şüphelendim.

"Ben Cole Archer." Arkamı işaret ettim. "Mülküm tam şurada."

Gözleri yüzümün her santimini inceliyor gibiydi. "Oh."

*Güzel, güzel Luca. Vay
canına.*

Gerçekten sensin.

Onu kollarıma almak ve dolgun dudaklarını yutmak, tüm o sinirleri yutmak istedim. Bunun yerine, "Biri polisi aramadan önce aracı çekmelisin" dedim.

Başını iki yana salladı. "Evet, tabii. Bunu yapabiliriz."

"Hemen gidiyorum," dedi yaşlı adam arkadaki yerinden sıçrayarak. O konuşana kadar onu fark etmemiştim bile.

Sürücü koltuğuna geçti.

Onlara taşınmalarını sadece buraya gelme bahanem olarak söylemişim. *Gerçekten taşınmalarını* istemedim, çünkü sonra ne olacaktı? Onu kaybedebilirdim.

Kontağı çevirmek üzereyken onu durdurmak için elimi uzattım. "Bekle."

Bana baktı, daha fazlasını bekliyordu.

Düşün.

"Sanırım buraya park etmenizde bir sakınca yok. Başka kimsenin polisi aramayacağını garanti edemem ama benim için sorun yok. Burada istediğin kadar kalabilirsin."

Luca rahatlamış bir nefes verdi. "Teşekkür ederiz. Gerçekten minnettarız." "Sorun değil." Gözlerimiz birbirine tutkal gibi yapışmıştı. başını salladı. "Pekala o zaman."

Arkamı döndüm ve bu çıkmaz karşısında başımı sallayarak evime doğru ilerledim.

Onu kollarıma almayı ve kim olduğunu bildiğimi söylemeyi çok istememe rağmen, bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Ayrıca bana itiraf edeceğini umuyordum ama hiç etmedi. Bana bakışlarından kim olduğumu bildiğinden artık oldukça emin olsam da yüzde yüz emin olamıyordum.

Aklımda bir sürü soru vardı. Beni Cole Archer olarak tanıdı ve gerçekten *ben olduğumu* bilmiyor olabilir miydi? Bu da tepkisini açıklayabilir mi? Hâlâ Griffin'i mi arıyordu? Ya da daha kötüsü, benim Cole olduğumu anladı ve sonra herkes gibi benden bir parça istediğine mi karar verdi? Bu Luca'nın yapacağı bir şey değildi ama dürüst olmak gerekirse çıktığı bu yolculuk da öyle. Kafam çok karışmıştı. Beni *benim* için isteyip istemediğini gerçekten öğrenebilmemin tek yolunun bu maskaralığa biraz daha devam etmek olduğunu hissediyordum. Ona gerçeği çok erken söylersem, gerçek niyetini asla öğrenemeyebilirdim.

O öğleden sonranın geri kalanını pencereden uzakta park etmiş karavana bakarak geçirdim. Polislerin onları götürmediğinden emin olmak için birkaç telefon görüşmesi yaptım. Bana kim olduğunu söylemeyi planlamıyorsa neden California'ya kadar geldiğini anlayamıyordum. Öte yandan, her şeyi açıklamak için kendi fırsatımı tamamen kaçırmıştım.

Luca'yı tanıyorsam, o da benim kadar her şeyi ikinci kez düşünüyor, bununla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Onu kendime çekmeli, bana açılmasını kolaylaştırmalıyım. Kendimi doğru dürüst açıklayamadan Kaliforniya'dan ayrılmasına izin veremezdim. *Tanrım*. Agorafobisine rağmen buraya kadar gelmişti. Bu, gerçeği öğrenmeye ne kadar ihtiyacı olduğu hakkında çok şey anlatıyordu.

Acele bir karar verip gitmeden önce oraya gitmeliydim. Bu sefer lanet bornozumu çıkarsaydım iyi olurdu.

Bornozu yarı düzgün bir gömlekle değiştirdikten sonra bir kez daha kafası karışmış güvenlik görevlisini geçtim ve karavanın park edildiği yere doğru yola koyuldum. Benimle toplum içinde bir yere gitmeyi asla kabul etmezdi ve sorunları göz önüne alındığında, onu paparazzilerle uğraşmak zorunda bırakamazdım. Ama onu yalnız bırakmalıyım, belki de bu gece her şeyin üstünü örtmeden önce biraz eğlenmeliydim.

Bu karmaşayla başa çıkmanın tek bir yolu vardı, o da kanatlanmaktı.

o.

Karavanın kapısını çaldım ve bekledim.

Luca kapıyı açtı, bir kez daha telaşlı görünüyordu.

El salladım. "Selam. Yine ben."

Nefesini dışarı üfledi. "Yine sen ..."

"Daha önce kapınızı çaldığım için özür dilemek istedim. müdahaleci."

"Oh ... uh ... hiç de değil."

"Sizi bu mahalleye getiren nedir?"

Arkadaşına dönüp baktı ve şöyle dedi: "O ve ben bir yolculuğa çıkıyoruz. Burası durmak için güzel ve güvenli bir yer gibi görünüyordu."

"Özür dilerim, az önce o kadar kabaydım ki adınızı bile öğrenemedim?"

"Benim adım mı? Ben ..." Tereddüt etti, sonra soluna baktı. "Mirada. Bu da arkadaşım Chester."

"Mirada. . . ." diye

tekrarladım.

"Evet."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Kaliforniya'ya hoş geldiniz.

Ben Cole."

Elimi uzattım ve o da tuttu. Ona ilk kez dokunmak heyecan vericiydi.
"Memnun oldum Cole."

"Buradayken ne yapmayı planlıyorsun?" Ben sordum.

"Bir şey bulduğumu söyleyemem. Sadece rüzgar bizi nereye götürürse oraya gidiyoruz."

Ya da sıcak hava . . .

Bu saçmalığı ilerletmem gerekiyordu.

"Bu akşam yemekte bana katılmak için biraz vaktiniz olabilir mi?"

Luca hiçbir şey söylemezken, yaşlı adam onun yerine cevap verdi. "Çok isterdi."

Ona döndü. "Yapar mıyım?" "Evet, yaparsın."

Tekrar bana baktı. "Sanırım yapardım."

"Harika o zaman. Altı gibi diyelim mi? Korumama ismini vereceğim.

Mirada. Sizi içeri alacak."

Mutluymuş gibi yaptı. "Bu harika. Teşekkürler. Dört gözle bekliyorum."

Muhtemelen içten içe ölmek üzere olduğunu biliyordum. Bundan nefret ediyordum ama bu yapılmalıydı.

Evime doğru yürürken tek düşünebildiğim bu durumun ne kadar saçma olduğuydu; bununla nasıl başa çıkacağımı bulmak için çok uzun zamanım yoktu.

BÖLÜM 13

LUCA

"Mirada? Mirada! Kullandığımız karavanın marka adından daha iyi bir şey bulamadım mı?"

"Bu ilginç bir seçimdi." Doktor kıkırdadı.

"Çılgına döndüm ve gösterge paneline baktım ve hepsi bu kadardı."

"Tüm bu durumla nasıl başa çıkacağınızı çok merak ettiğimi söylemeliyim."

"Üstesinden geledim. İşleri tamamen kendim için berbat ettim. Bu arada randevu teklifini kabul ettiğin için teşekkürler. Seçme şansım olsaydı iyi olurdu."

"Başka seçeneğin yok Luca. Müzikle yüzleşmelisin."

"*Müziğin bu kadar gerçekçi olacağını hiç düşünmemiştim.*" İçimi çektim. "Cidden, bununla nasıl başa çıkacağım Doktor? Onu buraya kadar takip ettiğim ve kimliğim hakkında yalan söylediğim için deli olduğumu düşünecek."

"Yalan söyleyen tek kişi sen değilsin. Onunki bir ihmal yalanıydı." "Bunu gerçekten yapıyor muyum? Onunla yemek mi yiyeceğim?"

"Evet."

"Ne diyebilirim ki?"

"Sana istediğin her şeyi söyleme şansı veriyor. Buraya geri gelip sizi evine davet etmesi, onu nasıl yalnız yakalayacağınızı bulma zahmetinden kurtarıyor. Size gümüş tepside bir fırsat sundu. Şimdi bununla ne yapacağına karar vermek sana kalmış."

Bir saat sonra, yanıma aldığım tek güzel kıyafeti giymiştim; basit, kırmızı bir kılıf elbise. Griffin'i takip ederken ünlü biriyle onun lüks malikanesinde yemeğe çıkmayı planlamamıştım. *Griffin'in* o ünlü olmasını kesinlikle beklemiyordum.

Bacaklarım titreyerek onun devasa evine doğru ilerledim.

Güvenlik görevlisiyle konuştum. "Merhaba..." *Tanrım, neredeyse sözde adımları unutuyordum.*

"Mirada, Cole Archer'ı görmek için burada."

"Evet. Seni bekliyor." Beni ön girişe doğru yönlendirdi.

Kapıya doğru ilerlerken, "Cole "un benden ne istediğini merak ettim. Griffin kimliğini bilmiyordu. Birini davet ettiğini sanıyordu.

rastgele bir kadınla akşam yemeği için. Bunu her zaman yapar mıydı? Benden etkilenmiş miydi? Yoksa sadece misafîrperver mi davranıyordu? Beni buraya neden davet ettiğini anlayamıyordum. Ben daha fazla düşünmeden İspanyol tarzı evin devasa ahşap kapısı açıldı. Hizmetçi kıyafetleri giymiş kısa boylu bir kadın beni içeri alırken başıyla selam verdi.

Griffin hiçbir yerde yoktu. Etkileyici fuayeye bakarken topuklarım mermer zeminde yankılandı. Duvarları birkaç çerçeveli plak süslüyordu. Bu kesinlikle bir rock yıldızının evinin nasıl görüneceğini hayal ettiğim şeydi.

Şu anda tek *düşünebildiğim seninle gurur* duyduğumdu *Griffin*.

Sesi beni ürküttü. "Bunları bana plak şirketi gönderiyor. Onları asabilirim de. Ben gerçekten egomanyak değilim. Yemin ederim."

"Hiç de öyle düşünmüyordum. Gurur duymalısın. Gerçekten iyi iş çıkardın."

Ona bakmak için döndüğümde, şık siyah bir pantolon ve gri bir tişört giydiğini fark ettim. Saçları ıslaktı. Gerçekten çok ateşliydi. Bunun benim Griffin'im olduğuna inanamıyordum.

"Başarılı *olmayı* nasıl tanımladığınıza bağlı. Kesinlikle servet biriktirdim ve müziğimle insanların belli bir yüzdesini etkilemeyi başardım. Ama bazen zor olabiliyor. Çok yalnız bir hayat olabiliyor."

Bu benim kalp tellerime dokundu. "Evet. Tahmin edebiliyorum." "Sana içecek bir şey getireyim mi, Mirada?"

"Tabii. Her şey olur."

"*Cheers'tan* daha büyük bir barım var. Ne istersiniz?" "Bir kadeh şarap iyi olurdu."

Griffin beni büyük oturma odasına götürdü. Tüm mobilyalar beyazdı. Gitmeden önce bir şekilde kirleteceğimi biliyordum. Odanın köşesindeki büyük bara doğru ilerledi ve içkimi kendisi hazırladı.

Geri döndü ve bana büyük bir bardak kırmızı şarap uzattı. "Kusura bakmayın. . . akşam yemeği biraz gecikti. Aşçım bu akşam izinli ve ben de seni yemeklerimle zehirlemek istemedim, o yüzden dışarıdan sipariş verdim. Umarım sorun olmaz."

"Kulağa çok lezzetli geliyor."

"Henüz ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Bu doğru. Ama iyi olacağına eminim."

"Bana çok fazla körü körüne inanıyorsun."

Az önce ne dedi?

Kör inanç mı?

Bu terimi özgürce kullanıyor olmalı. Ben olsam anlamazdım. Boğazımı temizledim. "Görünüşe göre."

Ellerini birbirine vurdu. "Akşam yemeği. Umarım pastırmaya sarılmış deniz tarağı seversiniz? Meze olarak bunu seçtim. Sonra da ana yemek olarak kekikli sarımsaklı domuz rostosu."

Domuz eti mi? Şaka mı yapıyor?

Yutkundum. "Kulağa lezzetli geliyor."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Çok tanıdık geliyorsun. Daha önce tanışmadığımıza emin misin?"

Gergin bir şekilde saçımı döndürerek güldüm. "Beni ne sanıyorsun, bir hayran mı?"

"Ha! Hayır, hayır, hayır. Sadece seninle tanıştığım andan itibaren bu aşinalığı hissettim." Gözleri gözlerimin içine bakıyordu.

Bakışlarının yoğunluğundan cidden yanmaya başlamıştım.

Benim olduğumu biliyor olabilir mi? Nasıl bilebilir?

Planım ona gerçeği söylemekti ama bu maskaralık uzadıkça nedense ağzımdan kaçırmak daha da zorlaşıyordu. İtiraf etmek için mükemmel bir fırsat kolluyordum ama o fırsat bir türlü gelmiyordu. Delici bakışlarının beni suskun bıraktığından bahsetmiyorum bile.

"Birlikte seyahat ettiğin adam kim?" diye sordu. "İyi bir arkadaşım."

"Yani orada tuhaf işler dönmüyor mu?"

"Tanrım, hayır. O sadece benim yol arkadaşım. Yalnız seyahat etmem." "Ah. Anladım. Evet, yalnız seyahat etmek kuşlar içindir."

Kuşlar.

"Doğru."

Gülümsedi. "Peki beni tanıdın mı? Tanımış gibi görünmüyordun."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. "Yani ... senin ... olduğunu biliyor muydum? . . Cole Archer olduğunu biliyor muydum?"

Griffin başını eğdi. "Başka ne demek isteyebilirim ki?"

Rahatlamış bir nefes verdim. "Aslında kim olduğunu biliyordum, evet."

"Bu çok kötü. Ben de bilmemeni umuyordum."

Gözlerinin içine derin derin baktım. "Çılgınca olmalı, değil mi?

Sen olmak?" "Evet, ama özellikle ne demek istiyorsun?"

"Her şey mi?"

Cevap vermeden önce bir süre bana baktı. "Bazen keşke evimde saklanabilsem ve hiç dışarı çıkmasam diyorum."

Tanıdık geliyor.

Kalbim daha hızlı atıyordu.

Devam etti. "Gittikleri her yerde tanınmayan insanlara imreniyorum."

"Tahmin edebiliyorum."

"Ne iş yapıyorsun, Mirada?"

Ben ne yapacağım?

"I . . . Her şeyden biraz. Şu anda bir tür yol ayrımındayım."

"Neden saklıyorsun? Ben açık sözlü olabiliyorsam, siz de olabilirsiniz."

Ne, porno falan mı yazıyorsun? . porno falan mı yazıyorsun?" "Hayır, öyle bir şey değil."

"Çok kötü." Göz kırptı.

Hizmetçi aniden bir grup insanı oturma odasından geçirerek bitişikteki yemek odasına götürdü.

Griffin, "Akşam yemeği geldi," dedi.

Şarabımı bir sehpanın üzerine bıraktım ve onu yemek alanına kadar takip ettim. Tam kadro büyük bir masa hazırlıyorlardı. Bir beyefendi devasa bir gümüş tabak taşıyordu.

"Krallara layık bir yemek gibi görünüyor," dedim.

Adam tabağın üstünü açtığı anda midem bulandı. Sadece domuz eti değil, kafası hala üzerinde olan bütün bir domuzdu. Başka tarafa baktım. Midem kaldırmadı. Hortencia'nın kazığa bağlanıp yakılmasını ve cenazesinde yere serilmesini izlemek gibiydi.

Griffin'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Soğukkanlı duruşu artık yoktu. Adama döndü. "Bu ne lan! Ben domuz eti sipariş ettim, bütün bir hayvan değil. Evime ne getiriyorsun? Bu rahatsız edici. Lütfen üstünü örtün ve geri götürün."

Adam aceleyle dediğini yaptı ama "Domuz etinin ne olduğunu sanıyordunuz, efendim?" diye sordu.

"Ne demek istediğini anlıyorum ama akşam yemeğimin bana baktığını görmeye gerek yok." Bana doğru baktı. "Misafirimin son derece üzgün olduğunu açıkça görebiliyorsunuz."

Titriyordum. Dürüst olmak gerekirse, artık ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum.

Oda boşaldıktan sonra Griffin koşarak yanıma geldi. "İyi misin?" "Bu beklenmedik bir şeydi."

"Lanet olsun. Domuz eti sipariş ederken sadece biraz eğleniyordum. Yemeyeceğini biliyordum. Bunu sana asla bilerek yapmazdım. Biliyorum."

onun senin için ne kadar önemli olduğunu."

Bekle.

Ne?

Ne oluyor?

Ellerini yüzümün etrafına koydu. "Ağlamak üzereymiş gibi görünüyorsun. Her şeyi berbat ettim. Seni asla böyle incitmek istemezdim. Benim için çok şey ifade ediyorsun." Beni duvara yasladı ve taş gibi sert vücudunu benimkine bastırdı. "Luca. . . benim güzel Luca'm."

Sesim titriyordu. "Griffin?"

"Beni nasıl buldun, benim düşüncesiz kızım?" Başını iki yana salladı. "Boş ver. Buna henüz cevap verme."

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı, beni o kadar sert öptü ki neredeyse yıldızları görüyordum. Onun içinde erirken tüm vücudum ağırlıksız hissediyordu, dillerimiz ıslak ve lezzetli bir çılgınlık içinde çarpışırken yıllarca kaybettiğimiz öpücükleri telafi ediyorduk.

"Lanet olsun Luca, tadın çok güzel," diye mırıldandı dudaklarımdan arasından. "Sanki tüm hayatım boyunca bunu beklemişim gibi hissediyorum."

Parmaklarımı onun parlak saçlarında gezdirirken ağzımdan çıkan seslere engel olamıyordum. Daha önce hiç kimse beni Griffin Marchese'nin şu anda öptüğü gibi öpmemişti. Onu bu şekilde içime çekmek hayal ettiğim her şeydi.

Öpüşmemiz, hizmetçinin elinde üç büyük pizza kutusuyla içeri girmesiyle yarıda kesildi.

Kendimi kızıışmış bir hayvan gibi hissederek nefes nefese kaldım ve "Bu da ne?" diye sordum. "Gerçek akşam yemeğimiz. Ananaslı pizza, en sevdiğin."

Bir nostalji hissi içimi ısıttı. "Hatırladın." "Nasıl unutabilirim ki? Her şeyi hatırlıyorum, Luca."

"Bana şu anda ne düşündüğünü söyle."

Gözlerimi birkaç kez kırptım ve görüşüm tekrar odaklandı. Bir dilim ananaslı pizzaya bakıyordum ve başımı kaldırdığımda Griffin'in beni izlediğini gördüm. Konuştuğunu duymuştum ama kelimeler bir kulağımdan girip diğerinden çıkmış gibiydi. "Özür dilerim. Ne dedin sen?" Ayağa kalktı. Yemek masasında karşılıklı oturuyorduk. Bugün Griffin'in Cole Archer olduğunu öğrenmemizden, onu yıllar sonra ilk kez görmemize ve o öpücüğe kadar her şey gerçeküstü olmuştu. *O öpücük.*

Griffin elini uzattı. "Gel bakalım. Şu anda kafanda yemek yiyemeyecek kadar çok şey var. Neden gidip oturma odasında oturup konuşmuyoruz?"

Başımı salladım ve elimi onun elinin içine koydum. Beni büyük koltuğa götürdü ve oturduğumda önümde diz çöküp topuklu ayakkabılarımı teker teker çıkardı. "Bunları rahat etmen için çıkarıyorum ama aynı zamanda gizli bir amacım var. Mutfaktan biraz daha şarap alacağım ve bunlardan birini yanımda tutacağım, böylece ben iki dakikalığına gittiğimde kapıdan kaçamazsın."

Şaka yaptığını sandım ama gerçekten de ayakkabılarımdan birini yanına aldı. Birkaç dakika sonra elinde iki bardak taze şarap ve benim yüksek topuğumla geri döndü.

"Nottingham Cellars Cab." Griff en sevdiğim şaraptan bir kadeh uzattı. Ağzına kadar doluydu. "Hangi yılı sevdiğinden emin değildim, o yüzden birkaç farklı şarap aldım. Bu 2014. Genelde hangisini alırsın?"

"En ucuzu hangisiyse." "Kahretsin.

Ben diğer yöne gittim."

Gülümsedim. "Sorun değil. Şarap meraklısı değilim, bu yüzden bir yılı diğerinden ayırt edebileceğimden şüpheliyim."

Griffin yanımdaki kanepeye oturdu ve bir dizini yukarı çekerek bana doğru döndü. O tamamen rahat görünüyordu, bense ellerimin titremesini engellemek için konsantre olmaya çalışıyordum. Beyaz mobilyalarının üzerine kırmızı şarap dökmek istemiyordum. Fark etti ve elini dizime koydu. "Sakin ol. Isırmayacağım." Ağzının kenarlarında sevimli bir çocuksu sırıtiş belirdi. "Sen istemediğin sürece."

Şarap bardağının yarısını yuttum.

Griffin kaşlarını kaldırdı. "Daha iyi

hissediyor musun?" Başımı

salladım. "Pek sayılmaz."

Bardağı elimden aldı ve kendi dokunulmamış bardağıyla birlikte sehpanın üzerine koydu. Sonra iki elimi de avuçlarının içine aldı ve gözlerimin arasında ileri geri baktı. "Şahsen daha da güzelsin."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Teşekkür ederim. Beni tanıdığını bile inanamıyorum. Gördüğün tek fotoğrafımda kaç yaşındaydım? On iki mi?"

Griffin birleşen ellerimize baktı ve sıktı. "Sanırım ikimizin de itiraf etmesi gereken çok şey var. O yüzden hemen şimdi başlayacağım. Ben yapmadım

Ortaokulda bana gönderdiğin resimden tanıdım seni. Seni takip etmesi ve fotoğraflarını çekmesi için özel bir dedektif tuttum."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Sen ne? Ne zaman?"

"Birkaç hafta önce. Postaneden çıkarken birkaç fotoğrafını çekmiş.

Sonra da geçen hafta boyunca sizi ülkenin dört bir yanında takip etti."

Birinin beni izlediğini bilmemek aniden kendimi çok ihlal edilmiş hissetmeme neden oldu. Ellerimi onunkilerden çektim. "Bunu neden yaptın?"

Griffin ellerini saçlarında gezdirdi. "Neye benzediğini görmek istedim."

"Senden fotoğraf değiş tokuşu yapmanı *istedim*. İstemediğini söyleyen sendin."

"*Seni* görmek istedim. Sadece senin *beni görmeni* istemedim. Ama sanırım başından beri kim olduğumu biliyordun, bu yüzden şaka zaten benim üzerimdeydi."

Kaşlarım çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun? Senin kim olduğunu daha bu sabah öğrendim."

Gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "O zaman nasıl oldu da benim bloguma geldiniz?"

"Bana gönderdiğin Furby'lerin kutusunun altına bir eBay makbuzu bırakmışsın. Üzerinde Marchese Music'in sevkiyat adresi vardı. Çalıştığın yerin orası olduğunu düşündüm."

Griffin başını salladı. "Ama madem kim olduğumu bilmiyordun, neden ülkenin öbür ucuna kadar geldin?"

Bu soruyu sormak zorunda kalmış olması bile bana çok şey anlatıyordu. Bu büyük, güzel evi olan güzel adam, insanların ona serveti ve şöhreti için ilgi duyduğunu düşünüyordu. Bu sefer güvence veren bendim. Uzanıp elini tuttum ve konuşurken gözlerinin içine baktım. "Çünkü yıllar önce bana mektup yazan çocuğa aşkıttım ama beni olduğum gibi seven bu tatlı adama aşık olmaya başladım

-kırık ya da değil- ve sonunda yüz yüze görüşürsek belki bir şansımız olabilir mi diye görmek istedim."

Griffin biraz daha yaklaştı. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, bir şeyler arıyordu. "Bu sabaha kadar kim olduğum hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok muydu?"

Yarı gülümsedim. "Egonuzu zedelemek istemem Bay Rock Yıldızı ama kim olduğunuz hakkında hiçbir fikrim olmadığı gibi müziğinizi bile dinlemedim."

Az önce ona hakaret etmiş olmama rağmen, Griffin cevabım hayatında duyduğu en iyi şeymiş gibi gülümsedi. Gözleri parladı. "Ya bütün o yolu

Buraya kadar gelmişken evsiz, kel ve birkaç eksik dişim mi vardı?"

Ağzımı kapattım ve güldüm. "Ben de aşağı yukarı bunu bekliyordum. Kariyer seçimlerinizin size beklediğinizden daha pahalıya mal olduğunu söylemişsiniz. Ben de fakir olduğunu ve bundan utandığını düşündüm."

Griffin şaşkın görünüyordu. Gözlerini kıstı. "Ve yine de üç bin mil yol mu gittin?"

Omuz silktim. "Seni sen olduğun için sevdim. Durumunuz ne olursa olsun kabul etmeye hazırdım. Ama beni yanlış anlama. Böyle görünmen" - elimi yüzüne doğru salladım- "çok hoş bir sürpriz oldu."

Griffin ellerini dizlerimin arkasına doladı ve beni kendine doğru çekti. "Öyle mi? Görünüşümü beğendiğini mi söylüyorsun bebeğim?"

Bebeğim. Bu kesinlikle hoşuma gitti. Gülümsememeye çalıştım ama başaramadım. "Sanırım gözler için o kadar da zor değilsin."

Yanağımı okşadı. "Öyle mi? Sen de o kadar kötü değilsin." Gözleri dudaklarıma kaydı ve başparmağını alt dudaklarımin üzerinde gezdirdi. "Bu somurtkan ağız. Gençken saatlerce ona bakardım. Ona yapmayı hayal ettiğim şeyleri bilmek bile istemezsin."

Yutkundum. "Evet, biliyorum."

Griffin'in gözleri karardı ve başparmağını ağzıma soktu. Hiç düşünmeden dilimi etrafında döndürdüm ve sertçe emmeden önce gözlerimi kapattım.

"*Siktir, Luca.*" İniltisinin boğuk sesi tüylerimi diken diken etti. Birden oturduğum yerden kaldırıldım ve Griffin'in kucığına çekildim. Ellerini saçlarıma doladı, dudakları dudaklarıma yapıştı ve dili ağzımın içinde parmağının yerini aldı. İlk öpücüğümüzün elektrikli olduğunu düşünmüştüm ama bu seferki vücudumu canlı bir tel gibi hissettirdi. Dudakları çok yumuşaktı ama dokunuşu çok sertti. Bu öpüşmeyi bilen bir adamdı. Bu gerçeği daha sonra analiz etmek için saatler harcayacağımdan emindim ama şu anda bu konuda nasıl iyi olduğu umurumda değildi, sadece uzman dilinin ağzımın içinde olması ve bunun lanet bir cennet gibi hissettirmesi umurumdaydı. Beni uzun uzun ve sertçe öptü, tam da onun önderlik etmesine izin vermemi ve onu her yerde takip etmemi sağlayacak miktarda saldırganlıkla.

Uzaktan bir ses duydum ama kanın uğultusu içime akıyordu. Kulaklarım diğer her şeyin çok uzak ve soluk görünmesine neden oluyordu. Bu yüzden ilk başta duyduğum sesin bir kapı zili olduğunu fark etmedim. Ta ki ikinci kez çalana kadar. "Bu ..." Birleşen dudaklarımızın arasından konuşmaya çalıştım ama Griffin onunkini benimkine daha sert bastırdı.

"Aldırma... ." diye mırıldandı.

Durmaya hevesli olmadığım için duymamış gibi davrandım. Ama zil üçüncü kez çaldığında, geri çekilen Griffin oldu.

Nefes nefese, tökezleyerek ayağa kalktı. Olanlardaki ani değişim karşısında sersemlemiş bir halde, morarmış dudaklarımı kapatmak için elimi kaldırdım. "Düşündüm ki ..."

İşte o zaman Griffin'in durmasına neden olan şeyi duydum. Ne yazık ki bu, görmezden gelemeyeceğim tek kişinin sesiydi.

Doktor.

BÖLÜM 14

GRIFFIN

"Luca nerede?" Yaşlı adam sanki ben yokmuşum gibi yanımdan geçip gitti. Kapıyı kapattım ve boğazımı temizledim. "Oturma odasında-"

Luca sendeleyerek mutfığa girdiğinde bitkin görünüyordu. Dudakları şişmiş ve saçları darmadağınktı. Yine de öpüşmemizden mi yoksa yaşlı adam için endişelendiğinden mi korktuğundan emin değildim. Oldukça paniklemiş görünüyordu. "Doktor? Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

Ona doğru bir adım attı ve iki elini de omuzlarına koydu. "İyi misin? Yapman gerektiği gibi mesaj atmadın."

Luca rahatlamış bir nefes verdi. "Hay aksi. Özür dilerim, Doktor. Griffin ve ben konuşmaya başladık. Kendimizi kaptırmıştık ve iyi olduğumu size bildirmem gerektiği aklımdan çıkmış."

Doktor onu baştan aşağı bir süzdükten sonra şüpheyi bana ve tekrar ona baktı. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

"Evet. Ben iyiyim. Griffin . . . artık kim olduğumu biliyor."

Doktor'un alnı düzeldi. "Oh. Tamam. Bunu duyduğuma sevindim. Senin için endişelendim. Rahatsız etmek istememiştım."

Onun için önemli olduğunu biliyordum, bu yüzden elimi uzattım. "Griffin Marchese. Bazen Cole Archer olarak da bilinir, Dr. Maxwell. Hakkınızda çok şey duydum."

İyi kalpli doktor ısındı. "Bana Chester deyin, lütfen."

Güvenliğin beni arayıp eve kimsenin gelmesine izin vermediklerini bildirmediğini fark ettim. "Ön kapıdan mı geldin, Chester?"

Başını iki yana salladı. "Arazinin en ucundaki çite tırmandım."

Gözlerim büyüdü. Çitlerimin boyu bir metre olmalıydı. "Tırmandın... çit?"

"Luca telefonuna cevap vermiyordu ve ben de endişelendim."

Yetmiş yaşındaki bu adamın hastasını kurtarmak için dev bir çite tırmanışını görünce gülmekten kırılmaya başladım. Bu ikisi müthiş bir takımdı.

Luca ona içtenlikle gülümsedi. "Sizi endişelendirdiğim için çok özür dilerim doktor."

Bir elini kaldırdı. "Özür dilemene gerek yok. Sadece iyi olduğunuzdan emin olmak istedim. İkinizi yalnız bırakayım o zaman."

Luca'yla yalnız kalmaktan, tam olarak kaldığımız yerden devam etmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Ama ona baktığımda yüzündeki tatlı gülümsemenin eriyip kaşlarının çatıldığını görünce ağzımdan aptalca bir söz çıktı. "Hayır. Kal. Neden akşam yemeğinde bize katılmıyorsun?"

"Peki siz ikiniz Kaliforniya'da ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?"

Luca içini çekti ve daha o konuşmadan cevabı duymak istemediğimi anladım. "Yarıdan sonraki gün yola çıkmamız gerekiyor."

Göğsüme bir ağırlık çöktü. "Neden bu kadar erken?"

"Bu üç bin millik bir yol. Buraya gelmek planladığımızdan biraz daha uzun sürdü ve geri dönmek için altı gün ayırmamız gerekiyor. Gün içinde çok fazla direksiyon başında kalırsam, hayal kurmaya başlıyorum ve araba kullandığımı unutuyorum. Colorado'nun yarısını kafamda bir sonraki kitabımı planlayarak geçirdim. Bu pek güvenli değil."

"Karavanı geri götürmesi için birini bulsam ve siz de uçağa binseniz nasıl olur? Size özel bir uçuş ayarlarım."

Luca hüzünle gülümsedi. "Bu çok tatlı. Ama ben ... Ben uçaklara binmem." Yere baktı. "Trenlere ya da otobüslere de. Normal bir insan gibi markete bile gitmiyorum Griffin."

Doc araya girdi. "Gerçi geçen hafta evcil hayvan dükkanında harikaydı." Luca başını salladı. "Hayatım çok karmaşık."

Doktor gözüme takıldı. "Evet, Luca'nın hayatı karmaşık. Ama Griffin'inkinin de karmaşık olmadığını tahmin ediyorum. Bir irade varsa, bir yol da vardır."

Ona bakarken Luca'nın sorunlarını unutmak kolaydı. Hatta onun güzel yüzüne hayranlıkla bakarken her şeyi unutmak bile kolaydı. Ama Doktor haklıydı; benim hayatım da en az onunki kadar, hatta belki daha da karmaşıktı - sadece çok farklı bir şekilde. Luca'ya baktım -sadece bir buçuk günümüz vardı ve birlikte geçireceğimiz zamanın bir dakikasını bile boşa harcamak istemiyordum.

"Doktor, arazimin arkasında küçük bir havuz evim var. Bir yatak odası ve küçük bir mutfak var. Neden önümüzdeki iki gece orada kamp yapmıyorsun? Eminim karavandaki yataklar çok rahat değildir. Karavanı garaj yoluna çekebiliriz, böylece güvenli olur ve biraz mahremiyetiniz olur."

Doktor teklifimi kabul etmekte tereddütlü görünüyordu. Ben de işleri lehime çevireceğini bildiğim küçük bir beyaz yalan söyledim. "Dışarıda harika kuşlar var."

Yeni bir yemlik taktım, eminim sabah ilk iş kuş kafesi gibi oluyordur."

Doktor'un gözleri parladı. "Benekli kuşu gördün mü? Oldukça afet olduğunu duydum."

Benekli ne? "Tabii, tabii. Dışarıda kesinlikle bunlardan var." Doktor Luca'ya baktı. Yüzü bana, burnunu marketteki cam dondurma vitrinine dayamış, dondurmasını bekleyen küçük bir çocuğu hatırlattı. Annem bir haber alabileceğini söyledi.

Luca Doktor'a gülümsedi. "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor, Doktor."

Gülümsedi. "Pekâlâ. Teklifin için teşekkürler Griffin. Ama sadece karavanı kapıların arkasındaki garaj yoluna çekebilirsek. Luca'nın karavanda tek başına sokakta uyumasını istemiyorum."

O konuda endişelenme. Luca'nın o karavanda kalmasına izin vermeye de niyetim yok. "Tabii ki. Neden şimdi gidip şu işi halletmiyoruz, ben de size havuz evini göstereyim."

Üçümüz dışarı çıktık, Doc ön kapıdan ilk giren oldu. Luca'ya önümden gitmesini söylemek için elimi uzattım ama o durdu, yüzünü bana döndü ve parmak uçlarına basarak kulağıma fısıldadı. "Sabaha kadar kuşların orada görünmesini sağlamanın bir yolunu bulsan iyi edersin, *yalancı*."

Bana bir iyilik yapmanı istiyorum.

Neye ihtiyacın varsa patron.

Cole: 24 saat açık bir Home Depot bul ve bir düzine kuş yemliğı ve tohum al. Güneş doğana kadar hepsini havuz evimin etrafına asın. Sabahın köründe kuşlara ihtiyacım var. Gerekirse evcil hayvan dükkanından bir düzine papağan al.

Tamam.

Ve havuz evinde uyuyan yaşlı adamı uyandırma.

Asistanım bundan çok daha garip talepler almıştı. Onu işinde iyi yapan şeylerden biri de asla soru sormamasıydı. Doc'un sabah mutlu olacağından emin bir şekilde telefonumu kapattım ve dikkatimi mutfağında duran kadına çevirdim.

Güzel ağzı okunamayan bir çizgide kaldı.

Ona doğru yürüdüm, dudaklarına odaklandım. Onları ısırırsam kızarmı diye merak ettim. Ama Luca elini kaldırıp göğsüme bastırdı ve bunu öğrenmemi engelledi.

"Seninle yatmıyorum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Hiç

mi?" "Bu gece değil."

Eğlenerek başımı salladım. "Tamam. O zaman yarın gece

olsun." "Kastettiğim bu değildi."

Avucunu hâlâ göğsüme dayamıştı, ben de onu biraz ileri iterek test ettim. Beni durdurmadı, ben de eğildim ve yüzümü boynuna gömdüm, nabız çizgisi boyunca kulağına kadar öperek fısıldadım, "Benden etkilenmediğini mi söylüyorsun Luca? Bu utanç verici, çünkü senden *çok etkileniyorum*."

Başını iki yana salladı. "I . . . Ben. Hem de çok. Ama ..." Sözleri uçup gitti. I

Eğer kafama koyarsam onu kararını değiştirmeye ikna edebileceğimden hiç şüphem yoktu. Gerçi Luca benim için hızlı bir sikişten daha fazlasını ifade ediyordu.

Ona bakmak için geri çekildim ve her iki yanağını da avuçladım. "Buna saygı duyuyorum Luca. Kendimi senin içine gömmе düşüncesinin bir rüyanın gerçekleşmesi olmayacağını söylersem yalan söylemiş olurum. Ama senden asla yapmak istemediğin bir şeyi yapmanı istemem."

Gerçekten rahatlamış görünüyordu. "Sadece korkuyorum. Seninle tanışmak çok büyük bir adımdı ve şu anda olduğumdan daha da fazla bağlanmak istemiyorum."

Bunu söylediğini duymak, *seks yapmayacağını* açıklamasından daha büyük bir hayal kırıklığıydı. Sadece birkaç saattir evimdeydi ama ona bazı uzuvlarımdan daha fazla bağlandığımdan emindim. "Neden gidip biraz dinlenmiyoruz? Biraz uyumaya hazır olduğunda birden fazla misafir odam var. Seni bilmem ama ben seninle konuşmayı bırakmaya hazır değilim."

Gülümsedi. "Evet. Bu mükemmel olurdu."

Oturma odasında şömineyi yaktım ve önceden bıraktığımız kadehlerimizi doldurdum. Luca ayaklarını yukarı çekip altına sıkıştırdı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen." Şarabımı

yudumladım. "Neden bana

söylemek istemedin?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Sanırım sadece biz olmamız hoşuma gidiyordu. Gerçeği öğrenirsen her şeyin değişeceğinden korkuyordum."

"Güvendiğin biri sana bunu yaptı mı? Şöhretin yüzünden mi değiştin?"

Tam on ikiden vurmasına şaşırmaıştım. Luca beni herkesten daha iyi tanıyordu, hem de hiç tanışmamış olmamıza rağmen. Şimdi karşımda oturuyordu.

cevabı yüksek sesle söylememe bile gerek kalmadı. Yüzümü gördü ve benden önce tekrar konuştu.

"Sana bunu yaptıkları için üzgünüm. Bu berbat bir şey."

Birlikte geçirdiğimiz zaman kısıtlı olduğundan, hayatımda olup biten tüm olumsuzluklara odaklanmak istemedim, bu yüzden kısaltılmış versiyonunu anlattım. "Arkadaş sandığım kişiler arkadaş değilmiş meğer. Ve kadınlar ... Cole Archer olduğum için benimle birlikte olmak istiyorlar, gerçekte kim olduğum için değil. Eğer bu mantıklı geliyorsa."

Başını salladı. "Evet, öyle. Komik olan şu ki, ünlü olman benim için bir erkekte olması gereken en kötü özellik. Kalabalıklardan ve kalabalık yerlerden hoşlanmam ve bugün internette gördüğüm sınırlı şeylerden anladığım kadarıyla senin hayatın devasa bir kalabalık ve kalabalık bir yer."

"Sanırım ... bazen zaten. Ama son birkaç haftadır çoğunlukla stüdyoda kayıt yapıyorum, bu yüzden oldukça gösterişsiz geçti. Dürüst olmak gerekirse, müziği seviyorum ama kalabalıklar ve şöhret çok çabuk eskidi. Artık sahip olmadığım sürece anonimliği hiç takdir etmedim. Bu sektörde işler çıkırından çıkabiliyor."

"Ne gibi? Başına gelen en çılgınca şeyi söyle bana."

Bunu düşündüm. Bir düzine kitap yazacak kadar hikâyem vardı ama özellikle bir tanesi çok dikkatimi çekmişti. "Bir keresinde eve geldiğimde bir kadın mutfağında bana yemek pişiriyordu."

Luca'nın kaşları birbirine çatıldı. "Bir erkeğin sevgilisini çıplak yemek yaparken bulduğunda mutlu olacağını düşünürdüm, bunun çılgınlık olduğunu düşüneneğini değil."

"O benim randevum değildi. O kadınla hayatımda daha önce hiç karşılaşmamıştım. İçeri girdi ve beni tanıyormuş gibi davrandı, bana *tatlım* falan dedi. *Alacakaranlık Kuşağı'ndan fırlamış* gibiydi. Kalbinin üzerine benim adımlı dövme olarak yaptırmış ve soyadını yasal olarak Archer olarak değiştirmişti. Ona göre biz evliydik."

Luca'nın gözleri büyüdü. "Aman Tanrım. Bu çok korkunç. Hapse mi girdi?"

Başımı salladım. "Hayır. Psikiyatrik danışmanlığa gitmesi şartıyla suçlamaları düşürmeyi kabul ettim. Belli ki iyi değildi. Ama ondan sonra, yedi gün yirmi dört saat ön kapıda bekleyen güvenlik ekibini işe aldım. Zaten ihtiyacım vardı. Bayan Archer tutuklandıktan bir hafta sonra, şu ünlü tur otobüslerinden biri beni haritasına durak olarak ekledi ve şimdi her zaman tesise girmeye çalışan insanlar var."

"Bunu nasıl yapabilirler? Özel hayatın ne olacak?"

Omuz silktim. "Mahremiyetimi şöhretle takas ettim Luca."

"Bu saçmalık. Dışarıdayken insanların imza istemesini ve fotoğrafınızı çekmeye çalışmasını anlayabilirim. Ama eviniz sizin sığınağınız olmalı."

"Evet. İnsanlar benim gerçek bir insan olduğumu unutuyor."

Omuzları çöktü. "Ve işte ben de sana aynı şeyi yaptım, değil mi? Davet edilmeden bir karavanla geldim. Aslında, bana özellikle fotoğraf alışverişi yapmak bile istemediğini söylemiştin."

"Bu farklı. Bizim için bu adımı atmaya sevindim Luca. Gerçekten sevindim. Bunun yapılması gerekiyordu. Yine de ilk başta neden tereddüt ettiğimi anlayabileceğini umuyorum. İnsanlar Griffin'i görmeye gelmiyor. Cole'u görmek için geliyorlar."

"Ama bu yolculuğa çıktığımda senin Cole olduğunu bile bilmiyordum." "Bunu şimdi biliyorum. Ve senden şüphe ettiğim için özür dilerim."

"Seni konfor alanının dışına ittiğim için özür dilerim. Tanrı biliyor ya, kendi alanımın dışında olmaktan nefret ediyorum."

Gözlerim yüzünde gezindi. "Bunca yolu geldiğiniz için teşekkür ederim. Kolay olmadığını biliyorum."

Başını salladı.

Luca bundan sonra uzun bir süre sessiz kaldı. Şarabına baktı, düşünceli görünüyordu. Bir dakika sonra parmağımı çenesinin altından geçirdim ve kaldırdım. "Eğer sadece bir buçuk günümüz varsa, aklından geçenleri bana anlatmak zorunda kalacaksın. Kafanın içine girip nasıl çalıştığını anlamaya çalışmayı çok isterdim ama korkarım böyle bir lüksümüz yok."

Başını salladı. "Düşünüyordum da... her zaman sana atlayan bir sürü kadın olmalı."

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Tek yapması gereken Google'a bakmaktı ve neredeyse tüm şovlarımın ön sıralarından bana göğüslerini gösteren kadınlar bulabilirdi. Her şey ilk ortaya çıktığında ben de payıma düşeni almıştım. Paparazziler soyunma odamdan çıkarken hatırlamak istemediğim kadar çok utanç yürüyüşü yakalamıştı. Başlangıçta olduğum adamla gurur duymuyordum ama dersimi almıştım. "Burada oturup size bakire olduğumu söylemeyeceğim ama o kadınlar kendilerini Griffin Marchese'ye atmıyorlar. Kendilerini Cole Archer'a atıyorlar - gerçekte var olmayan bir adama."

"Hiç ciddi kız arkadaşın oldu mu?"

Çenem sıkıştı. "Yaptığımı sanıyordum ama yapmadığımı ortaya çıktı. Haley üç ay kadar benimle yaşadı. Hevesli bir şarkıcıydı. Son görüşmemizde

Turne sırasında ona sürpriz yapmaya karar verdim ve programımda olmadığı halde gösteriler arasında eve geldim. Onu kırk beş yaşındaki menajerimle yatakta buldum."

"Vay canına. Özür dilerim. Bu korkunç bir şey."

"Evet. Bu, beni önemseydiğini düşündüğüm insanlar hakkında bir sürü karanlık şey öğrenmemin sadece başlangıcıydı."

Luca ön kolumu okşadı. "Sanırım şu anki hayatını neden benden saklamak istediğini anlayabiliyorum."

Bu konuşma iç karartıcı bir hal almıştı. Kendime birlikte çok az zamanımız olduğunu hatırlattım; saat işliyordu. Çenemdeki kirli sakalı kaşıdım. "Bir fikrim var. Gençken oynadığımız o küçük oyunu hatırlıyor musun? Hani birbirimize birkaç doğru ve bir yalan söyledik ve hangisinin doğru olduğunu bulmamız gerekirdi."

Luca sırtıttı. "İki gerçek ve bir yalan. Nasıl unutabilirim ki? Ehliyetini aldığın ve ilk kez McDonald's'ta arabaya binerken çok havalı olduğunu düşündüğün ve tüm siparişini bağırarak çöp kutusuna attığın zamanki gibi mi?"

Güldüm. Bunu tamamen unutmuştum. Sanırım Luca unutmamıştı. "Oyun böyle. Yanlış hatırlamıyorsam, kazanan diğerine çıkartma göndermek zorundaydı."

"Seni sık sık yendiğim için bütün bir dolabın kapağını yapıştırdım." "Eskiden kazanmana izin verirdim, ukala kız," diye yalan söyledim.

"Elbette yaptın."

"Bence rövanş zamanı geldi. Birbirimizi yeniden tanımak için sadece bir buçuk günümüz var. Eski oyunumuzu oynamaktan daha iyi bir yol var mı?"

"Ben varım. Ama doğru bir şey yapma ihtimaline karşı yanımda hiç çıkartma yok."

"Sorun değil. Bu sefer çıkartmalar için oynamayacağız."

"Oynamayacak mıyız? Tam olarak ne için oynuyoruz, Bay Quinn?" "Öpücükler. Kazanan öpücükleri nereye vermek istediğini seçecek."

BÖLÜM 15

LUCA

Bana göre, bu küçük oyunu kim kazanırsa kazansın, Griffin'den bir öpücükle sonuçlanırsa kazanan ben olacaktım.

Kanepede rahat ettik.

"Önce ben başlayacağım," dedi. "İki gerçek ve bir yalan." Ellerini birbirine sürttü. "Tamam. Bir keresinde eBay'den Elton John'un eski bir külotunu kazandım. Ayrıca, daha önceki konserlerimden birinde, binlerce insanın önünde şarkılardan birinin sözlerini unuttum. Son olarak, değerlendirmeniz için . . . Babamla iki yıldır konuşmadım."

Şakaklarıma masaj yaparken seçeneklerin içime işlemesine izin verdim. "Bunun bir tür hile olduğunu hissediyorum. Külot meselesi kulağa o kadar tuhaf geliyor ki neredeyse yalan gibi görünmesi gerekiyor ama aslında gerçek. Babanla o kadar uzun süredir konuşmadığına inanmak istemesem de, onunla geçmişteki ilişkine dayanarak, korkarım bu da muhtemelen doğru. Bu yüzden şarkının sözlerini unutmanı yalan olarak kabul edeceğim."

Griffin zil sesini andıran bir ses çıkarmadan önce birkaç saniye bana baktı.

"Yanılıyor muyum?"

"Evet." Güldü.

"Lanet olsun. Yeteneğimi kaybediyorum."

"Elton John'un eski bir külotunu ne yapayım? Yalan buydu."

"Bilmem ki! Hesabın kapatılmadan önce eBay'de gezinmekten hoşlanıyor gibiydin ve biz gençken ondan çok hoşlandığını hatırlıyorum. Yani ... biraz mantıklı geldi?"

"Ondan hoşlanıyorum. Ama *o kadar da* değil!"

Gülmekten gözlerimden akan yaşları sildikten sonra ciddileşerek, "Tamam, yani... Aman Tanrım. Babanla konuşmayalı iki yıl mı oldu Griffin?"

Kaşları çatıldı. "Evet." "Neden?"

Bir nefes verdi. "Şey... hatırlarsın, büyürken müzikle ilgili heveslerimi hiç desteklemedi. Bu hiç değişmedi. Ben burada büyük bir başarı elde edene kadar, benim de müzikle ilgilenebileceğimi kabul etmeye başladı."

doğru kararı verdi. Her neyse, annem ölmeden önce ona nasıl davrandığı yüzünden ilişkimiz her zaman gergin olmuştu ama yine de barışı korumaya çalıştım. Bu durum bir İngiliz tabloid gazetesine büyük bir para karşılığında röportaj vermesiyle sona erdi. Makalenin başlığı 'Cole Archer'ın Babası Tüm Sırlarını Açıklıyor' gibi bir şeydi. Her neyse, ondan sonra onunla konuşmayı bıraktım."

Bu kalbimi acıttı. Griffin'in babası, annesi öldükten sonra geriye kalan tek yakın ailesiydi. Tek çocuk olmanın ve neredeyse hiç kimsesi olmamanın ne kadar korkunç bir his olduğunu anlayabiliyordum. Yine de ebeveyninizin size ihanet etmesi farklı bir acı olmalı.

"Gerçekten üzgünüm, Griff."

Omuz silkti. Çenesini içine çekişinden bu konu hakkında konuşmanın onu üzdüğünü anlayabiliyordum. "Onun kaybı. Belki bir gün bunu atlatır ve onu ararım ama o gün henüz gelmedi."

Elini uzattım ve sıktım. Bu masum şekilde bile ona dokunmak kesinlikle heyecan vericiydi.

"Her neyse" dedi. "Şarkının sözlerini unuttuğum gece kaydedildi ve şu anda YouTube'da. Kanıt istiyorsanız bulabilirsiniz. Şöhretin başıma vurduğu ilk zamanlarda kendimi içkiye ve partilere fazlasıyla kaptırmıştım. O konser bardağı taşıran son damla oldu. Plak şirketi beni kovmakla tehdit etti. O utançtan sonra kendimi çok hızlı toparladım. Bir daha hiçbir konserden önce içki içmedim."

"Vay canına. Binlerce insanın önünde bu şekilde sersemledikten sonra kendini toparlayabiliyorsan, her şeye dayanabilirsin. Bırakın şarkı söylemeyi ve kelimeleri hatırlamayı, onların önünde durmak bile benim en büyük kâbusum olurdu." Bu düşünce beni ürpertti.

"Senin sıran, aşkım. İki gerçek ve bir yalan."

Derin bir nefes aldım ve ne söyleyeceğimi düşündüm. "Tamam. İki gerçek ve bir yalan." Durakladım. "Yoğun bir korku geliştirdim . . . Işıklar açıkken hiç seks yapmadım ya da ... okuyucularım benim bir erkek olduğumu düşünüyor."

Gözleri irileşti. Sonra Griffin'in yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. "Okuyucuların neden senin bir erkek olduğunu düşünüyor?"

"Bunun doğru olduğunu nereden biliyorsun?"

"Örümceklerin yalan olduğu çok açık. Bir domuzla yaşayan birinin her türlü yaratığa karşı toleransı yüksek olmalı. Ayrıca, *hem* araknofobi *hem de* agorafobinizin olması mümkün değil."

Kıkırdadım. "Tamam. İyisin."

"Evet. *Birçok* yönden öyleyim." Göz kırptı.

Vücudumun ısındığını hissederek, "Yani okuyucularım adım ... olduğu için erkek olduğumu düşünüyorlar," dedim. Kendimi tuttum. "Ryan Griffin."

Bunu sindirmek için bir an bekledi. "Griffin? Ryan . . . Griffin."

Başımı salladım. "Takma adımdan hiç bahsetmedim ve sen de hiç sormadın ama bu iki ismimizin birleşimi. Yani benim sahte soyadım ve senin gerçek adın. Gerçek soyadım Vinetti."

"Vinetti. Baban gibi İtalyan. Bayıldım."

"Teşekkürler."

"Yani Ryan Griffin. Bu çok vahşi ve bana bu şekilde tutunman inanılmaz. Onur duydum. Artık benim sahte kişiliğimi bildiğine göre, seninkini keşfetmek için sabırsızlanıyorum. Kitaplarını okumama izin verecek misin?"

"Artık takma adımı bildiğine göre, gerçekten isteseydin seni durduramazdım."

"Bu konuda yanılıyorsun. Onları okumamı istemeseydiniz, güveninizi kesinlikle ihlal etmezdim."

İçimi çektim. "Onları okuyabilirsin. Senin düşündüğünden daha da berbat durumda olduğumu düşünebilirsin ... ama onları okuyabilirsin."

"Hayır. Mümkün değil," diye dalga geçti. "Ciddiyim, yine de, hepsini tıkmak istiyorum, Luca'mın karmaşık zihninin neler yaratabileceğini öğrenmek istiyorum. Sabırsızlanıyorum, gerçekten."

Gözlerimi devirdim ve güldüm. "Harika." Romanlarımı okuması beni ne kadar gerdiyse, onlar hakkında ne düşüneceğini de o kadar merak ediyordum. Onun beni gururlandırdığı kadar ben de onu gururlandırmak istiyordum.

"Yani hiç ışıklar açıkken sevişmedin. Bunu değiştirmek çok kolay. Bunun özel bir nedeni var mı?"

"Şey, ilk seferim karanlık bir arabadaydı ve diğer seferlerde ışıkları kapattırdım. O adamların beni görmesine hiç izin vermek istemedim. Bunun neden aklıma geldiğinden bile emin değilim. Sanırım o anda başka bir şey düşünemedim."

"Bunu düşündün çünkü benim yanımda olmak sana seksi düşündürüyor." Kaşlarını oynattı. "İkimizi de güpegündüz çıplak, şuradaki duvara yaslanmış sevişirken hayal ettin. Haksız mıyım?"

Yutkundum.

Daha önce değildim. Ama şimdi kesinlikle bunu hayal ediyorum!

"Tanrım, Luca. Kızarıyorsun. Bu seni tahrik mi etti, bebeğim?"

"Birazcık."

"Birazcık mı?"

"Belki birazdan da fazla."

"Çok sevimlisin." Eğildi ve kulağıma fısıldadı. Nefesinin sıcaklığı tüylerimi diken diken etti, "Bu bana hatırlattı. Ödülümü almam gerekiyor, değil mi?"

Tüylerim diken diken oldu. "Beni nerede öpeceksin?"

"Burada gerçekten yanlış bir seçim yok. Bana izin verdiğin her yerini öpmeyi çok isterim. Ama bu gece fazla ileri gitmeyeceğimizi açıkça belirttiğine göre, muhtemelen önce sana seçeneklerimin neler olduğunu sormalıyım."

Beni her yerimden öpmesini istiyordum ama "seçenekleri" açmanın hazır olmadığım şeylere yol açabileceğini biliyordum. "Bunu düşünebilir miyim?"

"Tabii ki. Ve eğer bu gece seni tekrar öpmemi istemiyorsan, bana söyleyebilirsin. Ödülümü erteleyebilirim - çünkü seni tekrar görmeyi gerçekten umuyorum. Keşke bir günden daha uzun kalabilseydin."

Bunu düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, daha uzun süre kalabilseydim ... buradaki hayatına ne kadar uyum sağlayabilirdim? Cevabın şu olduğundan eminim: hiç.

Yüzümdeki endişeli ifadeyi fark etmiş olmalı. "Sorun ne Luca? Konuş benimle. Şu anda etrafında gördüğün tüm bu gösterişli saçmalıklara rağmen ben hâlâ her şeyi anlatabileceğin bir adamım. Tüm bunları görmezden gel ve bana aklında ne olduğunu söyle."

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra gözlerinin içine baktım. "Bu nasıl işe yarayabilir ki Griffin?"

Elimi elinin içine aldı. "Daha çılgınca şeyler oldu. Birincisi, son birkaç haftadır lanet olası kâğıt parçaları ve kelimelerle bir ilişki içindeydim. Senin ruhuna açılan tek pencerem onlardı. Ve ne oldu biliyor musun? Beni çok uzun zamandır olmadığım kadar mutlu ettiler, sadece mektuplarla ve başka hiçbir şeyle bile."

"Ama şimdi, asla buna geri dönemeyiz, sahip olduğumuz şeye asla geri dönemeyiz. Gecenin bir yarısı yiyecek alışverişine gitmek dışında evinden zar zor çıkabilen bir kadından daha fazlasını hak ediyorsun. Bunun gerçekçi bir şekilde yürütmesinin mümkün olmadığını anlamam meselesi. Ne kadar kısıtlı olduğumun farkında değilsin."

Düşüncelere dalmıştı. Tekrar gözlerimin içine baktığında, "Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu.

"Evet."

"Birbirimiz için yanlış olan tüm nedenleri bir geceliğine askıya alıp sadece benimle olabilir misin? Çünkü sen gelecek hakkında endişelenirken, ben hayalimdeki kızın beni -gerçek beni- görmek için ülkenin öbür ucuna kadar gelmesinden dolayı ne kadar şanslı olduğumu düşünmeden edemiyorum. Şu anda senin hayal bile edemeyeceğin kadar uçmuş durumdayım Luca. Ve sen burada oturmuş beni aramızdaki ilişkinin asla yürümeyeceğine ikna etmeye çalışırken, benim tek düşünebildiğim, bana hissettirdiğin kadar güzel bir tada sahip olup olmadığın." Elimi sıktı. "Bunu yapabilir misin? Bir süreliğine sadece benimle olup gerisini boş verebilir misin?"

Buna nasıl hayır diyebilirim?

Gözlerim yaşarmıştı. "Evet. Bunu yapabilirim."

"Güzel." Ayağa kalktı. "Sana biraz etrafı göstermeme ne dersin?"

"Çok sevinirim."

Griffin bana devasa evini gezdirdi. Duraklardan biri, patlamış mısır makinesiyle birlikte birkaç sıra pelüş koltuğun bulunduğu alt kattaki ev sinemasıydı.

İki koltuğa kendimizi bıraktık.

Elini kadife sandalyenin koluna sürttü. "Hiç kullanmadığım harika bir sinema salonum var. Film izlediğimde, genellikle stüdyoda geçen uzun bir günün ardından geceleri odamda tek başıma olur. Burada en son ne zaman bir şey izlediğimi hatırlamıyorum."

"Bu çok büyük bir kayıp gibi görünüyor."

"Evet... şey, bu oda birden fazla kişi için yapılmış ve güvendiğiniz insanların sayısını bir elin parmaklarını geçmezken, bir tiyatroyu doldurmak biraz zor." Başını salladı, ciddi bir konuya girdiğini fark etmiş gibiydi. "Yine de sana bir şey söyleyeyim, *Ryan...* kitaplarından birini film yaptıklarında, burada göstereceğime bahse girsen iyi edersin."

Bu beni gülümsetti.

Sonra beni üst kata çıkardı ve yatak odalarını gösterdi. Toplam beş yatak odası vardı. Koridorun sonundaki onun ana odasıydı.

Griffin'in yatak odasına adım atmak nedense biraz rahatsız edici geldi. Biraz etrafa bakındım. Yanan bir elektrikli şömine vardı. Yatağının büyük bir kumaş başlığı vardı. Ağır perdeler gri satenden yapılmıştı.

"Bu muhteşem." Etrafta dolaştım, sonra ona döndüm. "Bu odanın senin tiyatrandan daha fazla aksiyon gördüğünü tahmin edebiliyorum."

Bu ifadeyle bir nevi dalga geçiyor olsam da, bir yanım gerçekten de onun tam olarak ne kadar rastgele ilişkiye girdiğine dair bilgi edinmeye çalıştığımı biliyordu.

Hiç de eğlenmiş gibi görünmüyordu. "Şaşıracaksın. Yatak odama pek fazla kadın almadım. Benim için bu çok mahrem bir şey. Dediğim gibi, tüm bunlar olduğundan beri sadece bir ciddi ilişkim oldu."

Sanki bir seks zindanına girmişim gibi şaşkın şaşkın etrafıma bakmaya devam ettim. Ama öyle değildi; sıradan bir yatak odasıydı ama nedense içinde olmak beni korkutuyordu. Sonra Griffin ellerini omuzlarıma koydu. "Neden şu anda seni gerçekten endişelendiren şey hakkında konuşmuyoruz?"

Seninle sadece kısa bir süre geçirmişken ciddi konulardan bahsetmek istemedim ama bunun söylenmesi gerektiğini hissediyorum." Nefesini dışarı üfledi. "Bu odaya girdiğinde ne düşündüğünü biliyorum. Bu seni biraz korkuttu. *Ben de* seni biraz korkutuyorum, belki de çok. Benim bir erkek fahişesi olduğuma dair bir fikrin var. Daha önce de söylediğim gibi, bir süre öyle oldu. Yüzlerce değildi ama belki başlangıçta düzinelerceydi.

Çok çabuk eskiyor Luca. Her şeye sahip olabildiğinde ne olur biliyor musun? İronik bir şekilde, artık hiçbirini istemezsin. Kovalamacayı özledim. Normal bir insan olmayı özledim. Bu odaya girip benimle yatmak, sana sarılmamı istemek yerine, senden önce buraya gelmiş olan tüm sözde kadınlar için endişeleniyordun. Bu beni biraz üzüyor, gerçekten. Özellikle de şu anda, senden önce burada olan hiçbir şeyi hatırlamadığım için. Luca Vinetti evime gelmeden önce oldu."

Kalbim çırpındı.

"Sana kendini açıklamak zorundaymışsın gibi hissettirdiğim için özür dilerim." "Özür dileme. Anlıyorum. En çok güvendiğin insanlardan biri Öyle olduğunu düşünmüştün. Ama sana *öyle olduğumu* söylemeye çalışıyorum Luca. Ben hala *oyum*. Beni görmek için tüm bu saçmalıkların ötesine bakmalısın. Ben buradayım."

Onu kucaklamak için kendime çekmeden önce gözlerinin içine baktım. Uzun bir süre birbirimize sarıldık. Geçen her saniyede korkularım yavaş yavaş eriyor gibiydi. Ya da en azından şimdilik arka planda kaldılar.

"Bu gece nerede uyuyacağım?" Sonunda sordum.

"Nereyi istersen. Misafir odalarından istediğinizi seçebilirsiniz. Senden istediğim tek şey karavanda uyumak için ısrar *etmemen*. Bu gece benim çatım altında olmanı istiyorum. Çünkü bir günden biraz fazla bir süre sonra seni tekrar kaybedeceğim."

Bu geceki davranışımı daha iyi savunma ihtiyacı hissettim. "Durumun gerçekliği beni dalga dalga vuruyor Griffin. Ama bu zamanın geri kalanını şu ana odaklanarak geçirmeye çalışacağım ve bunun ötesinde başka bir şey düşünmeyeceğim."

"Endişeleriniz normal. Sadece bana karşı her zaman dürüst olacağına söz ver. Ben de ileride aynısını yapacağıma söz veriyorum. Bana neden korktuğunu söylemelisin, özellikle de korktuğun şey bensem. Odada filler ya da domuzlar olmamalı." Gülümsedi. "Ama lütfen, sana yalvarıyorum. Benden korkmayın. Kalbindekine güven, seni o karavana bindiren ve buraya getiren şeye güven. Söz veriyorum, eğer bunu yapabilirsen, seni hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağım."

"Kör inanç," diye fısıldadım.

"Evet. Ama körlük kısmı artık o kadar da gerçek değil - artık birbirimize bakabiliyoruz ve belki doğru zaman geldiğinde başka şeyler de yapabiliriz." Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

Griffin ve ben elektrikli şöminenin yanında takıldık ve sabahın erken saatlerine kadar konuştuk. Bana bir yıldız olma yolundan daha fazla bahsetti. Aslında Londra'da bir barda şarkı söylerken Amerikalı bir yetenek ajansı tarafından keşfedildiği ortaya çıktı. Ajans daha sonra Griffin'in Amerika Birleşik Devletleri'ne seyahat etmesi için para ödemiş, ancak bu anlaşma hiçbir yere gitmemiş. Nihayetinde, Griffin buradayken, her biri aynı anda bir müzik yarışması programı için seçmelere katıldığında şimdiki grup arkadaşlarıyla tanıştı. "Reddedilenler" grubu bir bağ kurdu ve sonunda Archer oldu.

Daha sonra ona internetteki tüm kitaplarımı gösterdim ve her birini satın alıp e-okuyucusuna indirirken tırnaklarımı yedim.

Saat gece 2'ye yaklaştığında artık gözlerimi açık tutamıyordum. Buraya geldiğim için hâlâ çok yorgundum. Griffin beni misafir yatak odalarından birine yerleştirdi. Ona en yakın olanı seçtim.

Vücudum ne kadar yorgun olursa olsun, bir türlü uykuya dalamıyordum. Tamamen gergindim. İşemem gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Bu odanın kendine ait bir tuvaleti yoktu, bu yüzden koridorun sonundaki tuvaleti kullanmam gerekiyordu.

Oraya girdikten sonra, tam çıkarken Griffin'in sert göğsüne çarptım.

"Vay be. Kahretsin. Sen iyi misin? Karanlıkta seni göremedim," dedi.

"Evet, iyiyim."

Alnımı ovaladı. "Emin misin?" "Evet."

"Ben de tam bir bardak su almak için mutfağa gidiyordum," dedi. "Size bir şey getireyim mi?"

"Hayır. Teşekkür ederim."

Sanırım birimiz hareket etmeliydi. Onun yerine yakın durduk. Nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Ağzı benimkinin üzerinde oyalandı ama beni hemen öpmedi. Elini sırtıma doladığında ağızlarımız birbirinden birkaç santim uzaktaydı. Bir an için gözlerimi kapattım ve işte o zaman dudaklarımı yuttuğunu hissettim.

Sonraki beş dakika boyunca karanlık koridorda öylece durduk ve gençler gibi öpüştük. Bu gece benimle seks yapmaya çalışmama isteğime saygı duyacağını biliyordum. Yine de bu noktada artık umursadığımdan tam olarak emin değildim.

Pantolonunun içinden karnıma doğru bastıran sikinin sıcaklığını hissettim. O kadar sertti ki. Bacaklarımın arasında ıslaklık birikmeye başladı.

Dudaklarıma fısıldadı, "İşleri çok ileri götürmek istemediğini biliyorum. Buna saygı duyuyorum. Ama izin ver elimle seni boşaltayım."

O kadar çaresizdim ki, kelimeler bulamadan başımı salladım.

Griffin elini külotumun içine indirmeden önce parmaklarını yaladı. Parmakları içime girip çıkarken beni çok sert öperken sırtım duvara yaslanmıştı. Klitorisime masaj yapmak için başparmağını kullandı.

Aramızdaki yıllara ve daha önceki endişelerime rağmen bana bu şekilde dokunmasının bu kadar doğal hissettirmesi beni şaşırttı.

Elini daha hızlı hareket ettirirken beni daha sert öptü, elinin her hamlesinde parmaklarını içimde daha derine itti. Bir noktada durdu ve bu neredeyse acı vericiydi. Elini ağzına götürdü ve içimde olan parmakları emdi. Tadını çıkarırken gözleri kapalıydı. Bu çok şehvetli ve erotikti, daha önce kimsenin bana yapmadığı bir şeydi. Klitorisim zonkluyordu.

Parmaklarını tekrar içime soktu, ama bu sefer üç tane vardı. Çok tahrik olmuşum, boşalmaya hazırdım. Kalçalarımı salladım. Kaslarımın kasıldığını hissetmiş olmalı ki, "Gel bebeğim. Elimini her yerine boşal. İçindeki benmişim gibi davran. Şu anda inanılmaz derecede sertim."

Başımı duvara yasladım ve kendimi bıraktım, kaslarım onun eline karşı boşalırken titreşiyordu.

"Boşalırken çıkardığın seslere bayılıyorum Luca. Delicesine güzel. Uzun zamandır bunun hayalini kuruyordum ama hiçbir şey gerçeğine yaklaşamadı. Hiçbir şey."

Ne diyebilirdim ki? Az önce yaptığı şey gerçekten de özveriliydi. Nefes nefese, "Bunun için teşekkür ederim." dedim.

"O zevk bana aitti. İnan bana." Alnımdan öptü. "Git biraz dinlen. Yarın büyük bir gün olacak. Ve benim doğruca duşa gitmem gerekiyor."

Neden şimdi duş aldığını merak etmeme gerek yoktu.

"Tamam," dedim. "Yarın ne olacak peki?"

"Merak etmeyin. Hiçbir yere gitmeyeceğiz. Sadece birlikte olduğumuz için büyük bir gün olacak."

BÖLÜM 16

GRIFFIN

Sadece birkaç saat uyumamıza rağmen Luca ve ben sabah 9:00'dan önce kalkmıştık. Karşımda durmuş kahvesini yudumlarken, mutfağında benimle birlikte olmasının ne kadar gerçeküstü olduğunu düşündüm. Güneş pencereden içeri giriyor, koyu renk saçlarındaki ince kıvrımlar ortaya çıkarıyordu. Bu asla unutamayacağım bir andı. Yarın onun gitmesine nasıl izin vereceğimden hâlâ tam olarak emin değildim.

Beni ona bakarken yakalayınca, "Arkadaşımdan haber aldın mı?" diye sordum.

"Hayır, aslında."

"Sence uyandı mı?"

"Doktor sabahın köründe kalkıyor. Muhtemelen hâlâ uyuduğumuzu sanıyordur. Söz verdiğin kuşları aramak için bir süredir uyanık olduğundan eminim." Kaşlarını kaldırdı. "Bunu tam olarak nasıl hallettin?"

Başımı salladım. "Hadi gidip bir bakalım."

Elini uzatarak, onu arazimin havuz evine bakan kısmına açılan sürgülü kapıya götürdüm.

Uzakta, iyi doktorun bir şezlongda uzandığını ve etrafındaki kuş yemliklerinin üzerine tünemiş çeşitli kuşlarla çevrili olduğunu görebiliyorduk. Aiden'in bana yardım ettiğini gördüğüme sevindim.

Luca'nın çenesi düştü. "Bu bir sorun."

"Neden?"

"Asla eve gitmek istemeyebilir ve o zaman geri dönmek için başka bir yol bulmam gerekecek."

"Onu burada, Kaliforniya'da bırakabiliriz, ben de seni geri götürürüm." Göz kırptım.

Muhtemelen ciddi olduğumu düşünmedi ama onunla bir seyahate çıkmayı, bu çılgınlıktan bir süreliğine kaçmayı ve Luca ile açık yolların tadını çıkarmayı çok isterdim. Kısacası Cole'u Los Angeles'ta bırakıp bir süreliğine Griffin gibi yaşamak.

"Bir süreliğine Kaliforniya'da kayıt mı yapacaksınız, yoksa seyahatiniz var mı?" diye sordu.

İçim burkuldu. "Aslında iki haftadan kısa bir süre içinde Vancouver'a uçmam gerekiyor. Oradaki bir müzik festivalinin kadrosunda yer alacağız. O zamana kadar çoğunlukla

stüdyoya dönüp kayıt yapacağım."

Luca gülümsemeye çalıştı ama bunun saçmalık olduğunu görebiliyordum. "Bu harika. İyi vakit geçireceğinize eminim."

Yaptığı yorum üzerine ona seslenmemeyi tercih ettim. Zaman ilerliyordu ve bir dakikasını daha hayatlarımızın ne kadar farklı olduğu hakkında konuşarak harcamak istemiyordum. Yapmam gereken şey, Cole rolünü oynarken bile hâlâ Griffin olduğumu ona göstermekti. "Bize kahvaltı hazırlasam ve sonra karavanda küçük bir gezintiye çıksak nasıl olur?"

Luca hemen paniklemiş görünüyordu. "Trafikte iyi değilimdir, Griffin."

Bunu söyleyebileceğini tahmin ettiğim için en işlek yollardan kaçınan bir rota çizmiştim bile. Yirmi dakikalık yolculuk bir saatimizi alabilirdi ama umurumda değildi çünkü o bir saati yanımda onunla geçirecektim. "Biliyorum. 405'ten kaçınacağız ve trafiğin yoğun olduğu saatler geçtikten sonra saat on bir gibi yola çıkacağız."

"Nereye gideceğiz?"

Bir tutam saçını yüzünden çektim ve gözlerinin içine baktım. "Seni incitecek bir şey yapmayacağım konusunda bana güvenebilir misin aşkım?"

Korkusu hissediliyordu ama yine de derin bir nefes aldı ve başını salladı. *İşte benim kızım.*

Şimdi, eğer bunu berbat etmezsem . . .

Stüdyoya giderken trafiğe takılmamak bir mucizeydi. Cidden, lanet bir mucize. Tanrılar bugün kesinlikle beni izliyordu, çünkü Los Angeles'a taşındığımdan beri hiç bu sabahki kadar az araba görmemiştim. Luca'yı karavanı kullanmama izin vermesi için ikna etmişim -aslında başlangıçta reddetmişti ama onu şoför kapısına doğru bastırıp öptükten sonra gönülsüzce kabul etti. Yolculuğun ilk yarısında, yolcu koltuğunda elleri kolları bağlı oturdu ve hayata tutunmaya çalıştı. Ama bir süre sonra rahatladı ve şimdi ondan daha gergin olan bendim. Yolculuğun kendisi hakkında değil ama şu anda kullandığım bok parçası hakkında. Bu hurda yığınının ülkenin öbür ucuna kadar sürdüğüne inanamıyordum. Sağa doğru çekildi ve en ufak bir rüzgârda sallanmaya başladı.

"Bu şey kaç yaşında?"

"Emin değilim. Doc'un kız kardeşinin. Uzun zamandır onda olduğunu söyledi. Eski görünümlü olduğunu biliyorum ama neredeyse hiç kilometresi yok."

Bir dur işaretinde durdum ve motor titredi ve normale dönmeden önce bir dakika boyunca vitesle takılı kalmış gibi devir çevirdi. "Lastikler en son ne zaman kontrol edildi? Sanırım bir hizalama sorunuz var."

Luca omuz silkti. "Biraz sağa çekiyor. Ama eyaletler arası yolda yetmişle giderken bunu fark etmiyorsunuz bile."

Harika. Bu beni çok daha iyi hissettirdi. Birkaç blok daha sessizce gittik, çünkü gideceğimiz yere vardığımda harekete geçmem gereken şeylerin zihinsel bir kontrol listesini yapıyordum.

Bu gece bu metal yığınının ince eleyip sık dokuyacak bir karavan tamircisi bulun.

Ön panele kurmak için taşınabilir bir elektronik navigasyon sistemi alın. Yerdeki katlanmış haritaların ve basılı yol tariflerinin sayısı gerçekten akıl almazdı. Luca'nın bir yandan haritalara bakarken bir yandan da bu koca şeyi Colorado'da, rüzgarda sallanan dağlık yollarda bir aşağı bir yukarı sürdüğünü hayal bile edemezdim. Bu beni ciddiye çok korkutuyordu. Vermont'a dönene kadar her gün onu arayacaktım. Bu da bana şunu hatırlattı.

Aiden'a Best Buy'a gidip bir telefon yuvası, montaj aparatı ve kulaklık almasını söyle. Onu kontrol etmek için aradığımda, gözlerini yoldan ayırmadan cevap verebilmesi iyi olurdu.

Gideceğimiz sokağa döndük ve gülümsedim. Aiden kaldırımın kenarında durmuş bizi bekliyordu ve tam da istediğim şeyi yapmıştı. Karavanla yaklaştığımızı görünce el salladı ve yerimizi ayırmak için koyduğu turuncu konilerden bazılarını toplamak için caddeye doğru yürüdü. Ayrıca karavanın park edileceği yerin önünü ve arkasını iki araba boyu kapatmıştı.

Luca önce sokakta duran adama, sonra da bana baktı. "Burada mıyız? Kim bu adam?"

"Buradayız. Bu da asistanım Aiden. Bu sabah erkenden gelip park etmemiz için bir yer ayarladı ve kimsenin bize çok yakın park etmediğinden emin oldu."

Dışarıda etrafına bakındı. "Ama burası neresi?" Bu özel kayıt stüdyosunu çevreleyen bloklar yoğun bir şekilde endüstriyeldi. Çoğunlukla sanatçı lojmanlarına, depolama tesislerine ve çeşitli işaretsiz film setlerine ve müzik stüdyolarına dönüştürülmüş eski depolardan ibaretti.

"Bugün burada kayıt yapıyorum. Ama sakın ol, içeri girmeni beklemiyorum. Bu şeyi park etmem için bana bir dakika verin, sonra açıklayacağım."

Tabii ki bu boktan arabanın arka kamera sistemi yoktu, bu yüzden Aiden'in fazladan alanı kapatmış olmasına sevindim ve o konileri geçtikten sonra arabayı kenara çekebildim. Contağı kapattım ve uzanıp Luca'nın elini tuttum. "Harika gidiyorsun. Bana güvenmeye devam et, bebeğim."

Yine gergin görünmesine rağmen başını salladı. Dışarı çıktım ve karavanın yaşam alanına girmek için arka kapıyı açmadan önce Aiden'la bir süre özel olarak konuştum. "Aiden'ı bir dakikalığına içeri almamın sakıncası var mı? Sadece bazı ekipmanları kuracak ve kısa sürede yolunuzdan çekilecek."

"Elbette, tabii ki."

Aiden'a karavana girmesi için el salladım ve tanışma faslını başlattım. "Aiden, bu benim kız arkadaşım Luca. Luca, bu da her gün kıcımlı kurtaran adam, Aiden."

Aiden öne doğru eğildi ve Luca'nın elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Luca."

Taşınabilir Wi-Fi, Mac monitör, alıcı ve hoparlörleri kurması beş dakikadan az sürdü. Bana bir dizi Bose kablosuz kulaklık verdi. "Hepsi tamam. Al bakalım patron."

Başımı salladım. "Teşekkürler. Onlara beş dakika içinde hazır olacağımı söyler misin?"

"Tamamdır."

Aiden Luca'ya veda etti ve karavandan çıktı. Hâlâ ön yolcu koltuğunda oturuyordu, ben de önden arkaya geçmesi için ona elimi uzattım.

"Neyin peşindesin sen?" diye sordu.

O arkaya geçtiğinde gizlilik perdesini kapattım. "Oturun ve size göstereyim."

Kanepeye yerleşti, ben de monitörü karşısındaki masaya yerleştirdim ve kulaklığı ona uzattım. "Bugün birkaç saat kayıt yapmam gerekiyor. Senin de izlemeni istiyorum ama kalabalıktan ve kamu binalarından hoşlanmadığını biliyorum. Sesçiler, mikserler, kayıt ekibi ve şirket yöneticileri derken, ben çalışırken stüdyoda en az on kişi olacak. Bu yüzden kabine bir video kamera kurdurdum, böylece ben kayıt yaparken izleyebileceksiniz ve bu kulaklık da dinlemenize izin verecek. Sanki izliyormuşsunuz gibi olacak ama kalabalık olmayacak."

Yüzünün düştüğünü gördüğümde hayal kırıklığına uğramış olabileceğini düşündüm. Bir karavanda tek başına oturup beni kayıt yaparken izlemek isteyeceğini varsaymak oldukça bencilceydi, değil mi? "Kusura bakma. İstemiyorsan izlemek zorunda değilsin. Onlara bir saate ihtiyacım olduğunu söyleyip seni eve geri götürebilirim."

"Hayır, *Tanrım hayır*. İzlemek için sabırsızlanıyorum. Benim için çektiğin onca zahmet için kendimi kötü hissediyorum."

Önünde diz çöktüm. "Hiç sorun olmadı. Ve öyle olsa bile, buna değersin."

Yüzü yumuşadı. "Teşekkür ederim, Griffin."

Onu öptüm. "Bana daha sonra teşekkür edebilirsin. İşim bittikten sonra Aiden'a bir işaret yaptıracağım. "*Karavan hareket halindeyken kapıyı çalma*."

Kalkmak için hamle yaptım ama Luca elimi geri çekti. "Bana kızım dedin."

Kaşlarım çatıldı. "Ben mi yaptım?"

Başını salladı. "Beni asistanınızla tanıştırdığınızda, 'Bu *benim kızım* Luca' demiştiniz."

Fark etmemiştim bile. Ama işin gerçeği, o benim kızımdı. Omuz silktim. "Sen benim kızımsın, Luca. Yakında sen de anlayacaksın."

BÖLÜM 17

LUCA

"Kontrol et. Bir, iki, üç. Bir, iki, üç." Griffin bir kulaklık takmıştı ve konuşmak için mikrofona doğru eğildi. Arka planda başka insanların konuştuğunu duydum ama kamera küçük kayıt kabininin içine kurulmuştu, bu yüzden büyük monitörde gördüğüm tek şey Griffin'in yüzüydü. Bu da benim için sorun değildi. Dürüst olmak gerekirse, karavanın kapısını çaldığından beri ona bakarak biraz zaman geçirmek istiyordum. Bu beni yakalamadan aval aval bakmak için mükemmel bir fırsattı.

Sonraki on beş dakika boyunca Griffin bir dizi ses sistemi kontrolü ve testinden geçti. Kabinde durmuş kelimeleri tekrarlıyor ve insanlarla konuşuyordu. Gözlerim monitöre yapışmış, yakışıklı yüzünün her santimini tarıyordu. Gerçekten de hayal edebileceğimden çok daha muhteşemdi. Büyük, güzel kahverengi gözleri vardı ve göz kapaklarını kaplayan kalın, koyu kirpikleri neredeyse göz kalemi sürmüş gibi görünüyordu. Teni altın kahverenginin açık bir tonuna kadar bronzlaşmıştı ve erkeksi çenesinde bir günlük kirli sakal vardı. Kirli sakalı *gerçekten* çok hoşuma gitmişti. Tam ben bakarken Griffin doğrudan kameraya baktı ve sesi alçaldı. "Çocuklar, bu mesaj kız arkadaşım için, kulaklarınızı kapatın." Seksi, çarpık bir gülümseme takındı ve sonra mikrofona fısıldadı. "Bebeğim, sana söylemeyi unuttum, bugün izlerken havaya girersen diye orta konsola küçük bir şey bıraktım."

Karnım çırpındı. Adam seksi olduğu kadar tatlıydı da. Gerçi bu beynimi lapaya çeviren tehlikeli bir kombinasyondur. Orta konsola gitmek için monitörü izlemekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım. Açtığımda, çatlamaya başladım.

Tamam, yani tatlı, seksi ve *sapıktı*. Deli adam bana titreşimli bir Furby anahtarlık bırakmıştı. Tanrı bilir bunlardan kaç tane satın almıştır.

Bir aptal gibi gülümseyerek, elimde geçici vibratörümle karavanın arkasına tırandım. Ama Griffin'in şarkı söylemeye başladığını duyunca donup kaldım.

Aman Tanrım. Sesi inanılmaz.

Monitörün tam önünde yere diz çöktüm, onun cesur ve duygulu sesi karşısında tamamen büyülenmiştim. Griffin bir tür balad söylüyordu ve şarkının her kelimesini göğsümün içinde en ezici şekilde hissettim.

Şarkı bittiğinde gözlerini açtı ve ben de tüm o süre boyunca nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Hızla atan kalbimi yavaşlatmak için birkaç ciğer dolusu hava çektim ve kontrollü nefesler verdim.

Tanrım, tamamen mahvolmuştum.

Bu adam söz konusu olduğunda *tamamen mahvolmuştum*.

Başımı salladım ve hâlâ elimde tuttuğum tüylü pelüş hayvana baktım. "Ne yapacağız, Mee-Mee? Bu adam kalbimizi kıracak."

Mee-Mee cevap vermedi, ben de anahtarlığı avucumun içine geri katladım ve gözlerimi kapadım. "Sana daha sonra *kesinlikle* ihtiyacım olacak."

"Eee... ne düşünüyorsun?" Griffin kapıyı açtı ve karavanın arkasına tırmandı, ben hâlâ kanepede oturuyordum. O yaklaşık üç saatini şarkı söyleyerek geçirmişti ve ben de aynı süreyi monitöre yapışmış bir şekilde geçirmiştım. İnanılmaz ve şaşırtıcı derecede samimi bir deneyimdi; çekimler arasında benimle konuşuyor ve her şarkının sonunda kameraya çocuksu gülümsemesini gösteriyor ya da bana göz kırpyordu.

"Sanırım ben bir hayranım."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak yanımdaki kanepeye oturdu. "Öyle mi? Hayran ve rock yıldızı oynamak ister misin?" Beni oturduğum yerden kaldırdı ve kucağına oturmam için yönlendirdi.

Kollarımı boynuna dolayarak başımı salladım. "Külotumu çıkarıp ayaklarının dibine atabilir miyim?"

Griffin'in gözleri karardı. "Sen külotunu çıkar, ben de ayaklarını öpeyim."

Kıkırdadım ve alnımı onunkine bastırdım. "Cidden, Griff. Bu kesinlikle inanılmazdı. Sesin çok güzel. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Sanki kalbinden şarkı söylüyorsun. Sözlerinde pek çok duyguyu hissedebiliyordum. Bugünün her dakikasını sevdim, ama sonunda söylediğin şarkı

-Cennetin ona senden daha çok ihtiyacı olduğunu anlatan şarkı beni eritti. Aslında dinlerken biraz ağladım."

"Bunu annem için yazdım."

Başımı salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Onu şahsen hiç tanımadığımı biliyorum ama eminim o da beni dinliyordur ve en az benim kadar seninle gurur duyuyordur."

Griffin eğildi ve dudaklarımı şefkatle öptü. "Bunun benim için anlamı çok büyük.

Teşekkür ederim."

Arkamdan bir ses geldi. Karavanın kapısında biri vardı. Griffin'in kucağından inmek istedim ama o beni yerimde tuttu. "Bekle. Muhtemelen Aiden'dır."

"Patron?" diye seslendi kapalı kapıdan bir ses.

Griffin etrafımda bağırdı. "Her şey hazır mı?"

"Araba saat altıda orada olacak."

"Güzel. Her şeyle ilgilendiğin için teşekkürler."

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at."

"Yarın görüşürüz, Aiden."

Griffin'e baktım. "Bu çok kabaydı. Az önce kapalı bir kapının ardında koca bir konuşma yaptınız."

Griffin sırtıttı. "Bebeğim. Kıçını biraz bana doğru kaydır."

Kaşlarım birbirine yaklaştı, bu yüzden Griffin beni biraz dürttü ve bacaklarımın arasında sıcaklık hissedene kadar beni kucağından aşağı çekti. *Ve sert bir şey.* Kaşlarımın anlayışa doğru kalktığını gördü.

"Pantolonumdan kaçmaya çalışan aletimle konuşmaktansa kapalı bir kapının ardında konuşmak daha kibarca, öyle değil mi tatlım?"

Tatlım.

Bu ismi ben de çok sevdim.

Vücutlarımızın aynı hizada olması da çok hoşuma gitmişti. Bu yüzden eğildim ve onu öptüm, ellerimi saçlarına geçirirken ereksiyonuna süründüm. Tanrım, onu içimde hissetmeyi o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu. Griff'in parmakları kışıma girdi ve beni üzerinde ileri geri sallanmam için yönlendirmeye başladı. İkimiz de kot pantolon giymiştik ama aramızdaki sürtünme ısıyı yakıcı bir seviyeye çıkarmıştı. Ciddi ciddi sadece kuru sevişmemizden bile boşalabileceğimi düşünüyordum.

Ama sıra bende değildi. Griffin'e bağlanıp incinmekten ne kadar korksam da bencil olmak da istemiyordum. Öpüşmemizi kestim ve kulağına sokuldum. "Kapıyı arkandan kilitledin mi?"

Hayal kırıklığına uğramış cevabını üfledi. "Ben yapmadım."

Ayağa kalkıp kapıyı kilitlemeyi düşündüm ama o anı gerçekten soğutmak istemedim. Bu yüzden tedbiri elden bıraktım ve fısıldadım, "O zaman, eğer biri gelirse, sanırım iyi bir gösteri izleyecekler."

Boynundan aşağı öpmeye başladım. Ellerimi aramıza sokup Griffin'in kemerini çözmeye başladığımda inledi. *"Sikeyim."* Kafası düştü.

ve sesindeki arzu beni ateşledi. Beni çaresiz bıraktığı kadar onu da çaresiz hissettirmek istiyordum.

Gömleğinin eteğinden tutarak başımı eğdim ve göğsünden aşağıya, gergin karın kaslarına doğru yalayarak ilerledim. Bütün günümü kaslarının yontulmuş hatlarını izleyerek geçirebilirdim ama yapmam gereken daha acil şeyler vardı. Tekrar doğrulup arkama yaslandım ve kot pantolonunun düğmelerini açtım. Fermuarı aşağı çekerken her bir dişin ayrılırken çıkardığı ses etrafımızdaki havayı doldurdu.

Griffin kucağından kalkıp önünde yere diz çöktüğümde beni izledi. Pantolonunun belini çekiştirerek kalçalarından aşağı kaydırđım. Dar boxer külotundan beni karşılayan kalın çıkıntı uyarılmamı artırdı ve bilinçsizce dudaklarımı yaladım.

"Siktir, Luca," diye inledi. "O ağız. O lanet ağız."

Bunu kimin daha çok istediğı gerçekten tartışılırdı. Ona kendini iyi hissettirmek için sabırsızlanıyordum. İkimiz de aynı anda onun boxer'ına uzandık ve ikimiz de aceleyle aşağı ittik. Griffin'in ereksiyonu serbest kaldı ve ağzımın suyu aktı. *Aman Tanrım.*

Tabii ki o kadar büyük olmalıydı. Muhteşem yüzü, kusursuz vücudu ve seksi sesi yetmezmiş gibi, Tanrı bu adamı yaratırken gerçekten de tüm numaralarını kullanmış.

Dizlerimin üzerine çökerek ellerimi onun kalın gövdesine doladım ve başımı eğmeden önce yukarı baktım.

Griffin konuşurken sesi gergindi. "*Şu anda çok güzelsin.*"

Gülümsedim ve tek kelime etmeden elimi tabanın etrafına sardım ve onu ağzıma aldım -gözlerimiz tüm bu süre boyunca kilitli kaldı.

"*Yüce İsa.*"

Ritmimi bulmak için birkaç kez aşağı yukarı sallandım ve dilimi tepesinin alt tarafında gezdirdim. Griffin inledi ve saçlarımı avuçladı. Şehvetinin onu daha da sertleştirmesine bayılıyordum. Bağlı elleri başımı daha da aşağı indirdi ve sonra tekrar kalkmam için çekiştirdi. Bunu ben başlatmıştım ama kontrolü kesinlikle o ele alıyordu. "*Siktir. Aynen böyle. Bu çok iyi hissettiriyor.*"

Griffin kalçalarını kaldırdı ve ağzımın içine pompalamaya başladı. O kadar tahrik olmuşum ki, elimi uzatıp iki saniye bile kendime dokunsam, kendimi patlatacağımdan emindim.

"Luca. . ." Griff saçımı hafifçe çekiştirdi, bir uyarıydı bu. Ama ben buna karşı koydum ve devam ettim.

Muhtemelen ilk seferinde onu duymadığımı düşünerek daha yüksek sesle konuştu. "Bebeğim. Ben geleceğim."

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım, onu kesinlikle duyduğumu bilmesini sağladım ve sonra onu olabildiğince derin emdim.

"Siktir. . ."

Griffin saçlarımı daha da sıkı kavradı ve başımı sabitlemeden önce iki kez daha pompaladı. Orgazmının sıcaklığı boğazıma fışkırırken tüm vücudu sarsıldı.

Sonra göğsü inip kalktı. Ağzı dolu bir şekilde boyun aeroibiği yapan bendim ama o maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. Griffin saçlarımı bıraktı ve nefes almak için çabaladı. "Tanrım, Luca. Bu işte *gerçekten çok* iyisin."

Övgüsünden memnun olduğumu hissettim. "Sana söyledim, For Dummies porno serisi."

Güldü. "Başka ne var ki? Kollarımı kaldırıp telefonumu çıkaracak gücü bulur bulmaz şimdiye kadar ürettikleri tüm filmleri sipariş edeceğim."

Yerden kalktım ve Griffin'in yanına sokuldum. "*Aptallar için Anal*, *Aptallar için Altmış Dokuz* ve *Aptallar için Ménage à Trois* de vardı. Ama ben sadece birini izledim."

"İlk ikisini alacağım ama *Ménage* olanını almayacağım. Seni paylaşmıyorum, bebeğim."

İçime bir sıcaklık yayıldı, ama sonra bir düşünce beni vurdu ve bir ürperti, tadını çıkarmaya başladığım rahatlığı geri itti. *Hayran ve rock yıldızı*. Griffin'in yaşadığı hayat buydu. Her performansından sonra benim onun için yaptığımı yapacak bir dizi kadın olduğundan emindim. Muhtemelen onlar da kendilerine şarkı söylediğine inanıyorlardı.

Sessizleşmişim ve Griffin bunu fark etti. Saçımı okşadı. "Kafanın içinde neler oluyor, bebeğim?"

"Hiçbir şey."

Kot pantolonunu ve boxer'ını yukarı çekti ve bana bakmak için döndü. "Konuş benimle, Luca. Az önce ne oldu? İyiydik ve sonra iyi olmadık."

Başımı salladım ve yere baktım. "Özür dilerim. Bu çok aptalca." Griffin çenemi eğerek ona baktı. "Dökül bakalım, Vinetti."

İçimi çektim. "Sanırım ... şey ... beni paylaşmayacağını söylemiştin ve ben de bir konserden sonra diz çökmeye hazır düzinelerce kadının olduğunu düşünüyordum. Ya da parmaklarını şıklattığında bile."

Griffin gözlerimi tuttu. "Keşke öyle olmadığını söyleyerek seni daha iyi hissettirebilseydim. Ama sana yalan söylemeyeceğim. Kesinlikle bir fırsat var. Ama bu onu kullanmak istediğim anlamına gelmiyor. Buraya yeni geldiğini ve durumumuzun biraz farklı olduğunu biliyorum ama sana sevgilim olduğunu söylerken şaka yapmıyordum. Sen benim kızımsın, Luca. Ve ne var biliyor musun? İçinde bulunduğumuz koşullar düşünüldüğünde bu muhtemelen ikimiz için de en uygun şey değil. Ama bu hislerimi değiştirmiyor. Neredeyse iki aydır başka bir kadınla birlikte olmadım - ilk mektubuma tekrar cevap verdiğinden beri. Kadınların istekli olması benim de istekli *olduğum* anlamına gelmez. Sen benim kızımsın, Luca. Bu işi çözeceğiz."

Gözlerim sulanmaya başladı. Onun iyimserliğine ve cesaretine sahip olmak istiyordum ama çok korkuyordum. Griffin bana karşı dürüst davranmıştı, ben de aynısını yaptım. "Senin kızın olmaktan korkuyorum."

Hüzünle gülümsedi ve yanağımı okşadı. "Sorun değil. Seni tanıyorum Luca. Korkmak sadece kısa bir süre sürer, sonra cesurca bir şey yaparsın. Acelemiz yok. Zaten çok uzun yıllar bekledik. Biraz daha beklesek ne olur?"

Başımı eline doğru çevirdim ve avucunu öptüm. "Teşekkür ederim, Griffin."

Alnımdan öptü ve dudaklarını bana bastırmaya devam etti. Gülümsemesinin tenimde büyüdüğünü hissettim. "Az önce olanlardan sonra sana teşekkür etmem gerektiğine eminim."

BÖLÜM 18

GRIFFIN

Luca'nın Kaliforniya'daki son saatlerinin tadını çıkarmasını gerçekten istiyordum. Bunun için de bu gece kalabalıktan uzak durmaya devam etmek için elimden gelen her şeyi yapmam gerektiğini biliyordum. Bir gün fobisinin üstesinden gelebileceğini umsam da, bu bir gecede olmayacaktı ve kesinlikle bu yolculuk sırasında da olmayacaktı. Buna katlanmalı ve onu hiçbir şekilde zorlamamalıydım.

Aiden bizi evimden alması için bir araba ayarlamıştı. Şoföre arka yollardan gitmesi söylenmişti. En sevdiğim restoranda özel bir oda kiralamıştım, sık sık ünlülere sunulan bir arka girişi vardı. Diğer müşterilerin yemek yediği yerden ayrı tutulan bir yemek odasına doğrudan erişim sağlıyordu. Müdürü çok iyi tanıyordum ve onun sağduyusuna güveniyordum. Marcus ayrıca çalışanlarının benim varlığımdan haberdar olmamasını sağlama konusunda da iyiydi. Bu yüzden Luca'yı oraya götürürken kendimi güvende hissettim.

O ve ben mum ışığıyla aydınlatılmış masamızda karşılıklı oturmuş, samimi bir akşam yemeğinin tadını çıkarıyorduk. Ana yemeği beklerken salatalarımızı yedik.

Luca yeşilliklerini karıştırdı. "Mektupları gerçekten özleyecek olmam garip mi?"

"Biraz bile değil. Ama durmaları gerektiğini kim söylüyor?"

"Sanırım bunu hiç konuşmadık. Ama artık tanıştığımıza göre el yazısıyla mektup yazmaya devam edeceğimizi sanmıyorum."

Çatalımı bırakıp masanın öbür ucuna uzanarak elini tuttum ve "İrtibatta kalmak istiyorum Luca. Senden her gün haber almak istiyorum, ister e-posta, ister telefon, ister sosis gibi giyinmiş birinden gelen şarkı söyleyen bir telgraf olsun. Sadece senden haber almak istiyorum."

Yine de mektuplar yüzünden hissettiğim o yaklaşan kayıp duygusunu anlayabiliyorum. Görünmez bağlantımız bizim büyük bir parçamızdı. Bu yakınlığı bir daha asla aynı şekilde yaşayamayacaktık. Artık her şeyin daha da iyi olacağını umuyordum ama Luca'nın hayatımla ilgili endişeleri pek de yersiz sayılmazdı. Sadece bu işin yürüyüp yürümeyeceği konusunda onun yanıldığını kanıtlayıp kanıtlayamayacağımı tam olarak bilmiyordum. İsteğim vardı... ama gerçekten yolum var mıydı? Durumum biraz karışık. Aslında daha çok tam bir sirk gibiydi.

Sonunda yemeklerimiz geldi. Ben fileminyon sipariş etmişim ve Luca sarımsak-limon soslu alabalık aldı.

Bifteğimi keserken, "Doktordan haber aldın mı?" diye sordum.

"Araba bizi almaya gelmeden hemen önce beni aradı. Bağlantı kesik kesikti, o yüzden ne dediğini tam olarak anlayamadım ama sesi çok mutluydu. Şoföre onu nereye götürmesini söyledin?"

"Hayvanat bahçesini aradım ve kapandıktan sonra kuşhaneyi kiralayıp kiralayamayacağımı sordum.

"Şu anda bulunduğu yer orası. Her şey onun elinde."

Luca kocaman gülümsedi. "Vay canına. Çok sevinmiş olmalı. Bunu ayarladığın için teşekkürler. Evinde minimalist bir yaşamı benimsemiş biri için Doc havuzlu evinize, hizmetçinize ve tüm bu özel muameleye alışıyor gibi görünüyor."

"İstedیği zaman geri gelebilir. Senin her arkadaşın benim de arkadaşımıdır. Umarım bunu biliyordur."

"Teşekkür ederim. Gerçekten. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk. Sizi buraya getirdiği için Doc'a çok şey borçluyum. Bu bir hediye idi. Sana Cole'dan nasıl bahsedeceğimi bulana kadar kim bilir ne kadar zamanımı aldı. Ona ve küçük takipçime her zaman minnettar olacağım."

Ağzını sildi. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, bu karşılıklı bir takipti."

"Öyleydi."

Gözlerimiz kilitlendi. Aklım daha önce bana yaptığı o muhteşem oral sekse gitti. Aletim sertleşti. Bu gece bu iyiliğe karşılık vermekten başka bir şey istemiyordum.

"Vancouver'a tekrar ne zaman gidiyorsun?" diye sorarak hayallerimi yarıda kesti.

Yaklaşan seyahatimin düşüncesi içimi korkuyla doldurdu. "Yaklaşık bir hafta içinde."

"Müzik festivali mi

demiştiniz?" "Evet. Adı

Beaverstock." "Kunduz mu?"

"Bu bir vajina festivali."

Gözleri irileşti. "Ne?"

"Şaka yapıyorum. Görünüşe göre bu isim şehirde yaşayan kunduzlardan geliyor."

"Vay canına. Tamam."

"Bu bizim ikinci yılımız." "Bir sonraki tura ne zaman çıkıyorsunuz?"

"ABD ayağı yaklaşık bir ay içinde. Bir düzine şehir. Ondan birkaç ay sonra da küçük bir Avrupa turnemiz var."

"Arka arkaya on iki şehir mi?" "Evet."

"Çok telaşlı olmalı. Hiç durmadan mı?"

"Hemen hemen. Bazen arada bir ya da iki gün oluyor ama ben böyle olmasını tercih ediyorum. Bu işi bitirip tekrar kendime zaman ayırmayı tercih ederim."

Kafasında dönüp duran korkuları, tur otobüslerindeki kızların hayallerini, her yere savrulan sütyenleri görebiliyordum. İçkiler dökülüyor. Müzik bangır bangır. Kokain çekiliyordu. Korkusu elle tutulur gibiydi.

"Hayatım bazen ne kadar çılgınca olsa da," dedim, "bazen haftalarca uzaklara gidip istediğimi yapabiliyorum. Şu sıralar yeni albümün kayıtlarıyla meşgulüm ama bu bittiğinde ve turne sona erdiğinde işler biraz sakinleşecek."

Bu ifade, onu hayatımın bazı küçük "normallik" dönemleri içerdiğine ikna etmeye yönelik bir girişimdi.

"Eve döndüğünde ne yapacaksın Luca?"

Cevap ürkütücüymüş gibi içini çekti. "Buraya gelirken hayalini kurduğum kitaba başlamayı planlıyorum."

"Belli bir saate kadar teslim etmek zorunda mısın?"

"Hayır. Teslim tarihimin çok ilerisinde olduğum için çok fazla hareket alanım var. Bir programa bağlı kalıyorum ama biraz değişirse de dünyanın sonu değil."

"Bu harika. Bana en yeni karakterinizden bahsedin. Onun olayı ne?"

"O bir İngiliz."

"Öyle mi?" Göz kırptım. "Özellikle birinden mi esinlendin?"

"Seninle olan etkileşimlerimin bu kararı etkilemediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Ama sen bir seri katil değilsin. O da öyle. Yani bu var. Asıl fark bu."

Omuz silktim. "Detaylar ..."

Buna çok güldük ve görünüşe göre bu gülüşme benim sık sık yaptığım gibi ona dik dik bakmama dönüştü ve bu da onun "Ne?" diye sormasına neden oldu.

"Hiçbir şey. Bazen hala gözlerinin içine bakabildiğime inanamıyorum. Onlara bakıp da bunu yapabildiğim için ne kadar şanslı olduğumu düşünmediğim tek bir an bile yok."

Luca kızardı ve bu gerçekten çok güzeldi. Bir gün bedenlerimiz ruhlarımız kadar birbirine bağılyken onun da böyle bir şey yaptığını görebilmeyi umuyordum.

Gece şu ana kadar sorunsuz geçmişti. Ve bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim. Çünkü yemekten sonra, bizi bekleyen arabamıza gitmek için *sözde* özel kapıdan çıktığımızda, bizi flaşlar karşıladı. Birkaç paparazzi kamp kurmuş bizim çıkmamızı bekliyordu. Görünüşe göre bu gece bize hizmet eden insanların gülümsemelerinin altında bir yerlerde bir köstebek vardı.

Luca'nın büyük, güzel gözleri şaşkınlıkla doluydu.

Kariyerim boyunca paparazzilere karşı hiç kendimi kaybetmemiştim, ta ki şimdiye kadar.

"Geri çekil lan!" diye bağırdım. "Yalnızken sorun yok ama bu hiç hoş değil! Bunu o istemedi."

Sorularının hepsi birbirine karışmış gibiydi.

"O senin kız arkadaşın mı, Cole?"

Flash.

Flash.

Flash.

"Adı ne?"

Flash.

Flash.

"Yeni albüm nasıl gidiyor?"

Flash.

Flash.

Flash.

Kollarımı Luca'ya sardım ve onu korumaya çalıştım. Neyse ki araba hemen oradaydı ve onu beklemek zorunda kalmadık.

İçeri girdikten ve kapıyı kapattıktan sonra ürkütücü bir sessizlik oldu.

Öfkemi yanlışlıkla şoföre yönelttim. "Neden burada oldukları konusunda beni uyarmadın?"

"Telefonunuzu aramaya çalıştım efendim. Cevap vermedi." Telefonumu kontrol ettim. Cevapsız arama yoktu.

Ne oluyor lan?

Ne olduğunu bilmiyordum, yanlış numara mı çevirmişti yoksa başka bir şey mi? Bunun bir önemi yoktu.

"Bizi eve götür lütfen," dedim ona.

Tek bir işim vardı. *Tek bir i ř* . O da Luca'ya müdahale olmadan normal bir gece y a ř a t m a k t ı . Daha iyi bilmeliydim.

Onu kendime çektim. "İyi misin?"

"Her şey çok hızlı oldu, evet. Tepki vermek için fazla şansım olmadı."

"Evet. Bazen böyle olur."

"Orada olduğumuzu nereden biliyorlardı?"

"Restorandan biri muhtemelen bizi ispiyonladı. Çalışanlara hiçbir şey söylememeleri söyleniyor ama tek bir kişi, bir garsonun arkadaşına mesaj atması falan yetiyor. Sonra da haber yayılıyor. Normalde fark etmez. Bununla başa çıkabilirim. Ama seninle bir gece için bundan kaçmayı çok istedim." Sesim gergin çıkıyordu. "Özür dilerim, Luca."

Çenemdeki kirli sakalı okşadı. "Bunun senin hatan olmadığını biliyorum."

"Evet, öyle. Seni toplum içinde hiçbir yere götüremeyeceğimi ve bunun yüzde yüz paparazzisiz olacağını bilmeliydim."

şoför bizi evimin önünde indirene kadar ortalık sessizdi. Sessizlik bizi evin içine ve dolambaçlı merdivenlere kadar takip etmeye devam etti.

Yorgun görünüyordu.

Luca'yı odasına götürdüm. "Beni burada bekle, tamam mı aşkım? Uzan ve rahatla. Beş dakika içinde döneceğim."

Koridorun sonundaki ana banyoya girdim ve büyük küvetteki suyu akıttım, doğru sıcaklıkta olduğundan emin olmak için elimle test ettim. Hâlâ öfkeliydim. Tek istediğim Luca'nın bu gece iyi uyuyabilmesi için rahatlamasına yardımcı olmaktı. Yola çıkmadan önce iyi bir gece uykusuna ihtiyacı vardı.

Küveti doldurduktan sonra odasına döndüm ve elimi uzattım. "Gel."

Onu aldı ve koridorda beni takip etti.

Küvetin köpüklerle dolu olduğunu görünce, "Oraya girmem gerekiyor mu?" diye sordu.

"Oraya gireceğiz."

Yutkundu. *Başka bir* şeyim olduğunu düşünmüş olabileceğini fark ettim. fikirler. Anlaşılır bir şey.

"Donum üzerimde kalacak. Sadece sana sarılmak istiyorum."

Soyunması ve suya girmesi için bir işaret olarak arkamı döndüm.

"Sadece zamanını söyle."

Birkaç dakika sonra, "Ne zaman?" diye sordu.

Sadece başı görünüyordu. Gömleğimi ve pantolonumu çıkarıp boxer külotum hariç her şeyimi çıkarırken bana baktı. Göğsümdeki dövmeyle ilk kez fark eder gibi oldu ve gözlerini kıstı. Annemin adı güller ve dikenli tellerle iç içe geçmişti.

"Libby. Annen." Gülümsedi.

"Evet. Bunu annem öldükten yaklaşık bir yıl sonra aldım." "Çok güzelmiş."

"Teşekkür ederim," dedim arkasından suya girerken. Kollarımı beline dolayarak onu kendime çektim ve çenemi başının üzerine koyarak tepesini öptüm. Aklımda birçok düşünce dönüp duruyordu. Bunun bir şekilde işe yarayabileceğini düşündüğüm için deli miydim? Bunu ne kadar çok istediğimi biliyordum ama bu yeterli miydi?

"Bir yanımla sonsuza kadar seninle bu suyun içinde kalabilmeyi ve başka hiçbir şey için endişelenmemeyi diliyorum," dedim.

"Senin yaşam tarzına uygun bir insan olsaydım, böyle hissetmezdim. Bu kolay olurdu."

"Bir şeyin kolay olması onu daha iyi yapmaz. Sorunlarımız var. Ama yine de seninle birlikte olmak dünyadaki her şeyden daha iyi hissettiriyor. Bazen en iyi şeyler aynı zamanda en zorlayıcı olanlardır. Ve bu da böyledir."

Elim ilk kez yer değiştirip göğsünün alt tarafına değdiğinde, onun da sütyenini çıkardığını fark ettim. Onu soyunurken görmediğim için sütyenini çıkarmayı tercih edip etmediğinden emin değildim. Bu düşünceyle sikiğim sertleşti ve içine girdiğini hissetmemesi için pozisyonumu yeniden ayarladım. Bu banyo ne kadar samimi olursa olsun, sertleşmek için uygun bir zaman gibi görünmüyordu.

"Bu çok iyi hissettiriyor," dedi. "Ve seninleyken kendimi güvende hissediyorum Griffin. Bunu bilmene ihtiyacım var. Beni korkutan diğer herkes."

"Bunu biliyorum bebeğim. Şu anda sadece biz varız. Tadını çıkaralım."

Luca uzun süre bir şey söylemedi. Sonra nefes alışının değiştiğini duydum. Yüz ifadesine bakmak için başımı eğdiğimde üzerimde uyuyakaldığını fark ettim. Bu yolculuk onu çok yormuştu.

Daha sonra Luca sadece kurulacak ve uzun tişörtlerimden birini giyecek kadar uyandı. Onu odasına geri götürdüm ve tekrar uykuya dalmasını izlemeden önce dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdum. Odama hiç geri dönmedim. Onun yerine yanına geçtim ve bütün gece uyanık kalıp onun uyumasını izledim. I

Sabah bunun bedelini ödeyeceğimi biliyordum ama böyle bir zamanda isteyerek bayılmamı haklı gösteremezdim.

Sabah güneşi pencereden içeri süzülüyordu. Yanında yatan beni fark ettiğinde gözlerini kırpıştırarak açtı.

"Burada olduğunu bilmiyordum."

"Odama dönmeyi kendime yediremedim."

"Bütün gece buradaydın. Bütün gece yanımda mıydın?"

"Evet. Bu seni ürkütüyor mu?"

"Seri katiller hakkında yazıyorum, domuz gibi bir çocuğum var ve sizi takip etmek için ülkeyi baştan başa geçtim. Hiçbir şeyin *beni* ürkütmemesi gerektiğini söyleyebilirim." Gülümsedi, sonra kaşları çatıldı. Dalgın görünüyordu.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Dün gece arabaya binmeden önce fotoğrafçılardan birinin bana bağırdığı şeyi düşünüyordum..."

Midem bulandı. Onlara küfretmekle o kadar meşguldüm ki, bize doğru atılan her bir şeyi duymamıştım.

"Ne dedi?"

"Dedi ki, 'Eve... sen misin? Harika görünüyorsun. İyi çalışmaya devam et' dedi."

Başım düştü.

Açıklamak zorundaydım.

"Eve . . . Eve Varikova."

"Kim o?"

"Birkaç ay önce kısa bir süre çıktığım bir model. Ciddi bir şey değildi. Ama çok iyi tanınıyor, bu yüzden birlikte görüldüğümüzde basın bayram etti."

"Ona falan mı benziyorum?"

"Koyu renk saçların var. Hepsi bu kadar. Bence o kişi uyuşturucu içiyor olmalı, çünkü senden yaklaşık bir karış daha uzun."

"Neden 'iyi çalışmaya devam edin' dedi?"

"Çünkü Eve'in onunla görüşmeye başladığımda bilmediğim bir uyuşturucu sorunu vardı. Kısa süre sonra rehabilitasyona girdi. O zamandan beri onunla konuşmadım ama durumunun iyi olduğunu duydum."

Derin bir nefes aldım, çünkü Luca'nın yüzündeki ifadeden yine her şeyi fazla düşündüğünü anlayabiliyordum. Muhtemelen yine

Karavana bindiği anda Eve'i Google'da aratıyor ve bu da benim hakkımda yanlış bilgilerle sonuçlanan daha fazla aramaya yol açıyordu. Bu beni gerçekten hasta etti.

"Bana bir söz verir misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Tamam..."

"Beni Google'da aratmamaya çalışır mısın? Bulduklarının çoğu çöp olacak. Ya da daha iyisi . . . Beni Google'*da* arayın ama bunu ben telefundayken ya da yanınızdayken yapın. Neyin gerçek olup olmadığını açıklamak için orada olmama izin verin. Sana asla yalan söylemem. Sadece tüm bu saçmalıkları okuyup neye inanacağını bilememe fikrinden nefret ediyorum."

Bununla mücadele ediyor gibi görünüyordu. Bu sözü gerçekten yerine getirmesinin onun için son derece zor olacağını biliyordum. Kendimi onun yerine koyarsam, kendimi durdurabileceğimden tam olarak emin değildim.

Bir süre gözlerini kırptırdı, isteğimi ciddi ciddi düşünmüş gibi görünüyordu. "Tamam," dedi sonunda. "Bunu yapabileceğimden emin olmak için düşünmek zorundaydım.

bu tür bir söz verip ciddi olmak. Seni Google'da aratmayacağıma söz veriyorum. . . senin haberin olmadan."

Rahat bir nefes aldım. "Teşekkür ederim. Kolay olmayacağını biliyorum ama söz veriyorum, değerli bir şey kaçırmıyorsun. Bilmen gereken önemli her şeyi sana anlatabilirim. Ve herhangi bir *sorunuz* olursa, bana *sormanız* yeterli."

Elini uzattı ve yüzümü kendi yüzüne yaklaştırdı. Onu tutkuyla öptüğümde içimde kabaran arzu hızla acil bir ihtiyaca dönüştü.

"Seni daha uzun kalmaya ikna etmek için yapabileceğim bir şey olmadığına emin misin?" Dudaklarına fısıldadım.

Cevap vermesine gerek yoktu. Ben zaten biliyordum.

Şöhretin bedeli yüksek olsa da, hiçbir zaman tüm bunların yok olmasını istememiştim. Bu Luca'dan önceydi. Şu anda, eğer seçme şansım olsaydı, yakında çıkacağım on iki şehirlik hayran turundan vazgeçer, kırık dökük bir karavanla ülke çapında bir yolculuğa çıkardım.

BÖLÜM 19

LUCA

Hortencia'nın hayatımda hiç bu kadar çok miyavladığını duymamıştım. Onu kaldığı çiftlikten aldıktan sonra ön kapımın kilidini açtım ve her zaman güvenli sığınağım olan yerin bir şekilde çok daha boş olduğunu fark ettim.

Saat hâlâ erkendi, Batı Yakası saatiyle Griffin'i aramak için çok erkendi. Bu yüzden uyandığında alacağını umarak ona bir mesaj gönderdim.

Luca: Eve sağ salim vardık.

Beni şaşırtarak hemen cevap verdi.

Griffin: Tanrıya şükür. O lanet külüstürün içinde senin için çok endişelendim.

Luca: Ayakta ne yapıyorsun? Griffin:

Pek uyuyamadım. Ben güvendeyim.

Seni deli gibi özledim. Yapacak milyonlarca işim var ama hiç enerjim yok. Depresyondayım.

Buraya girdiğimde ben de öyle hissettim. Ev genellikle benim mutlu olduğum yerdir. Şimdi farklı hissediyorum.

Griffin: Furby'ni burada unutmuşsun. Temizlikçi yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu bana getirdi.

Luca: Keşke yarısını bilseydi!

Griffin: Siiiiiiigh. Luca, Luca, Luca. Seni tekrar görmem gerek.

Ona bunun ne zaman ve mümkün olup olmayacağını sormak istiyordum ama aynı zamanda cevabı bilebileceğinden de emin değildim. Bir albümü yeni bitirmişti ve yakında Kanada'ya gitmesi gerekiyordu.

Vancouver için hazırlandınız mı?

Griffin: Bu olumsuz bir durum olurdu. Dediğim gibi, motivasyon yok.

Yolculuk sırasında düşünmek için çok zamanım oldu. Kafamı kurcalayan şeylerden biri de Griffin'in yazdığı şarkıyı dinleme ihtiyacıydı. Başlığına bakarak benim hakkımda olduğunu düşündüğüm şarkıyı. Teknik olarak bu onu Google'da aramam anlamına geliyordu ki bunu yapmayacağıma söz vermiştim.

Luca: Bir itirafım var.

Griffin: Tamam.

Eve dönerken birkaç kez Google'da seni aramamak için kendimi zor tuttum. Bir kere bile pes etmediğimi bilmeni istiyorum. Ama gerçekten bilmek istediğim bir şey var.

Griffin: Pekala. Neymiş o?

Tedirginliğini hissedebiliyordum.

Luca: Senin şarkın ... "Luca" adlı şarkı.

Birden telefonum çaldı. Arayan oydu.

Açtım. "Hey . . ."

"Ben de sana bundan bahsedecektim. Bilip bilmediğinden emin değildim. Bundan hiç bahsetmedin, ben de belki henüz keşfetmemişsindir diye düşündüm."

"Şey, internette gördüm ve sözleri gerçekten duyma şansım hiç olmadı."

"Luca. . . dinle. O şarkıyı yazdığımda bilmiyordum." "Bunu biliyorum. Sorun değil. Üzerime alınmayacağım."

"Temelde sarhoşken sana gönderdiğim mektubun müzikal versiyonu. Milyonlarca kopya satan, yüceltilmiş bir öfke nöbeti."

"Duyabilir miyim?"

Telefona doğru uzun bir nefes verdi. "Elbette."

"Şimdi YouTube'a girsem sorun olur mu?"

Sesi biraz yenilmiş gibiydi. "Evet. Tabii. Tabii. Hemen geliyorum."

Griffin hatta iken, dizüstü bilgisayarımı açtım, giriş yaptım ve *Luca Cole Archer'ı* arama çubuğuna yaz.

Videonun, şarkının sözlerinin altyazı olarak listelendiği bir versiyonu ortaya çıktı.

"Oynat "a bastım.

(Açılış Müziği)

İlk sözleri söylerken Griffin'in muhteşem yüzü vardı.

Mektuplar ruhuna açılan bir pencereydi.

Beni kocaman bir boşlukla

bırakmadan önce. Ortadan

kaybolduğunda ve gerçekten

umursamadığını kanıtladığında.

Şimdi ruhunun siyah olduğunu

görüyorum.

Çünkü asla geri gelmeyeceksin.

Mürekkep ve yalandan başka bir şey

değilsin.

Kılık değiştirmiş bir

şeytan. Luca, Luca,

Luca

Sen sadece bir rüya mıydın?

Luca, Luca, Luca
Çılgılık atma isteği uyandırırıyorsun.

Luca, Luca, Luca
Şimdi mutlu musun?

Luca, Luca, Luca
Eğer öyleyse,
bebeğim, selam ver.

(Müzik)

Görünüşe göre şaka bana
yapılmış. Aşktan gözlerim o
kadar kör olmuş ki,
görememişim.

Sonunda,

Sen asla arkadaşım olmadın.
Asıl berbat olan kısım. Hala
kalbimde yaşıyorsun. Ve eğer
her şeyi tekrar yapmak zorunda
olsaydım,

Yine de o lanet kalemi kaldırırdım.

Luca, Luca, Luca Sen
sadece bir rüya mıydın?

Luca, Luca, Luca
Beni çılgılık atmaya zorluyorsun.

Luca, Luca, Luca
Şimdi mutlu musun?

Luca, Luca, Luca
Eğer öyleyse, bebeğim, selam
ver. (Müzik)

Selam verin.

Selam ver.

Selam

verin.

Luca, Luca, Luca. Evet,
evet, evet.

Sonraki yirmi dört saat boyunca yüzlerce kez dinlemiş olmalıyım. Şarkı güzel olsa da, melankolik ruh halime tamamen uyan ağır ve hüznü bir havası vardı. Özellikle bir bölümü zihnimde tekrar tekrar çalmaya devam etti.

Luca, Luca, Luca Sen

sadece bir rüya mıydın?

Çünkü geçen hafta tam da öyle hissettirmeye başlamıştı, sanki rüyalarındaki büyük bir fanteziymiş gibi. İnanılmaz ama sonsuza dek ulaşamayacağım bir hayal. Bugün günün büyük bölümünde sanki biri ölmüş gibi kıcıımı sürükledim. Yazmayı başarmıştım ama karakterlerimin hüznümü yakaladığından ve gerilim romanımın bir kadın kurgusu çirkin ağlamasına dönüştüğünden oldukça emindim.

Kaliforniya'ya gitmeden önce buzdolabımı boşalttığım için evde hiç yiyecek yoktu ve gece yarısı süpermarkete gitmek kaçınılmazdı. Park yeri neredeyse boştu ve kasaya gelene kadar tek bir kişi bile görmeden koridorlarda hızla ilerledim.

Doris genç bir adamın market alışverişlerini sayıyordu ve bana gülümsedi. Ona Kaliforniya'ya yaptığım yolculuktan ya da Griffin'den hiç bahsetmemiştim, ki şimdi buna seviniyordum, çünkü içimden geçen son şey bu konu hakkında konuşmaktı. Duygularım allak bullak olmuştu ve muhtemelen ona on yıldan uzun bir süredir aşık olduğum adamla sonunda tanışmanın ne kadar harika olduğunu anlatırken gözyaşlarına boğulabiliirdim.

Sırada önümdeki adamın bir sürü dövmesi olduğu kesindi. Nihayet kendi kendime acımayı bırakıp ona iyice baktığımda, çenesinde de çengelli iğneler olduğunu fark ettim - gerçek çengelli iğneler derisini delip yüzüne saplanmıştı. Sabahın ikisindeki kalabalık her zaman ilginçti. Beni bakarken yakaladı ve gözlerimi başka yöne çevirdim, onu incelemiyormuş gibi davranmakta başarısız oldum ve böyle bir şey yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmesine neyin sebep olduğunu merak ettim.

Gözlerim yanımdaki şeker rafına takıldı. Yasal görünmeye çalışarak raftan bir Hershey çikolatası aldım ve arabaya attım. Şekerlemelerin sağındaki rafta magazin dergileri vardı, ben de bir tane aldım ve düşüncesizce karıştırmaya başladım. Ta ki *üçüncü sayfaya gelene* kadar.

Gözlerim yuvalarından fırladı.

Griffin ve benim restorandan çıkarken çekilmiş bir fotoğrafımız.

Buna inanamadım.

Griffin bir elini uzatmış, fotoğrafçıların kol mesafesinde durmasını sağlarken diğer elini de omuzlarıma dolamıştı. Yüzüm göğsüne dönüktü, fotoğrafçıdan uzaktaydım, bu yüzden çoğu insanın kısmi profilime bakarak ben olduğumu anlaması bile zordu. Ama tabii ki ben biliyordum.

Enquirer'dayım.

Aman Tanrım.

Altındaki yazıyı okudum.

Cole Archer ve gizemli kadın Los Angeles şehir merkezindeki Mariano's'ta yakınlaşıyor. Şarkıcı, eski sevgilisi Eve Varikova'nın yerine benzerlerini koyarak onu özlüyor mu?

Midem bulandı.

Bir magazin gazetesinde resmimi görmek mi yoksa Griffin'in eski bir kız arkadaşının yerini almaya çalışıyor olabileceğinden bahsetmek mi beni daha çok rahatsız etti emin değildim. İkincisinin saçma olduğunu biliyordum çünkü Griffin bana ondan bahsetmişti ama yine de bir nedenden dolayı beni üzdü.

"Dünyadan Luca'ya." Doris'i çevresel görüşümde el sallarken yakaladım. Kafamı kaldırıp birkaç kez göz kırptım ve Piface'in gittiğini, Doris'in de ben aptal bir dergi yüzünden içten içe çıldırırken beni beklediğini fark ettim.

"Merhaba. Özür dilerim. I . . . I . . ." Elimdeki *National Enquirer*'i havaya kaldırdım. "Makalelerden birine takıldım."

Doris dikkatimi çeken şeye bakmak için eğildi. "Cole Archer. Genelde kırk yaşın altındaki erkekleri tercih etmem ama kraker yiyor diye onu yataktan atmazdım." Kaşlarını oynattı ve fısıldadı, "Şunun kırıntılarını yalamak isterdim."

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve Doris bunun çok komik olduğunu düşünmüştü. Tabii ki, geçen hafta Griffin'in yatağında *olduğumdan haberi olmadığı için*, genç bir adam hakkında edepsizce konuşarak beni şok ettiği için olduğunu düşündü. Yanaklarım kızarmaya başladı ve telaşlandım.

Gazeteyi kasaya koydum. "Makaleleri okumayı seviyorum." Doris naz yaptığımı düşünerek kıkırdadı. "Sen de ben de, kardeşim."

Sonraki on dakika boyunca arabamı boşaltırken ve Doris'le sohbet ederken tam bir sersemlik içindeydim. Yüzümün bir süpermarket gazetesinin her yerine yapıştırılmış olduğu gerçeğini aklımdan çıkaramıyordum. Midemde tuhaf bir his vardı ama nedeninden emin değildim. Marketin içinde olmak beni her zaman tedirgin ederdi ama bu durum bu hissi daha da arttırdı. Birisi kişisel alanımı ihlal etmiş gibi hissediyordum, her ne kadar sadece bir fotoğraf olsa ve kimse beni ondan tanımayacak olsa da. Son saniyede, tam ödeme yapmak için kartımı okutacakken, döndüm ve raftan *National Enquirer*'in tüm kopyalarını aldım.

Doris'in yüzü buruştu. "Bunların hepsini satın almak mı istiyorsun?"

"Evet."

"Hepsi aynı şeyi söylüyor, biliyorsun."

"I . . . Yeni bir kuş aldım ve kafesini kaplayacak bir şeye ihtiyacım var."

"İsterseniz müdürden satılmayan gazetelerden bazılarını sizin için ayırmasını isteyebilirim. Sadece ön sayfayı yırtıp iade kredisi için teslimatçıya veriyoruz. Gerisi geri dönüşüm kutusuna gider."

"Um. Evet. Elbette. Bu harika olur, Doris. Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Doris gazeteleri taradı ve ben de ödeme yapmak için kartımı okuttum. "Adı ne?"

"Ha?"

Kaşları aşağıya indi. "Kuşun. Adı ne?"

Tanrım, kendi kuyumu kazıyordum. Aklıma gelen ilk ismi söyledim. "Chester. Kuşumun adı Chester."

"Bu iyi ve güçlü bir isim."

"Evet. Kuş Chester. O başka bir şey." Son poşetlerimi de arabama attım, oradan çıkmak için sabırsızlanıyordum. O kadar acelem vardı ki, Doris'e onun için aldığım ürünleri bırakmayı neredeyse unutuyordum. Vedalaştıktan sonra birkaç adım geri gittim ve ikram poşetini tezgâhın üzerine kaldırdım. "İyi geceler Doris."

"Sen de tatlım. Yakında görüşürüz."

Arabama güvenli bir şekilde bindiğimde, gazeteyi tekrar çıkardım ve ona baktım. Motor rölantide çalışırken aklıma bir fikir geldi - birkaç fotoğrafçı vardı, yani başka gazetelerde de olabilir miydim? Belki de yüzümün tanınabilmesi için başımı farklı bir açıyla çekmişlerdir? Süpermarket gezimden sonra arabamın sınırları içinde olmak genellikle beni rahatlatırsa da, aniden içeri girmeden hemen önce yaşadığım türden bir panik hissettim.

Vermont'ta saat sabahın 2:30'uydu ama Kaliforniya'da sadece 11:30'du. Griffin bir gece kuşuydu, bu yüzden telefonumu çıkardım ve onu aradım. İlk çalışta cevap verdi.

"Hey, bebeğim. Geç kalkmışsın."

Sesini duyunca omuzlarım biraz gevşedi. İçimi çektim. "Hey." "Her şey yolunda mı?"

"Az önce süpermarkete gittim."

"Oh. Nasıl gitti? Bu gece ne gibi çılgınlıklar gördün?"

Gece yarısı gezilerim sırasında gördüğüm bazı tuhaf şeyleri onunla paylaştığımı unutmuştum. Gerçi bu gece gördüğüm şey

hepsinin üstündeydi. "*National Enquirer*'da bir resmimi gördüm, ikimizin resmini."

Griffin tısladı. "Kahretsin. Lanet olsun Marty Foster'a." "Kim?"

"Restorandaki fotoğrafçılardan biri. Asistanıma diğerlerine ulaşmasını ve çektikleri fotoğrafları satın almasını söyledim. Ama Marty telefonlarımıza cevap vermedi. İyi bir kare yakalayamadığı ve satacak bir şeyi olmadığı için böyle yaptığını umuyordum. Sanırım yanılmışım." Sesinin tonundan Griffin'in elini saçlarında gezdirdiğini hayal ettim. "Özür dilerim Luca. Denedim."

"Aman Tanrım. Saçmalama. Bu senin hatan değil. Diğer fotoğrafları aldığına inanamıyorum. Bunu yapabildiğini fark etmemiştim bile."

"Bu şehirde para hemen hemen her şeyi satın alır. Paparazziler işlerini kimin satın aldığını umursamaz, sadece paralarını alırlar. Artı, onlara magazin gazetelerinden alacaklarından daha fazlasını teklif ettim, bu yüzden diğer üçü onları bana satmaktan mutlu oldu."

"Bunu yapman çok hoş. Ama gerçekten buna gerek yok. Paranı böyle şeylere harcamanı istemiyorum."

"Seni mutlu edecek ya da daha az stresli olmanı sağlayacak her türlü harcama, paramı iyi bir şekilde kullanmak demektir, Luca."

Göğsümdeki o endişeli his biraz daha yatıştı. "Teşekkür ederim, Griffin."

"Teşekküre gerek yok. Sadece kızıma göz kulak olmaya çalışıyorum."

Kız arkadaşşımdan derin bir nefes aldım ve *National Enquirer*'ı dışarı verdim. "Seni uyandırdım mı? Ne yapıyordun?"

"Hayır. Bu gece misafirim var. Grubumdaki çocuklar geldi. Bu öğleden sonra albümü tamamlamayı kutluyoruz. Yarın bitirmeyi planlıyorduk ama bir gün erken bitirebildik."

"Vay canına. Tebrik ederim. Bu inanılmaz bir şey. Çok mutlu olmalısın." "Evet. Ortaya çıkış şeklinden oldukça memnunum."

"Bu harika. Ama gitmene izin vereceğim. Misafirin olduğunu fark etmemiştim. Arka taraf çok sessiz."

"Numaranızın geldiğini görünce arka bahçeye çıktım. İçeri döndüğümde iyi bir azar işiteceğime eminim."

"Seninle ne hakkında dalga geçiyorlar?"

"Bana kırbaçlı diyorlar."

"Çırpılmış mı?"

"Amcık kırbacı" gibi. Görünüşe göre bu Amerika'da popüler bir deyim. Kadınınızın size sıkı bir tasma taktığı anlamına geliyor."

Güldüm. "Ne anlama geldiğini biliyorum. Ben sadece sana neden böyle seslendiklerini soruyordum."

"Normalde bir turneyi bitirdiğimizde ya da bir kaydı tamamladığımızda kutlamak için çılgın bir parti veririz. Ama bu gece çılgınlık yapmak istemedim. Bu yüzden erkeklere gelebileceklerini ama kadınlara izin verilmeyeceğini söyledim. Ve şimdi seninle telefonda'yım."

"Kız arkadaşlarının gelmesini istemediniz mi?"

"Onların kız arkadaşları yok, Luca. Onların parti anlayışı içki, bir grup hayran ve birkaç striptizciden ibaret."

"Oh."

"Her neyse. Bu gece sadece biz varız." "O zaman dönmene izin vermeliyim."

"Hayır, onların hikayelerini dinlemektense seninle konuşmayı tercih ederim. Şimdiye kadar her birini on kez dinledim. Aylarca aynı insanlarla bir otobüste seyahat edince her şey tekrarlanmaya başlıyor."

Gülümsedim. "Eminim."

"Söyle bakalım... yüzünü ilk kez magazin basınında görmekle nasıl başa çıktın?"

İlk defa. "Biraz nefesim kesilmiş olabilir." "Zamanla kolaylaşır."

Yüzümün basına çıktığını görünce hissettiklerime o kadar kapılmıştım ki, Griffin için bunun nasıl bir şey olduğunu düşünmeyi hiç bırakmamıştım. Magazinciler resmimi sadece onunla birlikte olduğum için çekmişlerdi. Bu onun her gün yaşadıklarının sadece küçük bir kısmıydı. "Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Görmezden gelmeyi öğreniyorsunuz. En kötü kısmı resimler bile değil. Hikaye satmak için hakkınızda uydurdukları saçmalıklar. Bir keresinde imza verirken çok hamile bir hayranımın karnına dokunmuştum. Bana bebeğinin bir süper hayran olduğunu ve konserim sırasında etrafta zıpladığını söylemişti. Ne zaman şarkılarımdan birini açsam, bebeğinin karnında dans etmeye başladığına yemin ediyordu. Kocasını da yanında duruyordu ve onun da bunun doğru olduğunu düşündüğünü söyledi. Ben de eğildim ve şaka olsun diye karnıyla konuşmaya başladım, bakalım bebek hareket etmeye başlayacak mı diye. Gerçekten de hareket ettiğinde karnını tutmamı ve hissetmemi söylediler. Çok güzeldi. Ama ertesi gün, fotoğraflar tüm magazin gazetelerinin kapağında yer aldı ve kadının nasıl

aşk çocuğumu taşıyordu ve kocası konsere gelip yakında doğacak oğlumu evlat edinmesine izin vermem için bana yalvardı."

"Bu çok saçma. Bunları basmak için doğrulanabilir bir kaynağa ihtiyaçları var."

"Bazı ünlüler bir noktaya değinmek için dava açmış ve kazanmışlardır. Ancak ara sıra açılan davalardan kazandıkları para gazete satarak kazandıklarından daha az olduğu için bu onları durdurmuyor. Bu karmaşada kazananlar sadece avukatlar oluyor."

İçimi çektim. "Sanırım."

"Her neyse. Bu gece biraz düşündüm. Yarından sonraki gün Kanada'da bir festivalimiz var ve ondan sonra da yeni albümün tanıtımına başlamak için bazı gösterilerimiz olacak. Ama sizin için de uygunsa, işleri ayarlayıp birkaç günlüğüne Vermont'a gelebilir miyim diye sormak istiyorum."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Bunu çok isterim. Ne zaman?"

"Henüz emin değilim. Programım oldukça yoğun, ancak işleri yeniden düzenlemek ve biraz zaman yaratmak için reklamcım ve asistanımla birlikte çalışabileceğimi düşündüm. Belki gelecek hafta ya da sonraki hafta?"

"Bu harika olur."

"Sizin için daha iyi olan belirli günler var mı?"

"Hayır. Her zaman, gerçekten. Evden çalışan, münzevi, agorafobik bir yazar olmanın birkaç avantajından biri de sosyal takvimimin oldukça boş olması."

Griffin güldü. "Hayatını kötü gösterdiğini düşünüyorsun ama ne zaman bundan bahsetsen, sahip olduğun özgürlüğü biraz daha kıskanıyorum."

"Bu çok komik. Özgürlük benim sahip olduğum şeyin tam tersiymiş gibi hissediyorum. Çoğu gün tüm korkularım yüzünden kendimi kafese kapatılmış bir kuş gibi hissediyorum."

Arka planda yüksek sesler bağırmaya başladı. "*İşte buradasın. Telefonda kiminle konuşuyorsun, Bay Pussy Whipped?*" Griffin kıkırdadı. "Gitsem iyi olacak. Ben içeride olmadığım için yerliler huzursuzlanmaya başladı."

"Tamam."

"Şimdi iyi misin?"

Bunu düşündüm. Griffin'le konuşmak beni gerçekten çok rahatlatmıştı.

"Evet."

Sanırım öyleyim. Vahşi canavarı sakınleştirdin."

"Gördün mü? Bunu kesinlikle birlikte yapabiliriz bebeğim. Göreceksin. Bu iş bizde. Ama eve giderken dikkatli ol."

"Yapacağım. Çocuklarla iyi eğlenceler."

Telefonumu kapattım ve birkaç dakika daha arabamda oturdum. Tanrım, umarım Griffin haklıydı - bunu yapabilirdik. Çünkü bu noktada, eğer yapamazsak canımız çok yanacaktı.

BÖLÜM 20

GRIFFIN

"Görölmeye ihtiyacın var. Bu kadar içine kapanık olmayı bırak." Reklamcım Renee, davet beklemeden evime girdi.

"İçeri gel," diye homurdandım ve kapıyı arkasından kapattım. Onu bugün aramayı planlamıştım. Ama belli ki telefonlarına cevap vermemi beklemekten sıkılmış ve sabahın yedisinde habersizce gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Çocuklar daha beşte çıkmışlardı, bu yüzden mutlu değildim.

"Daha erken, Renee." Onu mutfğa kadar takip ettim. Doğruca cezveye gitti ve dolapları açıp kahve yapmak için bir şeyler çıkarmaya başladı. Kapı aralığına yaslandım ve onun harekete geçmesini izledim. "Bunu biraz daha geç yapabilir miyiz? Daha iki saat önce yattım."

"Geçen haftaki aramalarımın birine bile cevap verseydin bunu telefonda halledebilirdik."

Telefonlarına çıkmıyordum. Ama onunla her konuştuğumda programıma on şey daha ekleniyordu. Takvimimde olmasını istediğim tek şey ise Vermont'ta Luca ile biraz yalnız kalmaktı. O gideli bir haftadan fazla olmuştu ve ondan uzak kalmanın bir haftadan fazla uzun bir süre olduğunu fark etmeye başlamıştım.

Yine de bazı şeyleri taşımak ve bu kasabadan bir süreliğine uzaklaşmak için Renee'nin yardımına ihtiyacım vardı. Bu yüzden kahveyi sakladığım dolaba doğru yürüdüm, bir kutu çıkardım ve ona uzattım. Aldı ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bir partiden sonraki sabah için o kadar da kötü görünmüyorsun."

"Her zamanki kargaşa değildi."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Nedenmiş o?"

Yardımına ihtiyacım olduğu için ona Luca'dan bahsetmem gerekecekti zaten. Bu yüzden ona gerçeği söyledim. "Artık bir kız arkadaşım var. Adamların iki düzine striptizci ve hayran getirmesine dayanamadım."

Renee bir sürü düğmeye bastı ve yerine koymam için kahve kutusunu bana uzattı. "Kız arkadaş, ha? Dünkü *National Enquirer*'da çıkan kadın bu mu? Ve sanırım ikinizin fotoğraflarının telif hakkını satın almak için şehirdeki tüm paparazzilere fazla ödeme yapmanın nedeni de bu?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Fotoğrafçılara para verdiğimi nereden biliyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Ne yaptığınızı bilmek benim işim, *kimle* yaptığınızı bilmek de öyle."

Keşke Luca'yı yapıyor olsaydım. Mutfak masasına oturup Renee'nin benden istediklerini sıralamasına fırsat vermeden ihtiyacım olan şeyi sıraladım. "Vermont'a gidip kız arkadaşımı ziyaret etmek için biraz izne ihtiyacım var. Planlanmış bazı işlerimi birkaç günlüğüne iptal edebilir misin?"

Renee kollarını göğsünde kavuşturdu. "Takvimine daha fazlasını *eklemem* gerekiyor. Bir süredir halkla ilişkilerle ilgili her şeyden kaçınıyorsun. Biraz tanıtım yapmana ihtiyacımız var. Çıkacak bir albümün ve ardından turnen var. Bana şu kız arkadaşından bahset. Ünlü biri mi, medyanın ilgisini çekebilecek biri mi?"

"Kesinlikle olmaz. O çok özel biri ve ben de öyle kalmasını istiyorum. Kalabalığı ya da ilgiyi pek sevmez."

Renee başını salladı. "Tabii ki onun için mantıklı seçim, kapalı gişe oynayan stadyumlarda çalan ve dışarı çıkarak kalabalık toplayan bir müzisyenle çıkmak."

İçimi çektim. "Bana birkaç gün izin verebilir misin? Onunla vakit geçirmek için bir süreliğine buradan çıkmam gerekiyor."

Renee'nin gözleri yüzümde gezindi. "Bu kızdan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" Başımı salladım. "O özel biri."

Kahve fincanının sesi duyuldu ve Renee dönüp fincanları koyduğum dolaba uzandı. İki fincan doldurup karşımdaki masaya oturdu ve dumanı tüten fincanlardan birini yanıma uzattı. "Pazarlık edelim. Ne zaman ayrılman gerekiyor? O zamana kadar birkaç kez halkın karşısına çıkabilir miyiz ve döndüğünde de birkaç gece yarısı televizyon programı ayarlayabilir miyiz?"

"Yarın müzik festivali için Vancouver'dayım. Ama ondan sonraki gün ne isterseniz yapabilirim. Halkla ilişkiler işlerini bir günde halledebilir miyiz?"

Kaşlarını çattı. "Tam bir baş belasısın, biliyorsun değil mi?"

Kulaktan kulağa gülümsedim, bunun onun evet deme şekli olduğunu biliyordum. "Sen en iyisisin, Renee."

Bana bir parmak salladı. "Bana tam bir gün veriyorsun. Gazetecilere sızdırabileceğim bir ya da iki iyilik yapmanı istiyorum, sonra açık havada bir yerde öğle yemeği yiyeceksin ve hayranların için bir şeyler imzalayacaksın. Birkaç bebeği öp, gençlerin seninle selfie çekmesine izin ver ve seni birkaç mağazaya kadar takip etsinler."

"Bunu yapabilirim."

"Döndüğünde iki kat daha fazla çalışacaksın. Bundan da şikayet edemezsin."

"Evet, hanımefendi. Şikayet etmek yok. Ben hallederim." Aklıma bir düşünce geldi. Çenemdeki kirli sakalı kaşdım. "Yapacağım iyilikleri ve alışveriş yapacağım yeri ben seçebilir miyim?"

"Aklında ne var?"

Sırıttım. "Luca'nın bir dahaki sefere magazin haberlerinden biraz daha fazla keyif almasını sağlayacak bir şey."

"Daha iyi kokan bir yer seçebilirdin." Renee burnunu tutarak dev bir bok yığınınından kaçmaya çalıştı.

"Sana buranın bir çiftlik olduğunu söylemiştim. O topukluları ne diye giydin?" "Buranın bir sığınak olduğunu söylemiştin. Buranın bir sığınak olduğunu söylemiştin."

Bazı sevimli küçük hayvanlar yemyeşil tepelerde dolaşıyor, ağır işlerde çalışmıyor ve harap bir domuz çiftliğinde bok küremiyor."

Bir keresinde Charlotte & Wilbur'un Çiftliği'nin önünden geçmiş ve dışarıda gönüllüler için bir tabela olduğunu hatırlamıştım. Arayıp kim olduğumu ve biraz zaman ayırmak, farkındalık yaratmak için birkaç fotoğrafçı getirmek ve büyük bir bağış yapmak istediğimi söylediğimde çiftlik sahipleri çok heyecanlandı. Bir domuz barınağında çalışmak pek de modaya uygun bir şöhret davası sayılmazdı. Alnımı sildim ve etrafıma bakındım. Burası gerçekten köhne bir yerd. Araziyi çevreleyen köhne çitlerin değiştirilmesi gerekiyordu ve ahır iyi bir rüzgârla çökmüş çatıyı yerinden sökecekmiş gibi görünüyordu. Ama bu zor durumdaki çiftlikte kurtarılmış seksen minyatür ve göbekli domuz yaşıyordu. Küçük domuzlar oldukça şirin ve zekiydiler. Burayı işleten yaşlı kadın Charlotte, seksenli yılların sonlarında domuzların popüler evcil hayvanlar haline geldiğini ve bir zamanlar iki yüzden fazla terk edilmiş hayvanları olduğunu söyledi. Görünüşe göre insanlar domuzların ne kadar büyük ve dağınık olabileceğini fark etmeden onları evlerine getiriyorlardı ve insanların onları getirebilecekleri güvenli bir yer yoktu. Bu çiftlik bölgedeki tek ölümcül olmayan barınaktı.

Bu sabah erkenden buraya geldim ve paparazziler gelmeden önce bütün gün yardım ettim. Sonra da çeşitli domuzlarla bir tekne dolusu poz verdim. Kırmızı bir bandana ve kirli, yırtık bir kot pantolon giydiğim için bir konuk bağışçıdan çok çiftlik işçilerinden birine benziyordum. Ama Renee bir kolumla küçük minyatür domuzlardan birini tutmamı, diğer kolumla da gömleğimi kaldırıp alnımdaki teri silmemi ve tabii ki karın kaslarımı ortaya çıkarmamı sağlamıştı. Paparazziler bu boku yedi.

"Gitmeye hazır mısınız?" Renee söyledi. "Umarım küçük alışveriş gezinizden önce duş almayı planlıyorsunuzdur."

Kollarımı iki yana açtım ve sırtarak ona doğru yürüdüm. "Programımı benim için yeniden düzenlediğin için sana teşekkür etmiş miydim? Buraya gel, bana kocaman sarıl."

Elini uzattı. "Bana böyle kokarken dokunursan, gün batımına kadar iki düzine genç kız şovuna çıkarsın. Aylarca küçük kız arkadaşını görmeye vaktin olmaz."

Güldüm. "Tekrar teşekkürler, Renee. Paparazzilere saat yedide bir sonraki durağımda olacağımı ve en az bir saat boyunca imza dağıtmak için etrafta olacağımı söyleyebilirsin çünkü sen en iyisisin."

Başını iki yana salladı. "Geri döndüğünde ve her şey için çifte rezervasyon yaptırdığında bunu söylemeyeceksin. Ama sen ve kız arkadaşın dışarıda eğlenin."

"Yapacağız. Teşekkürler."

Çok iyi vakit geçirmeyi planlıyorum ve Luca da öyle yapacak, kapıyı açıp beklediğinden daha erken geldiğimi öğrenir öğrenmez.

BÖLÜM 21

LUCA

"Aman Tanrım!" Çığlık attım ve ağzımı kapattım. "Aklını kaçırmış."

Üst üste ikinci gün, üç düzine rengarenk gül ve büyük kırmızı bir fiyonkla sarılmış bir kutu süpermarket magazin dergisi teslim aldım. Dünkü dergiler Griffin'in bir domuz barınağında çalışırken çekilmiş fotoğraflarıyla doluydu. Mega rock yıldızını kirli ve domuzlarla bağ kurarken görünce eridim. Geçen hafta gazetelerde kendi fotoğrafımı görüp çıldırdıktan sonra yapabileceği en tuhaf ama en tatlı şeydi bu. Ama bugünkü gazeteler neredeyse gözlerimi yuvalarından çıkaracaktı - Griffin'in bir kitapçada çekilmiş fotoğraf üstüne fotoğrafı. Bazılarında imza dağıtıyor, bazılarında rafları inceliyordu ama her bir fotoğrafta elinde benim ciltli kitabımın bir kopyası vardı!

Yaptığı şeye inanamıyordum. Los Angeles'ta tüm güzel ve gösterişli kadınlarla birlikte olup beni çoktan unuttuğuna dair bir şüphem varsa bile, bu düşünceleri nasıl ortadan kaldıracağını kesinlikle biliyordu. Onu aramaya çalıştım ama telefonu doğrudan telesekretere düştü. Öğleden sonra önemli bir toplantıya gideceğini ve beni sonra arayacağını söylemişti ama bekleyemedim.

Son zamanlarda her akşam görüntülü sohbet ediyorduk, bu yüzden bana gösterdiği düşünceliğin karşılığını daha sonra yapacağımız görüşme için seksi bir şeyler giyerek ödemenin eğlenceli olabileceğini düşündüm. Doğru şeyi bulmak için iç çamaşırı çekmecemi karıştırdım ve sonra banyo yapmak için küveti doldurmaya başladım. Cildim son birkaç gündür çok kuruydu, bu yüzden dağınık saçlarımı başımın üstüne tutturdum ve ıslanırken giymek için nem yoğun bir çamur maskesi yaptım. Tam küvete girmek üzereyken cep telefonum çaldı. Ekranda Griff'in adı yanıp sönüyordu. Kendi kendime güldüm, iyi ki FaceTim yapmamış da aramıştı, çünkü şu anki halimi görmesini istememe imkân yoktu. Banyodaki hoparlörden cevap verdim.

"Hey."

"Selam, bebeğim. Aramanı kaçırdığım için üzgünüm. Toplantıma gidiyordum." "Oh. Sorun değil. Sadece teslimatını aldığımı söylemek istedim. Yapamam.

Bunu yaptığına inanamıyorum. Gerçekten çok tatlıydı." Bornozumu çıkardım ve

yere düştü. "Karşılığında tatlı bir şeyler yapmayı planlıyorum ama henüz tam olarak hazır değil."

"Öyle mi? Ne zaman hazır olacak?"

Suyu hissetmek için ayak parmağımı banyoya daldırdım. Güzel ve sıcaktı. "Bir saat kadar sonra."

"Bekleyemem. Toplantıma gitmem gerekiyor. Ama önce sana bir şey sormak istiyorum."

"Ne?"

"Seni Vermont'ta istediğim zaman görebileceğimi söylediğinde gerçekten ciddi miydin?"

"Elbette. Ziyarete gelmen için sabırsızlanıyorum. Umarım gelecek hafta olur, sonraki hafta değil." Kuvete girdim ve tam oturmak üzereydim ki kapı çaldı. "Hay aksi. Kapımda biri var ve ben kuvete yeni girdim ve yüzümde çamur maskesi var. Muhtemelen beklediğim bir teslimatı getiren UPS'dir. Umarım kutuyu bırakır, çünkü bu haldeyken kapıyı açamam."

"Size başka bir teslimat da gönderdim. Benimki için imza atman gerekiyor, o yüzden onu almak isteyebilirsin."

"Oh. Kahretsin. Tamam. Bir saniye bekle. Kapıyı açayım, hemen dönerim." Kuvetten çıktım ve büyük tüylü bornozuma sarındım. Banyo aynasındaki yansımanı yakalayınca başımı salladım. *Teslimatçı benim korkutucu olduğumu düşünecek. Ama oh iyi. Haklı olacak.*

Nasıl göründüğümü önemsemekten çok Griffin'in başka neler getirmiş olabileceği konusunda endişeli bir şekilde ön kapıya doğru koştum.

Kapıyı açtığımda beni kocaman bir buket çiçek karşıladı. O kadar büyüktü ki, teslimatı yapan kişinin yüzünü kaplıyordu. Gülümsedim. "Vay canına. Vay canına. Bir bahşiş alayım. Bana bir saniye ver."

Cüzdanımı almak için döndüm ama bir ses beni durdurunca donakaldım. "Bana vereceğin bahşişin türünü ben mi seçeceğim?"

Gözlerim irileşti ve başım geriye döndü. "Griffin?"

Çiçekleri kaldırarak güzel ve gülümseyen yüzünü ortaya çıkardı. "Dedin ki

Her zaman. Umarım şimdi iyidir."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. "Buna inanamıyorum."

"Buna inanın. Önümüzdeki birkaç gün boyunca buradayım ve tamamen seninim."

Mutluluk gözyaşları dökmek istedim. Griffin çok seksi görünüyordu, deri ceket ve yırtık kot pantolon giymişti. Saçları seyahatten dolayı dağılmıştı ama

Dürüst olmak gerekirse, o daha da dağınıktı. Diğer yandan ben, sadece *ateşli* bir *karmaşaydım*.

Şu anda.

Çiçekleri bana uzattı.

Yüzümü işaret ederek, "Bana bak. Tam bir felaketim."

"Yine Hortencia ile çamurda yuvarlanıyorsun, ha?"

"Bu bir güzellik maskesi, ki bu oldukça ironik, çünkü çekici olmaktan çok uzak."

"Yüzünde çamur olsa bile sen hâlâ dünyanın en güzel kızıydın." Kollarını açtı. "Gel buraya."

"Berbat durumdayım. I-"

Beni kendine çektiğinde ve yüzümdeki yapışkan maddeye rağmen dudaklarıma kocaman bir öpücük kondurduğunda beni dinlemedi. Şimdi bir kısmı onun yüzünde de vardı.

Birkaç saniye onu içime çektikten ve dilinin tadına baktıktan sonra, nasıl görüldüğümü umursamayı bıraktım. Önemli olan tek şey Griffin'imın beni görmek için onca yolu gelmiş olması ve bir süreliğine ona sahip olmamdı.

Hortencia koşarak odaya girdi ve miyavlamaya başladı. Griffin ancak o zaman benden ayrıldı.

"Ah. Meşhur Hortencia" derken şişmiş dudaklarını ovuşturdu. Eğildi ve onunla konuştu. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, güzel bayan. Biliyor musunuz, geçen gün arkadaşlarınızdan bazılarını gördüm. Selam söylediler."

Groink.

Güldüm ve "Hemen gidip yüzümü yıkayayım ve seninkini silmen için bir havlu getireyim" dedim.

Çiçekleri masanın üzerine bıraktım ve Griffin beni banyoya kadar takip etti.

Dolu küvetimi fark ettiğinde, "Banyo saatini böldüğüm için çok özür dilerim" dedi. Gülümsedi. "Aslında . . . Ben üzgün değilim."

"Her şeyi planlamıştım. İç çamaşırlarımı çıkardım ve görüşmemiz için üzerimi değiştirecektim. Ama önce banyo yapacaktım. Belli ki sen kapıya geldin ve bunu engelledin."

"Peki, elbette, planlarınızı bölmeme izin vermeyin."

Yanağını okşadım. "Uçuş yüzünden bitkin düşmüş olmalısın."

İki elimi de avuçlarının içine aldı. "Önemli değil. Her şeye değer. Sana ulaşmak için ölüyordum."

"Gördüğüm fotoğraflardan anladığım kadarıyla çok meşgulmüşsün. Geçtiğimiz hafta boyunca nefes alacak vaktin bile olmamış. Gelmeniz benim için çok anlamlı."

"Yaptığım her şey buraya gelmek içindi. İnanın bana. Bu üç günü en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum."

Bu çamuru yüzümden atmaya gerçekten ihtiyacım vardı. "Hızlıca bir banyo yapayım, giyineyim ve sonra seninle dışarıda buluşalım. Neden biraz dinlenmiyorsun? Kendini evinde gibi hisset. Buzdolabında buzlu çay var ya da tezgahta açabileceğin kırmızı şarabım var."

İç çekti. "Pekala. Çok uzun sürmesin."

Onunla geçirdiğim bu zamanın tek bir dakikasını bile boşa harcamak istemediğim için yüzümde kalan çamuru yıkadım ve küvette vücudumu hızla ovdum. Hazırladığım iç çamaşırlarını giydim ve oturma odasına geri döndüm. Griffin gözleri kapalı bir şekilde kanepede uzanıyordu. Zavallı adam çok yorgun olmalıydı.

"Geri döndüm."

Doğrulduğunda gözlerini kırpıştırarak açtı. Mor Chantilly dantelli bir tulum giymiş olan vücuduma bakarken nutku tutulmuştu. Saçlarımı açmış ve göğüslerimi örtmesine izin vermiştim, aksi takdirde dantelden oldukça açıkta kalacaklardı. Orada neredeyse hiçbir şey olmadan dururken kendimi biraz savunmasız hissettim ama onu Frankenstein'ın Gelini gibi karşıladığımı düşünürsek en azından bunu yapabiliirdim.

"Luca. . sen . . . Tanrım." Gözlerini ovuşturdu. "Rüya mı görüyorum?" "Bu gece burada takılmamın bir sakıncası yok, değil mi?"

"Sürekli ereksiyon halinde olmamı ya da zaman zaman mastürbasyon yapmak için tuvalete kaçmak zorunda kalmamı sorun etmediğiniz sürece... hayır."

Güldüm. "Bununla yaşayabilirim." "Tamam o zaman. Anlaştık."

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Tanrım, o kadar güzel kokuyordu ki, şeker ve baharat gibi. Meme uçlarım sertleşti.

Elini tuttum. Başparmağı benimkine sürtündü.

"Sana evin geri kalanını gezdirebilir miyim?"

Gözleri göğüslerimdeydi. "Ha?"

Yanaklarımın ısındığını hissederek güldüm. "Bir tur ister misin?" "Tur mu?"

"Evin ..."

"Oh . . . evet. Evet. Bana etrafı göster." Birlikte yürürken elini sırtıma koydu ve tüylerim diken diken oldu. "Özür dilerim. . . ." dedi. "Şu an hâlâ senin yüzünden biraz dikkatim dağınık."

Griffin beni oturma odasından evin diğer tarafına kadar takip ederken vücudunu bana yakın tuttu. Ona Hortencia'nın oyun alanını ve son olarak da işimin çoğunu yaptığım odayı gösterdim.

"Burası benim çalışma odam. Yazılarımın çoğunu burada yazıyorum." Duvarı işaret ettim. "Bu kitap rafları evle birlikte geldi. Aslında arkalarında gizli bir depolama alanına açılıyorlar. Yani çok pratik."

"Harika," dedi ama raflara bakmıyordu. Bana bakıyordu... *benim içime*, gözleri karanlık ve arzuluydu.

Griffin *açlıktan ölüyordu*. Sabırlı ve saygılı olmaya çalışıyordu ama şu anda kendini tutmanın onu öldürdüğünü söyleyebilirdim. Kahretsin, ben de açlıktan ölüyordum.

Tanrım, Luca. Ne yapıyorsun?

Adam bunca yolu gelmiş. Haftalardır bekârdı. *Sence pratik kitap rafları umurunda mı?* Bana sanki beni yemek istiyormuş gibi bakıyordu ve açıkçası onun tarafından yutulmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

Bu ev turu bekleyebilir. Hepsi bekleyebilir.

Birden kollarına atıldım ve kollarımı boynuna doladım.

Tenimdeki sıcak nefesi tüylerimi diken diken etti. "Siktir, Luca. Seni özledim." Ağzımı kendi ağzına götürdü ve beni öyle tutkuyla öptü ki neredeyse onun içinde eriyecektim.

Elimi aşağıya kaydırarak kot pantolonunu zorlayan ereksiyonu ovuşturdum. Aleti sıcaktı ve zonkluyordu ve şimdi ben de öyleydim.

Elini benimkinin üzerine koyup avucumu daha da içine bastırırken tısladı. "Şu anda hissettiklerimi saklamam imkânsız," dedi hırçın bir sesle. "Seni istiyorum."

Parmaklarım saçlarının arasından geçerken Griffin beni daha sert öptü. Başını göğüslerime doğru indirdi ve kumaşın üzerinden etimi emmeye başladı. Meme uçlarım yanıyordu. Tüm *vücudum* yanıyordu.

Bana bakmak için geri çekildi. "Ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı?

Bu gece bakar mısın?" Beni kaldırarak büyük ahşap masanın yanına götürdü ve üzerine oturttu. "Bu masa senin sihrini yaptığın yer mi?"

"Evet."

Bacaklarımı iki yana açarak, "Benimkini de burada çalıştırmama izin verir misin?" diye sordu.

Zorlukla yutkunarak ve konuşamayarak başımı salladım.

"Söyle Luca. Anladığımdan emin olmak için söylediğini duymam gerek. *Tam olarak* şu anda ne istiyorsan, tam olarak burada ne yapmama izin veriliyorsa. . ." Nefes nefese, "Beni bu masanın üzerinde becermeni istiyorum," dedim.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı. "Çünkü bu gece sana ihtiyacım var." "Biliyorum," dedim usulca.

Elimi tuttu ve göğsünün üzerine koydu, böylece kalbinin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyordum. "Bunun benim için ne anlama geldiğinden asla şüphe etme."

Buna ihtiyacım vardı. Kalbini hissetmeye, bunun onun için kemerindeki bir başka çentikten çok daha fazlası olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Deri ceketinin cebine uzanarak bir prezervatif çıkardı ve yanımıza fırlattı.

Parmaklarını iç çamaşırlarımın askılarının altından geçirdi. "Ten tene olmanızı istiyorum." Kıyafetimi çabucak çıkarıp attı ve birkaç dakika çıplak bedenime baktı. Vajinamda ince bir iniş şeridi tıraş etmişim ve ziyaretinin sürpriz niteliğini göz önünde bulundurarak kendimi tımar etmek için iyi bir anlayışa sahip olduğum için şanslı yıldızlarıma teşekkür ettim.

Ceketini çıkarıp yere attı ve gömleğini başından geçirerek mükemmel bir şekilde yontulmuş ve güneşten öpülmüş göğsünü sergiledi.

Bana bakarken göz bebekleri büyüdü. Griffin'in bu yönünü kesinlikle daha önce hiç deneyimlememiştim - serbest bırakılmaya hazır cinsel canavar.

Dillerimiz bir açlık çılgınlığı içinde dans ediyordu, kimin daha hızlı tat alabileceğine dair bir yarış. Gümüş yüzüklerinin metali göğsümü sıkarken soğuktu.

Çıplak göğsüme değen sıcak teni harika hissettiriyordu. Muhtaç parmaklarım kaslı sırtını tırmaladı.

Ellerimi kemerine götürerek olabildiğince hızlı bir şekilde çözdüm. Boxer külotunu indirdikten sonra, devasa siki öne doğru fırladı ve hatırladığımdan daha büyük bir çevre sergiledi. Başını klitorisime sürtmeye başladı, prekumuyla beni kızdırdı ve sıcak ucunu etimin üzerinde dolaştırdı.

Daha fazla dayanamayacak gibi görüldüğünde, Griffin prezervatifi kaptı ve shaftının üzerine kaydırmadan önce dişleriyle yırtarak açtı. Son bir kez gözlerimin içine bakmadan önce ucunu sıktı. Sonra sert bir hamleyle içime girdi ve tüm bedenimi, dünyamı salladı.

Beni o kadar sert sikerken bacaklarım ona sarılmıştı ki neredeyse yıldızları görüyordum. İlk başta biraz acıdı ama umurumda değildi. Çok geçmeden acı gitti, yerini katıksız bir coşku aldı. Taşakları kıcımlarına derisine çarpıyordu. Hayatımda hiç bu kadar aceleyle, içimde bu kadar derinden sikilmemiştim. Tırnaklarım sırtına batarken, bir türlü doyamıyordum.

"Daha sert. Beni daha sert becer, Griffin."

Beni mahvetmesini istiyordum. İçime girdiğinden beri orgazmın eşliğindeydim, vücuduma yayılan ama her an patlamaya hazır, karıncalı bir mutluluk. Belimi kavrayıp daha da derine indiğinde ve daha büyük bir güçle soktuğunda bu his nihayet zirveye ulaştı. Derim gerildi ve orgazmım yüzeye çıkarken içimden bir sıcaklık aktı ve tüm vücudumun titremesine neden oldu.

Griffin gözlerimin içine baktığında ve içime boşaldığında, bu şimdiye kadar yaşadığım en yoğun duyguydu, kesinlikle daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. İkimiz de hep bir ağızdan çığlık attık, zevk iniltilerimiz odanın her yerinde yankılandı.

Nefes nefese masanın üzerine uzandım, yüzümü öpücöklere boğarken bir yığın doymuş lapa gibiydim.

"Hey," dedi ağır nefesler alarak. "Öyle mi?"

"Işıklar yanıyor."

Etrafıma bakındım. "Öyleler, değil mi?"

"Ben senin ilkinim." Gülümsedi.

"Öylesin."

Işıkların açık olması, çıplak vücudumun her santimini açıkça görebilmesi bile beni rahatsız etmemişti. Bunun Griffin'e tamamen güvendiğim için olduğunu biliyordum. Onun içinde kendimi kaybetmekle meşgul olduğumdan bahsetmiyorum bile. Beni içinde kalan enerjinin her zerresiyle aldı, vücudumu bir enstrüman gibi çaldı ve beni bir rock yıldızı gibi becerdi.

BÖLÜM 22

GRIFFIN

Bu münzevi hayatı sonsuza dek yaşayabileceğimi düşünmeye başlamıştım.

Öncelikle, başka kim sabah uyandığında bir domuz tarafından öpüldüğünü söyleyebilir? Hortencia'nın yaptığı şeyin bu olup olmadığından emin değilim, ama burnu ağzımdaydı, bu yüzden bu çizgide bir şey olduğunu varsaymak zorundaydım.

Birlikte ilk günümüz sabah seksi, ardından Hortencia ile bir yürüyüş, ardından daha fazla seks, ardından buzdolabında ne varsa onlardan yapılmış tapaslardan oluşan iki saatlik bir öğle yemeğinden oluşuyordu. Öğleden sonra Luca bana son kitabından bir şeyler okurken ben onun ayaklarını ovdum ve sonra uyumadan önce onu biraz daha seks yapmaya ikna ettim. Sonra uyandık, akşam yemeği yedik ve yiyecek alışverişine gitme zamanı gelene kadar konuşmaya devam ettik.

İronik bir şekilde, gecenin bir yarısı süpermarkete gitmek aslında meraklı gözlerden saklanmaya çalışan bir ünlü için oldukça işe yaradı. Sanki Luca'nın bazı tuhaf alışkanlıkları benim için yaratılmış gibiydi.

Los Angeles'ta tanınmak istemiyorsam gece ya da gündüz nereye gidersem gideyim şapka ve güneş gözlüğü takmak zorundaydım. Burada, Luca'nın her zamanki saatinde markete gittiğimiz için risk almaya karar vererek hiçbir şey takmadım.

Neredeyse boştu. Ve mutluluktu.

Luca işaret parmağıyla bir karpuzla vururken, ne kadar sevimli olduğunu fark etmeden edemedim. Karpuzu kulağına yakın tutuyordu. Odaklanmış ifadesiyle, içindeki okyanusu dinlediğini düşünebilirdiniz. Hayatı korunaklı olabilirdi ama küçük şeylerin değerini bildiği kesindi. Küçük şeylerin - onunla geçirdiğim bu anların- *büyük şeyler* olduğunu görmeye başlamıştım. Keşke Vermont'ta bunları deneyimlemek için daha fazla zamanım olsaydı.

"Ne yapıyorsun?" Sonunda meyveyi incelemesine atıfta bulunarak sordum.

"İyi olup olmadığını görmeye çalışıyorum. Karpuz toplamakla ilgili bir süreç var."

"Ben de kavun okşama konusunda uzman olduğumu düşünüyordum. . ." "Oh, inan bana. Kesinlikle öylesin." Göz kırptı.

Güldüm. "Kazanan olup olmadığını anlamanın püf noktası nedir?" "Basit. Eğer içi boşsa, muhtemelen iyidir."

"İnsanların tam tersi gibi, değil mi? Seni bulmadan önce ben de böyle hissediyordum. İçi boş. Harika bir kavun ama çürük bir insan."

Karpuzu yere bıraktı ve elini yanağına koydu. "Bu beni üzüyor."

Her iki bileğini de tuttum. "Artık öyle hissetmiyorum. Burada seninleyken değil. Yıllardır ilk kez kendimi insan gibi hissediyorum. Bu -seninle markette olmak bile- çok özgür hissettiriyor. Dünyadaki tüm paraya sahip olmanın insana özgürlük verdiğini düşünürsün. Ama ünlü biriyseniz durum farklıdır. Gerçek siz aslında kişiliğiniz tarafından hapsedilmiştir. Daha önce sahip olduğunuz hayatı -anonimliği- asla geri alamazsınız. Dolayısıyla, kısa süreliğine de olsa kendinizi yeniden yarı normal hissedebildiğiniz her an bir hediye gibidir."

"Hiç pişmanlık duyuyor musun?"

Sorusunu düşünürken gerçekten karışık duygular içindeydim. "Başardıklarımın gurur duyuyorum. Müzik her zaman hayatımın önemli bir parçası oldu ve bunu yaşamak için yapabiliyor olmak hafife alınmamalı. Ancak kendimi neyin içine soktuğumu tam olarak bilmediğime şüphe yok. Şimdi pişman olsam bile hiçbir şeyi değiştiremem. Bu yüzden geriye değil ileriye bakmaya çalışıyorum. İhtiyacım olan şey ... bir tür mutlu orta yol bulmanın bir yolunu bulmak." Etrafıma bakındım. "Ve bu konuşma manav reyonu için fazla derin."

Luca beni kucakladı. "Seninle, başardığın her şeyle gerçekten gurur duyuyorum, eğer bunu daha önce açıkça ifade etmediysem."

"Ben de seninle gurur duyuyorum. Sen de kendi çapında başarılısın. Ben müzik yapıyor ve sahne alıyorum, ama sen tümüyle hayali dünyalar yaratıyorsun. Bu azımsanacak bir başarı değil, aşkım."

Arabayı ıssız koridorlarda gezdirmeye devam ederken kendimi bir anda istediğim her şeyi alırken buldum, çoğunlukla Los Angeles'ta yemeye kıyamayacağım paketlenmiş yiyeceklerdi bunlar.

"Benim bilmediğim bir Super Bowl partisi mi veriyoruz?" diye şaka yaptı. "Hayır. Ama mutluyum, bu yüzden kutlama yapmak istiyorum - kötü olmak, bir şeyler yemek Genelde yemek yiyemem."

Sen de dahil.

Bu seyahat sırasında nihayet normalliğin tadına varana kadar normalliğe ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Kabul ediyorum, gecenin bir yarısı yiyecek alışverişi yapmak pek de "normal" sayılmazdı. Ama buna gerçekten alışabilirdim, saklanmaya

Luca ile bütün gün seks yapıp, sadece geceleri yemek için dışarı çıkıyorlardı.

Kasaya yaklaştığımızda Luca, "Seni uyarıyorum, Doris bir hayranın ve muhtemelen seni tanıyacak. Hiçbir şeyden bahsetmedim, bu yüzden nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Seni ele verebilir."

Luca bana daha önce bu kasiyerden bahsetmişti, her zaman gece vardiyasında çalışan sıcak ve samimi bir yüzdü.

"Bu koca yerde bizden başka sadece iki kişi daha olduğunu düşünürsek, beni dışarı atarsa yaşayacağımı düşünüyorum. Potansiyel bir izdiham sayılmaz."

El arabamızla kasaya yaklaştık. "Hey, Doris."

"Hey, Luca."

Doris nihayet beni fark etmeden önce eşyaları taramaya başladı. Akılsızca aynı eşyayı defalarca taramaya devam ederken gözleri fal taşı gibi açıldı. Şoka girmişti.

Luca boğazını temizledi. "Doris. . . bu-"

"Sen ..." İşaret etti. "Sen ... Cole Archer'sın."

"Evet, Cole Archer'ım."

"Sen benim süpermarketimdesin."

Etrafıma bakındım ve başımı salladım. "Öyle görünüyor, evet."

Luca'ya ve sonra tekrar bana baktı. "Burada Luca'yla mısınız?" Luca kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Doris. . . Cole benim ..."

Tereddüt etti.

O anda Luca'nın beni nasıl kategorize edeceğini bilmediğini fark ettim. Anlaşılır bir şeydi bu, çünkü resmi bir unvandan hiç bahsetmemiştik. *Ona* kadınıym diye hitap etmişim ama kendime hiç erkeğim dememişim.

Luca'nın cümlesini ben bitirdim. "Erkek arkadaş."

Luca bana döndü. "Erkek arkadaşın mı?" Şaşırıp şaşırmadığını anlayamadım.

Küstahça davranarak hata yapıp yapmadığımı merak ederek kalbim sıkıştı. "Bu iyi değil mi?"

Ağzı bir gülümsemeye dönüştüğünde nabzım biraz yavaşladı. "Bu mükemmel," dedi.

"Güzel," diye fısıldadım. "Çok iyi."

Doris'in sesi araya girene kadar gözlerimiz kilitlendi. "Bu nasıl oldu?"

"Ne kadar zamanın var, Doris?" Ben sordum.

Gözlerinde yıldızlarla iç çekti. "Bütün gece ... bütün gece senin için."

"Tamam o zaman."

Açıklamamı merakla bekleyerek bana baktı.

"Öncelikle, benim gerçek adım Griffin. Ve hikayemiz ben ünlü olmadan çok önce başladı. Biz çocukken Luca benim mektup arkadaşımdı. Birbirimize mektup yazardık, birbirimizin neye benzediğini bile bilmezdik. Sözleriyle ona aşık oldum ama bunu ona hiç söylemedim. Korkunç bir yanlış anlaşılma yüzünden uzun süre ayrı kaldık. Kalbim kırılmıştı. Sonra geçen yıl bir gece sarhoş oldum ve ona tekrar yazdım, cevap yazacağını hiç düşünmemiştim." Luca'ya baktım ve gözlerimi ondan ayırmadım. "Hatamızı anladık ve kaldığımız yerden devam ettik. Ama bu sefer büyük riskler aldık. Birbirimizi ilk kez bulduk ve ona düşündüğümde daha çok aşık olduğumu fark ettim." Bir an Luca'nın şaşkın ifadesini inceledim, sonra kasiyere döndüm. "Başım belada, Doris. Endişeliyim, çünkü nereye gitsem insanlar kim olduğumu biliyor ya da bildiklerini sanıyorlar. Bu normal bir yaşam şekli değil. Ve kızım ... kalabalıktan korkuyor. Bu faktörlerin olası en kötü kombinasyonu. Bazen her şey bize karşıymış gibi geliyor. Ama en büyük umudum bana inanmaya devam etmesi, sahip olduğumuz şeyin bize karşı çalışan her şeyden daha güçlü olduğuna inanması. Burada olmaktan çok mutluyum Doris - onunla ve seninle."

Doris'in elinde tuttuğu bir kutu yumurta elinden kayarak yere düştü.

Bize bakarken kırılan yumurtalardan etkilenmemiş gibiydi. "Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel şeydi. Ben . . . Size yeni bir kutu yumurta getireceğim. Özür dilerim."

Ben başka bir şey söyleyemeden kaçtı.

Bu fırsattan yararlanarak Luca'ya döndüm ve "Umarım sana aşık olduğumu itiraf etmemde bir sakınca yoktur, Luca. Seni seviyorum. Senin için çıldırıyorum."

Luca gözyaşları içindeydi. "Ben de seni seviyorum Griffin. Gerçekten seviyorum. Her zaman sevdim."

Kucaklaştık ve kulağına fısıldadım, "Bunun bu şekilde çıkmasını beklemiyordum, ama şimdi çıktı. Her kelimesinde ciddi olduğumu bilmeni istiyorum."

Doris nefes nefese döndü. "Senin için yeni bir kutu yumurta."

Önceki gecikmeyi telafi etmek için gergin bir şekilde acele ediyormuş gibi görünerek geri kalan eşyaları taramakla meşguldü.

Her şeyin parasını ödedikten sonra, ona fazladan bir şeyler vermek istedim. Ona yüz dolarlık bir banknot uzattım. "Ben yapamadığımda Luca'ma baktığın için teşekkür ederim."

"Benim için zevk." Sırıttı. "Çok teşekkür ederim Bay Archer."

"Yakında görüşürüz Doris," dedi Luca.

Biz uzaklaşırken, "İyi olur," dedi.

Luca ve ben yiyecekleri onun arabasına götürdük. Bagajı topladıktan sonra durup gökyüzüne baktım. Çok güzel yıldızlı bir geceydi ve daha da güzeli, görünürde hiç kimse yoktu.

Özgürlük.

Düşüncesizce Luca'yı yakaladım ve otoparkın ortasında onunla yavaşça dans etmeye başladım. Onun eli benim elimde, sessizce ileri geri sallanıyorduk. Hayatımda başka ne zaman biri fotoğrafımı çekmeden bunu yapabilirdim? Sevgilimle yıldızların altında, bizden başka kimsenin izlemediği bir ortamda dans etmek istiyordum.

Nedenini bilmiyordum ama aklıma gelen ilk şarkı Paul McCartney'den "Maybe I'm Amazed" oldu. Çok uygun gelmişti. Ben şarkıyı usulca söylemeye başlarken Luca başını omzuma yaslamaya devam etti.

Hayranı olduğum kadınla huzurlu bir şekilde sallanarak geçirdiğim güzel birkaç dakikaydı. Gerçekten de bir rüya gibiydi. Keşke gerçek hayatım birkaç gün içinde beni uyandırmaya gelmeseydi.

Dansımız sona erip arabaya bindiğimizde, "Hiç üçlü yapmayı düşünür müsün?" diye sordum.

Yüzünü şok kapladığında çok sevimliydi.

"Hayır. Asla."

"Ben o tür bir üçluden bahsetmiyordum. Ama düşünüyordum da... belki bu geceki Furby aksiyonuna karışmama izin verirsin?"

Gitmek istemiyordum. Ve yarından sonraki günü kastetmemiştim, *sonsuz kadar demek istemiştim*. Luca'nın başı göğsüme yaslanmıştı ve her nefes verişinde dudaklarını titreten küçük, sevimli bir horlaması vardı. Tanrım, horlamasını bile seviyordum.

Boku yemiştim.

Tamamen mahvoldum.

Onu görmeden haftalarca, bazen aylarca nasıl yollara düşecektim? Tek bir gün bile gitmek istemedim. Ayrıca, onun yaşam tarzını gerçekten seviyordum. Sabahın ikisinde süpermarkete gitmek bile bana yıllardır hissettiğim her şeyden daha normal geliyordu. Onu görebiliyordum.

Sonbaharda önümdeki yaprakları tırmıklar, kışın karları kürer ve ilkbaharda yanımda Luca ile uzun yürüyüşlere çıkardım. Hayal ettiğim tüm paraya sahip olmama rağmen, hep bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordum. Sadece ne olduğunu bilmiyordum. Ta ki şimdiye kadar.

Bu kızı çok seviyorum.

Ve artık beni neyin mutlu ettiğini bildiğime göre, bunun elimden kayıp gitmesine izin veremezdim. Luca'yı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalktım ve onun ofisine gittim. Orada büyük bir takvim olduğunu hatırladım, şu eski tip masa kurutma kağıtlarından biri ve planımı hazırlamak için ona ihtiyacım vardı.

◆ ◆ ◆

"Bu kadar güzel kokan ne?" Luca ocağın başında arkama geldi ve kollarını çıplak göğsüme doladı. Spatulayı yere bıraktım ve yüzümü boynuna gömmek için döndüm.

"Sen. Güzel kokuyorsun. Tembel kışının kalkma vakti geldi. Açlıktan ölüyorum."

"Kahvaltını bensiz de yapabilirdin."

Ellerimi giydiği tişörtün etek ucunun altından geçirdim, *benim* tişörtüm -ki bu halini çok severdim- ve bir avuç kışını avuçladım. "Üç saat önce kahvaltı ettim. Öğle yemeğinden bahsediyordum. Ben seni yiyorum, tatlım." Çenemle yanımdaki mutfak tezgahını işaret ettim. "Tam şurada. Bacaklarını iyice açacağım ve sen evet diyene kadar seni yalayacağım."

Başını geriye çekti. "Evet dememi istediğin şey nedir?"

Başımı salladım. "Zamanı gelince. Zamanı gelince. O konuya geleceğiz. Ama önce size en sevdiklerinizi hazırladım." Bir kağıt havlu kaldırdım. "Pastırma, *hindi* pastırması. Böylece hem tadını çıkarabilir hem de sonrasında küçük dostunun gözlerinin içine bakabilirsin." Ocağın üstündeki tencerenin kapağını kapattım. "Patates püresi. Gerçek olanından, tek kişilik yemek pişirirken aldığı söylediğin toz şeylerden değil. Patatesleri kendim soyduğumu kanıtlamak için parmaklarımda dört tane yara bandı var." Fırının kapağını açtım, ana yemeği sıcak tutuyordum. "Ve mısır gevreği ile dövülmüş çıtır kızarmış tavuk."

Luca dudaklarını yaladı. "Aman Tanrım. Bütün bunları yaptığına inanamıyorum. Bunların hiçbirisi için gerekli malzemelerin çoğu evde bile yoktu. Dükkânlara da gitmiş olmalısın."

Bu bana şunu hatırlattı. Gezintim sırasında bir fırında da durmuştum - bütün sabah şapkasız ve güneş gözlüksüzdüm ve tek bir kişi bile fotoğrafımı çekmeye çalışmadı ya da beni tanımış gibi görünmedi. Aslında, fırındaki yaşlı adam

bana homurdandı. *Tanrım, Vermont'u seviyorum.* Buzdolabına doğru yürüdüm, kapağını açtım ve beyaz kek kutusunu çıkardım. "Üstünde çilek reçeli olan cheesecake. Gerçi bunun senden çok benim için olduğunu kabul ediyorum. Muhteşem göğüslerine sürüp yalamak için sabırsızlanıyorum."

Luca'nın gözleri yumuşadı. "En sevdiğim yemekleri hatırladığına ve onları yaptığına inanamıyorum. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

Dudaklarından öptüm. "Otur. Hadi seni besleyelim. Çünkü karnın tokken çok daha mutlu olacaksın. Sonra konuşabiliriz."

Luca çok sevdiği bir şeyi yerken küçük mırıldanma sesleri çıkarırdı. Dizlerinin üzerindeyken bu sesleri çıkarmasını sağlayıp sağlayamayacağımı merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Ne?" Elindeki tavuk budunu bıraktı, peçeteyle ağzını sildi ve gözlerini kısarak bana baktı. "Kirli bir şeyler düşünüyor muydun gibi görünüyorsun."

Gülümsedim. "Nasıl olmayayım? Üzerinde külot ya da sütyen olmadan masada oturuyorsun. Ve *lanet* olsun, o tavuk buduna dişlerini geçirmeni izlerken ereksiyon oluyorum. *Sitofili*. Sen patateslerimle ziyafet çekerken baktım. Yemek fetişi olduğumu hiç bilmiyordum."

Luca alt dudağını ısırırdı. "Fetişlerden bahsetmişken, bahse girerim bir sürü şey yapmışsındır ... bilirsin, kadınlarla deneyler yapmışsındır. Eminim bir sürü fırsatın olmuştur."

Bu kesinlikle yapmamam gereken bir konuşmaydı. Ben de konuyu gittiği yere yönlendirdim. "*Seninle pek çok şey yapmak istiyorum.*"

Luca başını eğdi. "Ne gibi?"

"Aklıma geleni mi? Gömleğini çıkarıp göğüslerini sikmek istiyorum. O büyük, güzel memelerinin arasından sikimi kaydırıp narin boynuna boşalacağım."

Yanakları pembeleşti ve eli boynuna dokunmak için kalktı. "Başka ne var?" "Madem soruyorsun. Seni dizlerimin üzerine yatırıp o seksi kıkına birkaç kez şaplak atmak istiyorum - bunu hissedebileceğin kadar sert ve açık teninde bir el izi bırakmak istiyorum. Sonra yanağını masana bastırarak seni yere yatırmak ve bir yandan benimkine bakarken bir yandan da seni arkadan becermek istiyorum. el işi."

Yutkundu. "Oh. Vay canına. Tamam. Başka ne var?"

Ona yapmak istediğim milyonlarca şey vardı. Ona sahip olmak istediğim o kadar çok yol vardı ki, her delikte, her pozisyonda. Ama bir tane vardı.

Kaliforniya'daki evimin dışında onu ilk gördüğümünden beri onunla yapmak istediğim özel bir şeydi. Erotik bir şey değildi ama yine de istediğim buydu. "Gerçekten ne yapmak istiyorum biliyor musun? Belki bu gece deneyebiliriz?"

"Ne?"

"Bir şişe şarap iç, seviş, sonra pizza sipariş et ve yatakta çıplak ye."

İkimiz de gülmeye başladık. Luca ayağa kalktı ve kucağıma oturmak için yürüdü. "Açıkçası son gecemizi birlikte geçirmek için daha iyi bir yol düşünemezdim Griff. Kulağa mükemmel geliyor."

Haklıydı; mükemmeldi. Sadece küçük bir detayı düzeltmem gerekiyordu. Ve bana bugün güneş doğmadan önce yapmak istediğim konuşmayı yapmak için kusursuz bir geçiş sağladı. Ellerimi onun etrafında kenetledim. "Bu geceyi geçirmek için mükemmel bir yol. Bu planla ilgili düzeltmemiz gereken tek bir şey var."

Gülümsedi. "Tamam. Neymiş o?"

"Bunu birlikte son gecemiz yapmayalım. Seninle daha fazla zaman geçirmeliyim, çünkü yakında tekrar turneye çıkacağım ve hayat çok çılgın olacak. Fırsatımız varken benimle gelmeni istiyorum Luca."

Düşündüğümünden daha çok korkmuştu.

Gelecek ayki programımı Luca'nın takvimine yazmış ve planlarımı açıklamak için önüne koymuştum. Cuma gününü işaret ettim.

"Yarından sonraki gün bir gece yarısı talk show'unun çekimleri için New York'ta olmam gerekiyor. Cumartesi günü Connecticut'a gidip bir üniversite radyosunda röportaj yapacağım, ardından Pazartesi günü üç farklı sabah radyosuna çıkmak için New York'a geri döneceğim. Salı günü sakın bir gün ama Çarşamba gecesi plak şirketimin sektörden bazı kişilerle birlikte düzenlediği özel bir gösteri için Detroit'te olmam gerekiyor. Dergi eleştirmenleri ve büyük müzik bloggerları için yakında çıkacak albümümüzden birkaç şarkı çalacağız. Perşembe günü ilk single'ın klibini çekmek için üç günlüğüne Chicago'ya gideceğiz. Sonra turne başlamadan önce bir hafta izinliyim. Ben de bunu düşünüyordum." Ellerinden birini elime aldım ve öpmek için dudaklarıma götürdüm. "Beni dinle. Açık fikirli ol."

Luca sakın kalmaya çalışarak bir dakikalığına gözlerini kapattı. Gözlerini açtığı anda gülümsedim.

"İşte benim kızım. Tamam. İşte gidiyoruz. Önce New York'a gideceğiz. Bunu yarın gece geç saatlerde yapacağız ki yollar boş olsun. New York'ta bir Airbnb ayırttım."

Aşağı Doğu Yakası'nda - iki katlı bir kahverengi taş ve binada bizden başka kimse olmasın diye her iki katı da tuttum. Biz oradayken çalışabileceğimiz, pencereden dışarı bakan güzel ve büyük bir masası var. Perşembe'den Salı'ya kadar orada kalacağız. Cumartesi günü Connecticut'a bir günlük gezi yapacağım ve gece döneceğim. Ben yokken yazabilirsin. Pazar gününü yatakta geçiririz, belki sana yapmak için sabırsızlandığım şeylerden bazılarını dener ve eski filmleri izleriz. Pazartesi ben radyo programlarının sonuncusunu yaparken sen çalışırsın, sonra Chicago'ya gitmeden önce gece Detroit'e gideriz. Ondan sonra Vermont'a dönüp bir hafta burada kalacağız. Asistanım gitarlarımı toplayıp buraya gönderecek ve gün boyunca pratik yapabileceğim bir stüdyo buldu, böylece yazma zamanınızda gürültü yapmamış olacağım. Turne bundan sonra başlayacak, ancak önümüzdeki iki haftayı her şeye alışmak için kullanacağız ve bir süre için bu program hakkında endişelenmeyeceğiz."

Luca'nın gözleri dolmaya başladı. Bir tutam saçını kulağının arkasına ittim. "Konuş benimle," dedim. "Bana ne düşündüğünü söyle?"

Kocaman bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. Onu güzel yüzünden silerken göğsümde bir ağrıya neden oldu.

"İstiyorum. *Gerçekten, gerçekten* istiyorum. Ama korkuyorum Griff. Ya yolculuğun ortasında sinir krizi geçirirsem?"

"Ya sinir krizi geçirmezseniz ve harika vakit geçirirseniz?"

Kaşlarını çattı ve gözlerini kapattı. "Sen çok tatlısın. Ama ben ciddiylim. Gerçek bir panik atağın ne kadar zayıflatıcı olabileceğini tam olarak anladığımı sanmıyorum. Plan yapmak bile bende mantıksız bir strese neden oluyor. Sadece bir binaya girmeden önceki dakikalarda endişe duymuyorum Griffin. Panik atak geçirme ihtimalini bile takıntı haline getiriyorum. Yapmaktan rahatsız olduğum şeyleri yapmak zorunda olduğumu bildiğimde düşünebildiğim tek şey bu. Her gün korkum artıyor ve artıyor ta ki çatlamaya başladığım bir noktaya gelene kadar."

"O zaman her günü teker teker ele alsak nasıl olur? Sadece bir geceliğine benimle gel. İki gece kalmayı düşünme. İlk gün bittikten sonra, ertesi gün için nasıl hissettiğine karar verebilirsin. Seni istediğin zaman geri götürebilirim."

"Bilmiyorum, Griff. Senin bir programın var. Agorafobik kız arkadaşını eve götürmek için vaktin yok."

Savaşı kaybetmeye başladığımı hissediyordum. "Benim zamanım için endişelenme. Bir ilişki almak ve vermekle ilgilidir. Benim için konfor alanının dışına çıkacaksın çünkü seni yanımda istiyorum ve eğer bir gün izin alıp seni eve bırakmam gerekirse, o zaman yapacağımız şey bu. Annemin eskiden

ilişkiler hakkında söyledikleri. Dürüst olmak gerekirse, bunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadım ama sanırım bunun nedeni daha önce hiç gerçek bir ilişki yaşamamış olmam."

"Ne diyorlardı?"

"Kolay gelen şey uzun sürmez, uzun süren şey de kolay gelmez derdi."

Luca hüzünle gülümsedi. "Annen akıllı bir kadındı."

"Öyleydi." Kızımın yanaklarını avuçladım. "Peki ne diyorsun? Bir denemek ister misin? Bir günle başlayalım ve nasıl yapacağımıza bakalım."

Gözlerimin arasında bir ileri bir geri baktı. Yüzündeki dehşeti görebiliyordum. Ama bunu birlikte başarabileceğimizi biliyordum. Ben yüzünü tutarken o da elini bileğime doladı. "Bunu düşünebilir miyim?"

Tam o sırada kapı çaldı. Zamanlama daha mükemmel olamazdı. "Aman Tanrım. Giyinik değilim ve misafir beklemiyordum."

"Misafir bekliyorum." Luca'yı kucağıma aldım ve onu da yanıma alarak ayağa kalktım. "Git üzerine bir şeyler giy. Doktoru aramak için telefonunu ödünç aldım. Onu davet ettim."

Kaşları çatıldı. "Doktor? Neden?"

Onu yere bırakmadan önce burnundan öptüm. "Çünkü az önce sana sorduğum şey hakkında konuşacak birine ihtiyacın olacağını biliyordum."

Luca bu sefer gerçek bir gülümsemeyle beni şerefliendirdi. Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. "Seni gerçekten seviyorum Griffin."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi git giyin ki Birdman'le bir şeyler konuşabilesin ve biz de bu geceki planlarımıza geri dönebilelim."

"Planlar mı?"

"Bu kadar çabuk mu unuttun? İçki içmeyi, sevişmeyi ve yatakta çıplak pizza yemeyi."

BÖLÜM 23

LUCA

"Bence bu, duyarsızlaştırma terapine devam etmen için çok iyi bir fırsat Luca."

Doktor ve ben ormanda yan yana yürüdük. Bugün hava biraz serindi, bu yüzden üzerimde hafif bir ceket vardı. Güvenilir terapistim ise üzerinde İsa'nın karikatürize edilmiş bir resminin olduğu ve iki parmağını barış işareti şeklinde kaldırmış bir Noel kazağı giymişti. Üzerinde "HAYDİ PARTİ YAPALIM ÇÜNKÜ BU BÜYÜK ADAMIN DOĞUM GÜNÜ" yazıyordu. Doc sezon dışı kıyafetlerini arabasının bagajında saklardı, çünkü küçük evinde fazla saklama alanı yoktu. Görünüşe göre yürüyüşümüz için alabileceği ilk şey buydu.

"Biliyorum ama ilişkimizin buna hazır olduğunu sanmıyorum. Bu çok yeni.

. . daha bir aydan kısa bir süre önce ilk kez yüz yüze tanıştık. Ya başaramazsam ve kötü bir panik atak geçirirsem ve bu ... onu korkutup kaçırırsa?"

Doktor durdu ve bana baktı. "Sana bir şey sormama izin ver. Kısa bir süre önce yüz yüze tanışmış olmanız Griffin'e karşı hissettiklerinizi daha az gerçek kılıyor mu?"

"Şey, hayır ..."

"Tamam. İlişkinizde şu anda bulunduğunuz noktaya nasıl geldiğinizin bir önemi yok. Koşullarınızın biraz benzersiz olduğunu kabul ediyorum - ama bu adamı on yıldan uzun bir süredir tanıyorsunuz. Bir yabancıyla bir şeye atlıyor gibi değilsiniz. Ona aşık olduğunuzu varsayıyorum?"

İçimi çektim. "Öyleyim. Hem de çok."

"O zaman bu hayatı birlikte yürütüp yürütemeyeceğinizi öğrenmeniz gerekiyor. Bana öyle geliyor ki o bunu anlamak için elinden geleni yapmaya hazır. Halihazırda olduğunuzdan daha da yakınlaşırsanız ve sonra birbirinizin hayatına uyum sağlayamayacağınızı keşfetseniz daha kötü olmaz mıydı?"

"Sanırım..."

"Size agapornis'ten bahsedeyim."

"Neyi?"

"Afrika papağanı, biz onlara muhabbet kuşu deriz." "Oh. Tamam. Ne olmuş onlara?"

Doktor ağaçlık patikada tekrar yürümeye başlamam için elini uzattı. Biz yürürken hikâyelerini anlatmayı severdi. "Çoğu insan muhabbet kuşlarını sevgilinizin size Sevgililer Günü'nde romantik bir jest olarak verdiği kuşlar olarak düşünür; çünkü onlar ömür boyu çiftleşirler. Ama aslında hayatta kalmak için çiftleşmeye ihtiyaçları yoktur. Muhabbet kuşunun arkadaşlığa ihtiyacı vardır ve bu bağ, eğer başka bir kuş yoksa bir insandan gelebilir. Biz de muhabbet kuşlarına çok benziyoruz. Yaşamak için çiftleşmenize gerek yok. Aslında, eminim gününüzün geri kalanını yanınızda sadece Hortencia ile geçirerek gayet iyi hayatta kalabilirsiniz. Ama muhabbet kuşları tek eşli bir ilişkiye girdiklerinde daha sakin ve istikrarlı olurlar."

"Bir ilişki içinde daha sakin olacağımı mı söylüyorsun?"

"Öyleyim Luca. Panik bozukluğu olan kişilerin sizin gibi kendilerini dışlamaları alışılmadık bir durum değildir. Utançtan ya da başkalarının önünde panik atak geçirme korkusundan kaçınmak için durumu gizlemeye çalışırlar. İşte bu yüzden bir destek ağı çok önemlidir. Sevdiğiniz ve güvendiğiniz insanların sizi olduğunuz gibi kabul ettiğini ve yargılamadığını gördüğünüzde, ağınız dışındaki diğer kişilerin panik halinizi görmesine neden olabilecek bazı riskleri alma olasılığınız artacaktır. Sevdiğiniz birine izin vermek sizin için bir sonraki mantıklı adımdır. Son birkaç yıldır benimle harika bir ilerleme kaydettiniz, ancak birlikte sadece bir yere kadar gidebiliriz. Artık şansınızı denemeye karar vermelisiniz."

Griffin, Doktor'la ne konuştuğumuzu sormadı. Ne de o gün daha önce teklif ettiği şey hakkında daha fazla konuşmam için bana baskı yaptı. Bunun yerine beni rahat bıraktı ve yatakta seks ve pizza yiyerek harika bir gece geçirdik. Sonra ikimiz de uyuduk, ya da ben öyle sanıyordum.

Uyandığımda saat 02:00 civarıydı. Gözlerimi açtığımda Griffin'in iri kahverengi gözlerinin beni izlediğini gördüm. Gülümsedi.

"Seni uyurken izlemekten gerçekten hoşlanmam
ürkütücü mü?" Sesim titrek çıkıyordu. "Sayılır."

Kıkırdadı. "Seni sürünerek mi uyandırdım?"

Saçlarımı yüzümden geriye doğru ittim. "Hiç sanmıyorum. Sanırım aklımda çok şey olduğu için uyandım. Beni rahatsız eden bir şey olduğunda huzursuz bir uykucu olma eğilimindeyim."

Griffin başıyla onayladı. Beni neyin üzdüğünü sormasına gerek yoktu. Onun yerine eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Uyumana yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı? Sana biraz ılık süt yapayım mı ya da sırtını ovayım mı?"

"Hayır, böyle iyiyim. Teşekkür ederim."

Kaşlarını oynattı. "Yorucu egzersizlerin uykuyu tetiklemek için iyi bir yöntem olduğunu duydum."

Gülümsedim. "Eğer öyleyse, son birkaç günden sonra bir hafta uyumam gerekirdi."

Griffin başparmağını alt dudağımda gezdirdi. Dokunuşu o kadar şefkatliydi ki içimi eritti. "Madem ayaktasın," diye fısıldadı, "sana aklımda olan bir şeyi söyleyebilir miyim?"

"Tabii. Elbette."

Griffin gözlerimin içine baktı. "Korkuyorum Luca."

Bir dirseğimin üzerine oturdum. "Neden korkuyorsun?"

"Benden hiçbir şey istememenden korkuyorum. *İhtiyacın* yok benden bir şey alamazsın."

Kalbim sıkıştı. "Tanrım, Griff. Daha fazla yanılamazdın. Senden bir şey istiyorum." Uzandım ve elimi göğsüne koydum. "Bunu istiyorum. Kalbini istiyorum."

"Ama bunu istemezsin."

Tanrım, her şeyi berbat etmiştim. Şansımı denemekten ne kadar korktuğum konusunda endişelenmekle o kadar meşguldüm ki, Griffin'in de aşık olma konusunda gergin olabileceğini düşünmek için bir kez bile durmadım. Kadınlar ve arkadaşları tarafından yakılmıştı ve kendi şüpheleri vardı. Yine de bu güzel adam benimle birlikte bir inanç sıçraması yapmıştı - beni sevdiğini söylemiş, hayatını benimkiyle uyumlu hale getirmek için yeniden düzenlemişti. Bir sürü kuşku ve korkum vardı ama onun niyetinden ya da benimle birlikte olmak istediğinden kuşku duymuyordum. Bunun nedeni Griffin'in beni sevdiğini *söylemekle kalmayıp bunu* pek çok şekilde göstermesiydi.

Ben de aynısını yapmalıydım, ona onu sevdiğimi *göstermeliydim*. Derin bir nefes alarak

Nefes aldığımda muhabbet kuşu olmaya karar

verdim. "Hadi yapalım. Yolculukta ben de

seninle geleceğim." Griffin'in yüzü

aydınlandı. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Olabileceklerden, beni vurabilecek panikten korkuyorum. Ama en azından yürütmeye çalışmadan yarın kapıdan çıkıp gitmene izin vermekten daha çok korkuyorum. Kalbim zaten sende, Griff. Eğer bensiz gidersen, onu da yanında götürmüş olacaksın ve benim içim bomboş kalacak."

Griffin beni yakaladı ve ayı gibi sarıldı. Başını boynuma gömüp konuştu. "Seni seviyorum bebeğim. Teşekkür ederim. Bu kararı verdiğine pişman olmaman için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum."

Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Sadece elinden gelen her şeyi yapmasının aramızdaki ilişkinin yürümesi için yeterli olup olmadığını bilmiyordum.

Hortencia'yı, ben yokken normalde kaldığı çiftliğe bırakmıştık.

Griffin kiraladığı cipi hazırlarken ben odama girdim ve Doc'la gizlice bir telefon görüşmesi yaptım. Yola çıkmadan önce sadece birkaç dakikam vardı. Gece yarısı yola çıkmayı planladığımız için geç olmuştu ama Doc'a aramamı beklemesini söylemiştim.

İlk zil sesinde telefonu açtı. "Daha gitmedin mi?"

"Gitmeye hazırız. Arabaya binmeden önce görüşmek istedim."

"Tabii ki. Nasıl hissediyorsun?"

Telefona doğru nefes aldım.

"Endişeli." "Beklediğim gibi..."

"Dünkü konuşmamızdan sonra bu seyahati göze almayı kendime borçlu olduğumu hissettim ama yine de büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Evden uzakta olmak için uzun bir süre, çeşitli yerler . . . felaket için birçok fırsat . . . I-"

"Luca. . . ." diye araya girdi. "Her zaman konuştuğumuz bir numaralı kural nedir?"

Bir an düşünmek zorunda kaldım ve sonra "Şimdiki zamanda kalmak" diye cevap verdim.

"Evet. Şu anda kalır ve zihninizin sizi götürmeye çalıştığı yere gitmezseniz, o zaman her zaman güvende olursunuz. Şu anda güvenlik vardır. Şu anda yatak odandasın ve benimle konuşuyorsun. Ve gerçekte var olan tek şey bu. Endişeleriniz geçmiş deneyimlerden ve gelecek korkusundan kaynaklanıyor. Ne geçmiş ne de gelecek gerçektir. Sadece şimdiki zaman vardır. Bu mantraya sadık kalırsanız, yaptığınız her şeyde iyi olacaksınız. Yolculuğunuzda yalnızca bir şeyi hatırlayabiliyorsanız, şimdiki zamanda kalmayı unutmayın. Hareket eden arabanın sesini dinleyin, yağmur damllarına odaklanın, Griffin'in sizi besleyeceğinden emin olduğum lezzetli yemeklerin tadına bakın. Bu farkındalık araçlarını uygulayın."

"Tamam. Deneyeceğim. Ama lütfen size ihtiyacım olması durumunda bazı aramalar için hazırda bekleyin."

"Her zaman, canım. Ve bilgin olsun, bu adımı attığın için seninle inanılmaz gurur duyuyorum."

Griffin odaya girdi ve ellerini birbirine vurdu. "Hazır mısın Freddie?"
Başımı salladım. "Tamam, Doktor. Gitmem gerekiyor."
"İyi şanslar, Luca. Michigan'da kum tepeli turna görürsen lütfen benim için birkaç fotoğraf çek."

Tek yönlü zihin.

Kıkırdadım. "Tamam. Anladın."

Telefonu kapattıktan sonra Griffin'e baktım.

Be

n. Başını öne eğdi. "İyi misin, bebeğim?"

Kalbim hızla çarpıyordu ve çok üşüdüğümü hissediyordum, bu bana sık sık oluyordu

gerçekten gergin olduğumda. "Evet. Sadece son dakika paniği içeri sızmaya çalışıyor."

Ellerini belime doladı ve ağzıma yaklaşarak konuştu. "Son dakika paniğinin ilacı bende."

"Öyle mi? Ne oldu?"

"Sevgilinin yüzüne oturmanın bu sorunu hallettiğini duymuştum." Ağzım bir karışık açık kaldı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Aslında buna CBFS deniyor." "CBFS MI?"

"Bilişsel davranışçı yüz oturuşu."

Bir kahkaha patlattım. "Peki bu tam olarak nasıl çalışıyor?"

"Peki... Aklınızda korkmanıza neden olan sorulara meydan okuyarak düşünce tarzınıza saldırmaya başlıyoruz. Aynı anda, ben seni orgazma ulaştırmaya çalışırken sen de yüzümde oturuyorsun. Sonunda ağzıma boşalmanın dışında diğer şeylerin hiçbir önemi olmadığını fark ediyorsun."

Güldüm. "Ah. Çok özel bir terapi gibi görünüyor. Bunu uygulamak için bir diploma mı gerekiyor?"

"Kendi kendime öğrendim. Aslında biraz pratiğe ihtiyacım var. Ve sen de şu anda biraz CBFS kullanabilirmişsin gibi görünüyorsun. Yani . . . kazan-kazan."

Kaşlarım kalktı. "Yüzüne oturmamı mı istiyorsun?"

"Araba tamamen hazır. Programın ilerisindeyiz. Bunun iyi bir zaman kullanımı olabileceğini düşünüyorum, evet."

Buna itiraz edemezdim. Belki bir orgazm sinirlerimi yatıştırmak için bana iyi gelebilirdi. Ama yüzüne oturmak? Bu konuda rahat olup olmadığımdan emin değildim.

Tedirginliğimi hissedebiliyordu. "Bu seni sakinleştirecek. Söz veriyorum."

Griffin yatağa uzandı ve gömleğini başının üzerine çekti. Göğsündeki kas dalgaları beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Bronzlaşmış teninin üzerindeki dövme tüm paketi vurguluyordu. Griffin'le havaya girmek hiç uzun sürmezdi. Tek yapmam gereken ona bakmaktı.

Sesi sertti. "Olduğun yerde kal. Ben izlerken yavaşça soyun. Sütyeninden başla. Göğüslerinin teker teker ortaya çıkışını görmek istiyorum."

Dediğini yaptım, giysilerimi parça parça çıkardım. Griffin pantolonunun kemerini çözüp şişmiş sikini çıkarırken meme uçlarım büzüştü. Durduğum yerden ucunun çoktan ıslandığını görebiliyordum. Emme dürtüsüyle dudaklarımı yaladım. Tamamen çıplak olana kadar soyunmamı izlerken ellerine pompalamaya başladı. Onun bu kadar tahrik olmasına bayılıyordum; bu beni çıldırtıyordu.

"Beni mastürbasyon yaparken izlerken klitorisinle oyna."

İki parmağımı klitorisime bastırdım ve daireler çizerek ovmaya başladım. Dilini ağzında gezdirirken, bana dokunduğunda nasıl hissedeceğimi düşünmeye devam ettim. Her saniye daha da ıslanırken, aslında kendimi gelmekten alıkoymak zorunda kaldım. Onu mastürbasyon yaparken izlemek, büyük elinin kalınlığında aşağı yukarı hareket etmesini izlemek beni çok tahrik ediyordu. Bu bizim için bir ilkti. Normalde stresli olan akşamıma beklenmedik ama hoş bir sürpriz olmuştu.

İşaret parmağıyla bir işaret yaptı. "Buraya gel."

Yürüdüm, sonra yatağa ve ona doğru süründüm. Beni yüzünün üzerine yerleştirirken kendini okşamaya devam etti. Bu pozisyonda bacaklarımın arasındaki ağzının sıcaklığı yabancı ama harika hissettiriyordu. Tırnakları hassas tenime diken gibi batıyordu. Daha önce hiç bir erkeğin yüzüne oturmamıştım. Ne kadar inanılmaz hissettirdiğine kendimi kaptırdığımda olası tüm endişelerim çabucak yok oldu. Bu konuda çok baskın bir şey vardı ve bu içimde akan hisleri çok daha yoğun hale getirdi.

Altımdan konuştu. "Şimdi seni endişelendiren şeyin ne olduğunu söyle Luca. . ." Kelimelere dökemediğim için sadece inledim.

"Uhhhh ..."

Görevini tamamlamıştı, çünkü daha önce aşırı aktif olan beynim pelteye dönmüştü. Ne hakkında endişelendiğimi hatırlayamadığım gibi, kendi adımları bile zar zor hatırlıyordum.

Beni yalamaya ve emmeye devam ederken hassas klitorisim zonkluyordu, ben de başını tuttum ve onu bacaklarımın arasına daha sert ittim.

"Sür beni, bebeğim. Seni böyle yemeye bayılıyorum. Her şeyi hissedebiliyorum, her şeyin tadını alabiliyorum. Çok sert boşalacağım."

Dili tüm erojen bölgelerime vuruyordu. Daha fazla dayanamadım. Hayatımda yaşadığım en güçlü orgazmlardan biri içime doğru roket gibi fırladı. Bir eli sikinde, diğeri kıcıma sarılmış olan Griffin'in altımdan aldığı nefesler düzensizleşti. Boşalmakta olduğunu biliyordum. Kendi zevkinin boğuk sesi hassas tenimde titreşiyordu.

İkimiz de kendimize gelirken dili yavaş daireler çizerek beni nazıkçe yaladı.

"Bu inanılmazdı. Bunu daha önce hiç yapmamıştım," dedim nefes nefese.

Beni ters çevirdi, beni altına sıkıştırdı, ağzı uyarılmamdan dolayı parlıyordu. "Bir ilke daha imza atıyorum. Tam istediğim gibi."

BÖLÜM 24

GRIFFIN

Yolculuğumuzun başlangıç kısmını sorunsuz atlatmıştık. Manhattan'ın Aşağı Doğu Yakası'nda bizim için kiraladığım Airbnb beklendiği kadar özeldi. Bu yüzden Cumartesi günü Connecticut'a seyahat ederken Luca'yı yalnız bırakma konusunda hiçbir tereddütüm yoktu. Onu birkaç kez kontrol ettim ve o da iyi bir yazma zamanı geçirdiğini bildirdi.

O gece dönüş yolunda, ona ulaşmak için sabırsızlanıyordum. Bütün akşamı planlamıştım. New York'un en iyi pizzalarından birini sipariş edecektik - tabii ki üstünde ananasla - bir şişe şarap açacak ve sonra bütün gece "Netflix ve chill" yapacaktık. Yarın, hiçbir yükümlülüğüm yoktu. Bütün gün aylaklık edecektik. Benim cennet anlayışım buydu, tembel bir Pazar günü.

"Tatlım, ben geldim," diye duyurdum apartmana girdiğimde. Ev sessizdi. *Hmm*. Belki de Luca uyuyordu?

"Luca?" diye bağırdım. Geri döndüm!" Hâlâ bir şey yoktu.

İlk katı iyice aradıktan sonra, onu hiçbir yerde bulamadım.

"Luca?"

Yukarı çıktığımda yatakta olmadığını gördüm. Kalbim biraz hızlanmaya başladı. Tek başına dışarı çıkmış olamazdı, değil mi?

"Luca?" Tekrar ettim.

Tam o sırada odamızın dışında bulunan banyodan gelen bir ses duydum.

Sesi kapının arkasından zayıf geliyordu. "Griffin? Griffin. . . bana yardım et."

Açmak için koştum ama kilitli olduğunu fark ettim. *İçeride kilitli.*

"Kapıyı aç, Luca."

Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. "Açamıyorum. Açılmıyor."

Siktir!

"Ne demek açılmıyor? Kendiniz kilitlemediniz mi?"

"Hayır. Bozuk. A r k a m d a n kilitlendi. Dışarı çıkamıyorum. Her şeyi denedim. Açılmıyor."

"Ne oluyor lan? Bu nasıl oldu?"

Tüm gücümle kapı kolunu salladım. Kımıldamıyordu. Kapıyı kırmak zorunda kalacaktım. Ama banyonun küçük olduğunu biliyordum ve ona zarar vermek istemiyordum.

Düşün. Düşün. Düşün.

Derin bir nefes alarak, "Tamam. Şöyle yapacağız. Küvetin en ucunda durmanı istiyorum. Ben de kapıyı tekmeleyeceğim."

Cevap vermiyordu ama inlediğini duyabiliyordum.

Başımı kapıya yaslayarak, "Benimle misin bebeğim?" diye sordum.

"Evet... evet," dedi gözyaşları içinde.

"Tamam. Hazır olduğunda söyle."

Birkaç saniye sonra, "Tamam. Küvetin kenarında duruyorum." dedi.

"Üçe kadar saydığında, kapıyı olabildiğince sert bir şekilde tekmeleyeceğim.

Geride durun ve size doğru uçarsa diye başınızı koruyun." Cevap vermedi.

"Luca . . . cevap ver bana."

"Seni duyuyorum," dedi sonunda, sesi titreyerek.

"Pekâlâ. İşte başlıyoruz. Üçe kadar sayıyorum. Bir ... iki ... üç." *Bum!* Tüm gücümle kapıyı tekmeledim. Açıldı ama menteşelerinden düştü. Şimdi küvete yaslanmıştı. Luca arkasından çıktı, neyse ki sapasağlamdı.

Şanslıydık. Banyo o kadar küçüktü ki kapıyı kırarken onu ciddi şekilde yaralayabilirdim. Tek ışık yatak odasından geliyordu. Neden bu kadar paniklediğini şimdi anlıyordum. Banyoda hiç ışık yoktu. İçeride kilitli kaldığı süre boyunca zifiri karanlıktı.

Luca kollarıma düştüğünde titriyordu. Sonra gözyaşlarına boğuldu.

Bu nasıl oldu?

"Orada ne kadar kaldın, bebeğim?"

Konuşmadan önce başını tekrar tekrar salladı. "Bilmiyorum. Belki yarım saat. Zaman kavramını kaybettim. Tek yapmaya çalıştığım işemektir. Işık düğmesinin banyonun içinde olduğunu düşünerek kapıyı arkamdan kapattım, kapının dışında olduğunu hatırlamıyordum. Işık yoktu. Kapıyı tekmelemeye çalıştım ama yeterince güçlü değildim. Telefonum yanımda değildi. Tanrıya şükür eve geldin."

Kollarımı ona doladım. "Sen iyisin. Her şey yolunda. Güvendesin." Onu yatağa götürdüm ve yatak başlığına yaslayarak kucakladım. "Tanrım, burada hiçbir şeyin ters gitmeyeceğini, seni hiçbir sorun olmadan bırakabileceğimi sanıyordum. Böyle bir şey olacağı hiç aklıma gelmezdi. Bilseydim seni asla terk etmezdim."

"Bu senin hatan değil. Başka biri olsa muhtemelen üstesinden gelebilirdi. Ben *hiçbir şeyin üstesinden* gelemem Griffin, hele de herhangi bir şekilde kapana kısılmanın."

"Kendinizi suçlamayın. Panik bozukluğu olmasa bile, penceresi olmayan küçük, karanlık bir banyoda mahsur kalmak herkesi korkuturdu. Ne zaman döneceğime dair hiçbir fikrin yoktu. Tepkin tamamen anlaşılabilir."

Bir damla gözyaşını sildi. "Sürekli dua ettim, eve dönmen için dua ettim. Sonunda geldin."

Luca biraz sakinleştikten sonra mülk sahibini arayarak, en başta birini tuzağa düşürebilecek bir kapıya sahip olduğu için aklımdan geçenleri söyledim. Bu büyük bir tehlikeydi. Öfkemi ondan çıkardıktan sonra diğer banyoda Luca ve kendim için banyo yaptım ve paket servis sipariş ettim.

O gece film izlerken onu kollarımda tutarak, yolculuğun geri kalanını onun için olumlu bir deneyim haline getirmek için ne gerekiyorsa yapmaya yemin ettim. Ne de olsa, bu geceden daha kötü ne olabilirdi ki?

Detroit'te bir mola verdikten sonra, son varış noktası olan Chicago'ya gelene kadar yolculuğun geri kalanı olaysız geçti. Asıl planımız şehrin hemen dışında bir oda ve kahvaltıda kalmaktı. Sonra sahibi arayıp bir borunun patladığını ve orada kalamayacağımızı söyledi. Bu haberi aldığımızda geç olmuştu ve son dakika Airbnb boş yerleri için yaptığım aramalara kimse cevap vermiyordu. Bir şekilde Luca'yı benimle birlikte yüksek bir otelin çatı katında kalmaya ikna etmiştim. Geçmişte orada birkaç kez kalmıştım ve çatı katı misafirleri için özel bir asansör sunduğunu biliyordum. Şehirde bizim için en iyi seçeneğin bu olduğunu ve fark edilmemiz için en az fırsatı sunduğunu düşündüm.

Bu özel çatı katı, şimdiye kadar kaldığım en güzel çatı katlarından biriydi. Chicago şehir merkezine bakan dört bin metrekarelik alan panoramik manzaralara ve süslü mobilyalara sahipti. Gösteriş yaptığımı düşüneceğinden endişelendiğim noktaya kadar şatafatlıydı. Ama neyse ki Luca biraz rahatlamış ve orada kalmaktan gerçekten keyif almış görünüyordu.

Ben gündüzleri klip çekmeye gidiyordum, Luca ise süitte kalıp pencere kenarında yazıyordu. Şehrin manzarasının, planladığı şehir temelli hikaye için ona çok ilham verdiğini söyledi. Hikâye Chicago'da geçecekti. Bu geziyi olumlu bir şekilde sonlandıracağımız için çok heyecanlıyım.

Ne yazık ki her şey üçüncü gecemizde değişti. Luca ve ben mışıl mışıl uyurken yüksek bir ses bizi yatağımızdan sıçrattı. Yangın alarmı olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü.

Ateş

mi?

Hayır

.

Lütfen, hayır.

Bunun dışında

her şey.

Bu kötüydü. Çok kötüydü. Olabilecek her şeyden daha kötüydü. Gözleri yarı kapalıydı. "Neler oluyor?"

"Yangın alarmı. Gitmemiz gerekiyor. Kıyafetlerini giy."

Luca dondu kaldı. Böyle bir zamanda sakince giyinebileceğini düşünüyorsam aptalın tekiydim. Kıyafetlerini bulmasına yardım etmem ve onu kendim giydirmem gerektiğini biliyordum. Yerde duran uzun tişörtünü aldıktan sonra başına geçirdim. Kot pantolonumu ve tişörtümü giydim ve onun parmak arası terliklerini ve kendi ayakkabılarımı aramaya başladım. İkimiz de giyindikten sonra onu elinden tuttum ve kapıya doğru götürdüm. Bunun gerçek bir yangın olması durumunda asansöre binmenin güvenli olmadığını biliyordum. Merdivenleri kullanmamız gerekecekti. Ne yazık ki merdiven boşluğu özel değildi.

İlk merdivenlerden aşağı inerken eli benim elimde titriyordu. Onu yönlendirmeme izin verirken vücudu gevşekti.

"Tuttum seni, bebeğim. Tuttum seni."

İnsan sürüsü merdiven boşluğunu tıkamaya başladığında, durumun çok kötü bir hal almaya başladığını anladım. Luca hiçbir şey söylemiyordu. Söylemesine gerek yoktu. Bunun onun en büyük kâbusunun hayata geçmesi olduğunu biliyordum. Ve lanet olsun, onu bu duruma ben sokmuştum; onu yine hayal kırıklığına uğratmıştım.

"Benimle kal, bebeğim. Her şey yoluna girecek. Sadece aşağıya inmemiz gerekiyor, sonra seni tüm bu insanlardan uzaklaştıracam."

"Bunun gerçek bir yangın olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu sonunda, sersemlemiş gibiydi.

"Bilmiyorum. Muhtemelen değildir. Bahse girerim alarmı çocuklar çalmıştır." Yüzü bembeyaz olmuştu ve dişleri takırdıyordu. "Ya

gerçekse?" "O zaman yine de iyi olacağız. Sadece bana tutunmaya devam et."

Sonsuz gibi görünen dolambaçlı merdivenlerden aşağı inmeye devam ederken, buradan sağ salım çıkabilmemiz için dua edip durdum. İronik bir şekilde, endişelendiğim şey yangın bile değildi, daha ziyade güvenlik olmadan kalabalık olma ihtimaliydi. Merdiven boşluğunda şimdiye kadar kimse beni tanımamıştı ama muhtemelen bu sadece bir zaman meselesiydi.

Yirmi beşinci kata inmiştik ki biri, *"Hey, sanırım bu Cole Archer," diye bağırdı.*

Luca'nın elini daha sıkı sıktım. Neyse ki bu küçük bağırıştan başka bir şey çıkmadı.

Sonunda yer seviyesine inmek uzun zaman aldı. İndiğimizde bizi bir insan kalabalığı karşıladı. Gerçek bir yangın belirtisi yoktu. Ama asıl boktan gösteri -bu tıklım tıklım lobiden kapıya ulaşmak- başlamak üzereydi.

Henüz kimse beni tanımadığı için kalabalığın arasından güçlükle ilerleyebildik. Sonra kaçınılmaz olan oldu. Bir grup kız sonunda beni kalabalığın içinde fark etti.

"Cole!"

"Bu Cole Archer!"

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Tanınırlık orman yangını gibi yayıldı.

Birden insanların bana dokunduğunu hissettim -bize dokunuyorlardı- eller, çılgınlıklar, kaos. Her şey birbirine karışmış, Luca ve bana doğru yaklaşıyordu. Ama hiçbirine odaklanamıyordum, kimseye bakmayı ya da cevap vermeyi göze alamıyordum. Hiçbir şey beni rahatsız etmiyordu; ne giysilerimi çekiştiren ya da adımları bağıran insanlar, ne de yüzümüze patlayan flaşlar. Önemseydiğim tek şey Luca'yı buradan çıkarmaktı, gözlerim uzaktaki döner kapılara odaklanmıştı.

Elini sıkıca kavradım. Ona baktığımda gözlerinde yaşlar vardı. Aynı zamanda dehşetle doluydu. Bu otelde bulunmamın bir şekilde dışarı sızmış olabileceği ve birilerinin yangın alarmını çalıştırmasına neden olabileceği aklımdan geçti. Daha çılgınca şeyler de olmuştu. Yine de sebebin şu an bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey kaldırımın güvenliğine ulaşmaktı.

Sonunda kalabalığı geçip soğuk gece havası yüzümüze çarptığında Luca'yı kendime doğru çektim ve kaçmaya başladım. Hâlâ el ele tutuşarak otelden çıkabildiğimiz kadar hızlı koştuk. Düzgün düşünebilmek için her şeyden uzaklaşmam gerekiyordu.

Yolun yaklaşık üç blok aşağısında, nihayet görünürde başka kimsenin olmadığı bir noktaya geldik. Onu bir ara sokağa çekip tuğla bir binanın duvarına yasladığımda Luca hâlâ titriyordu. Yüzünü ellerimin arasına alıp alnını dudaklarıma yaklaştırdım.

Fısıldayarak dedim ki, "Sorun yok bebeğim. Biz iyiyiz. Her şey yolunda."

İyi olacaksın. Benim cesur kızım. Seni çok seviyorum."

Ama her şey gerçekten "iyi" değildi. Hiçbir şey söylemiyordu ve hâlâ şokta olduğunu biliyordum. Ağlamaya devam etti, titriyordu.

Tek düşünebildiğim, onun bana güvendiği ve benim her şeyi berbat ettiğimdi. Ondan konfor alanının dışına çıkmasını istemiştım. Onu ticari bir otele götürmenin kötü bir fikir olduğunu bilmeliydim. Çatı katının güvenliği ve özel asansörü sayesinde bu riski alabileceğimizi düşünmüştüm. Ama acil bir durum olasılığını hesaba katmamıştım. Acil bir durumda, tüm bahisler kapanırdı. Onu muhtemelen hayal edilebilecek en korkunç senaryolardan birine sokmuştım, onu travmatize eden olayı taklit eden bir senaryoya. Umarım iyileşmesinde geri dönüşü olmayan bir hasara yol açmamışımdır.

"Çok üzgünüm Luca. Çok üzgünüm."

Kalbimin derinliklerinde bu durumun çok kötü olduğunu biliyordum. Bu yolculuk ona bu işi yürütebileceğimizi kanıtlamak içindi. Ben ise tam tersini, kötü bir şey olmadan onu hiçbir yere götüremeyeceğimi kanıtlamıştım. Sevdiğim kadını kaybetmek istemiyordum ama bunun bedeli ne olacaktı? Sırf bencilce onu yanımda tutabilmek için hayatını çekilmez hale getirmenin mi? Cole Archer asla silinemezdi. Asla normal bir hayatı olamazdı. Asla gerçekten saklanamayacak ya da Luca'yı yüzde yüz güvende tutamayacaktı. Bu kadına karşı hissettiklerim gözümü öylesine kör etmişti ki, bunun olduğundan daha kolay olacağına inanarak kendimi kandırmıştım. Buna inanmak istedim. Hiç de kolay değil. Çok zor. Kollarımda titremeye devam ederken, durumun acı gerçekliği beni gerçekten vurmaya başlamıştı, kabul etmek istemediğim gerçek: başaramayabiliriz.

BÖLÜM 25

GRIFFIN

"Ne yapabilirim ki? Bir *şeyler* yapmam lazım." Bir yandan ileri geri volta atıp bir yandan da Doktor'la telefonda konuşurken saçlarımı çekiştirdim. Luca, birkaç saat önce onu ilk aradığımda verdiği sağlıklı dozdaki Xanax sayesinde yatak odasında baygındı. Ama bir hap bile almaya karşı çıkmıştı; daha fazla almasını sağlayamayacaktım - bu da mahvettiğim şeyi nasıl düzeltereğimi bulmam gerektiği anlamına geliyordu. *Çabuk.*

"Korkarım elinden gelen her şeyi yapıyorsun Griffin. Sağlıyorsun Ona duygusal destek ve güvenli bir ortam sağlayın. Sakinleşecektir. Sadece biraz zaman alacak."

"Ne kadar zaman?"

Doktor iç çekti. "Bunu sana ben de söyleyemem Griffin. Luca'nın kapana kısılma korkusu kontrol edemediği bir durumdan kaynaklanıyor. Son birkaç yıldır, ister bir binadan çıkmak isterse de bir arabadan inmek olsun, her zaman kontrolün kendisinde olduğuna inanması üzerinde çalıştık ama şu anda meydana gelen durum üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş gibi hissediyor ve aslında kontrolü olduğunu görebilmesi biraz zaman alacak. Sizin liderlik etmenize ve binadan çıkmanıza izin verdi - bu, en çok ihtiyaç duyduğu anda başka bir kişiye yardım etmesi için izin vermek anlamına geliyor. Ancak Luca'mızı tanıyorum ve eminim o böyle görmüyor - en azından şu anda. Kendini çaresiz hissediyor. Zamanla, bazen birinin yardım etmesine izin vermenin verilebilecek en iyi karar olduğunu ve bunun başarısız olduğunuz anlamına gelmediğini görmesi için çalışabiliriz. Aslında tam tersi. Birinin sizin üzerinizde kontrol sahibi olmasına izin vermek, kendi içinde kontrol sahibi olmanın bir biçimidir."

Doktorla konuşurken Luca'yı kontrol etmek için yatak odasının kapısını gıcırdatarak açtım. Hâlâ baygındı. Onu bir arkadaşımın evine götürmüştüm. Chicago'nun dış mahallelerinde yaşayan, aynı plak şirketini paylaştığım bir arkadaşımın. Yangın alarmı çaldığında Luca ve ben sadece bir saattir uyuyorduk, bu yüzden ikimizin de biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı ve onu başka bir otele götürmenin söz konusu olmadığını biliyordum. Neyse ki Travis sabahın üçünde aradığımda telefonuna cevap vermişti ve evinde kalmama izin verecek kadar nazikti. Bir konser için yoldaydı, bu yüzden hizmetçisini uyandırmak ve anahtarlarını ödünç almak için kısa bir mola verdikten sonra gece boyunca ev tamamen bize aitti.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Doktor. Eve gitmek istiyor. Onu götürmekten nefret ediyorum ama bu yolculuğa başlamadan önce ona her seferinde bir gün geçireceğimize ve mutlu olmazsa onu eve geri götüreceğime söz verdim."

"Bence bu muhtemelen akıllıca olur. Luca kendi ortamında kendini daha iyi hissedecektir. Yaşadığı gibi bir olaydan sonra, çevresini yeniden kontrol edebildiğini hissetmek son derece önemli. Ve kendini en güvende hissettiği yer de evi. Yerleşir yerleşmez geleceğim ve hemen bisiklete geri döneceğiz. Bu bir aksilik, Luca'nın iyileşmesi için yolun sonu değil Griffin."

İyi kalpli doktorun ne demesini bekliyordum bilmiyorum - onu eve götürmek kesinlikle yapılacak en doğru şeydi. Ama onu kalması için ikna etmeye çalışmamam gerektiğini onayladığını duymak kalbimin sıkışmasına neden oldu.

"Tamam. Evet. Teşekkürler, Doktor."

Sesimden ne kadar sönük hissettiğimi anlamış olmalı. "O güçlü, evlat. Luca bu durumdan kurtulacaktır. İnançlı olmalısın."

En önemli şey Luca'nın iyi olmasıydı. İlişkimize ne olursa olsun, onun zihinsel ve fiziksel sağlığı ikinci plandaydı elbette. Yine de bencil yanımdan endişelenmeden edemiyordu - Luca bu durumdan kurtulabilirdi, ama biz kurtulabilecek miydik?

On üç saattir yoldaydık ve Vermont'a varmamıza yaklaşık iki saat kalmıştı. Luca tüm yolculuk boyunca sessizdi. Trafikten kaçınmak için sadece geceleri araba kullanmayı tercih etmesine rağmen, eve daha hızlı varmak için bazı gündüz saatlerinde de seyahat ettik. Artık daha sakindi, neredeyse fazla sakindi. Doğrudan bir soru sorduğumda bana cevap verse de, gerçekten konuşmak istemediği açıktı. Çoğu zaman pencereden dışarı bakıyor, düşüncelere dalıyordu. Vermont'a vardığımızda neler olacağını konuşmaya çalışmamıştım, çünkü söyleyebileceklerinden korkuyordum. Ama iki saat kala, en azından yapabildiğim planları ona bildirmem gerekiyordu.

Uzandım ve elini elime aldım. Dudaklarıma götürerek parmak eklemlerini öptüm. "Yapım şirketi bana geri dönüp video çekimini bitirmem için Pazartesi gününe kadar süre verdi. Ben de yarın akşam için bir uçak bileti ayırttım."

"Oh. Tamam." Kaşlarını çatı. "Her şeyi ertelemek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Eminim grup bu gecikmeden memnun değildir."

"Önemli bir şey değil. Hem de hiç. Bir keresinde bir albüm kapağı fotoğraf çekimini ertelemek zorunda kalmıştık çünkü davulcumuz Styx'in dili bir striptizcinin kukusuna yapışmıştı."

Gözlerini kısarak bana baktı ve başını salladı. "Az önce dilinin bir ...'e yapıştığını mı söyledin? ?"

Başımı salladım. "Muff. Onun amı."

Luca haklı olarak kafası karışmış görünüyordu.

"Salağın dil halkası var. Klitoris halkası olan bir striptizciye asıldı ve ikisi bir şekilde birbirine bağlandı ve bağlantılarını kesemediler. Çekime gelmedi ve telefonuna cevap vermiyordu. Ben de evine gittim ve kapıyı yumrukladım. Bir gece önce kafayı bulduğunu ve içeride sızdığını düşündüm. Yine de cevap vermeyince, apartman görevlisinin beni içeri almasını sağladım ve kafasını bacaklarının arasında buldum - dört saattir o şekilde sıkışmışlardı. Ne zaman hareket etmeye çalışsalar içlerinden birinin canı yanıyordu, bu yüzden yüzü kadının bacaklarının arasına gömülü halde yatağa uzandılar ve ev arkadaşının eve gelmesini beklediler."

"Onları çözdün mü? . . onları çözdün mü?"

"Sikeyim hayır. Her iyi dostun yapacağını yaptım. Önce adamlara FaceTime atıp az önce içine düştüğüm durumu gösterdim, sonra 911'i aradım ve iki zavallı sağlık görevlisi kadını hadım etmeden o salağın dil halkasını nasıl çıkaracaklarını düşünürken birkaç fotoğraf çektim. Her neyse, o fotoğraf çekimini ve arkadaşlarımdan saçma sapan saçmalıkları yüzünden bir sürü başka şeyi kaçırdık. Birkaç özel güne ihtiyacım olması kimsenin umurunda olmayacak."

Luca iç çekti. Aptalca hikâyem en azından dikkatini pencereden uzaklaştırmış gibi görünüyordu. "Kalmaya çalışmam için beni zorlamadığın için teşekkür ederim."

Başımı salladım. "Sana günü gününe yaşayacağımızı ve herhangi bir noktada rahat etmezsen seni eve bırakacağımı söylemiştim. Sana bir şey söylediğimde buna güvenilebilmeni istiyorum. Ama umarım kalman için her şeyi yapabileceğimi biliyorsundur."

"Biliyorum, Griffin. Ve bunu takdir ediyorum. Gerçekten." Arkasını döndü ve tekrar pencereden dışarı baktı. "Düşünüyordum da. Doc'la ilk çalışmaya başladığımda, evimin her odasında Isabella ve benim fotoğraflarımız vardı. Yatak odamdaki her sabah gözlerimi açtığımda baktığım ilk şeydi. Doktor beni birkaç günlüğüne hepsini kaldırmaya ikna etti. Kaybettiklerime bakmak için kendimi zorlamayı bırakırsam, bunun hayatıma devam etmemi biraz daha kolaylaştırabileceğini düşündü. Bunu yapmak istememiştim, çünkü

Isabella'yı çok seviyordum - geçmiş zaman değil: Isabella'yı çok *seviyorum* - ama sonunda bana bunu yaptırdı."

Nereye gittiğinden emin değildim ama en azından konuştuğu için mutluydum. "Tamam."

"Onları kaldırdığımda ne oldu biliyor musun?"

"Kaybettikleriniz hakkında düşünmeyi bıraktınız mı?"

Başını salladı ve bana bakmak için geri döndü. Gözleri cam gibiydi ve gözyaşlarının eşiğindeydi. "Yaptım. Ve onları bir daha dışarı çıkaramadığım için çok suçluluk hissediyorum. Ama Doktor haklıydı; hayatıma devam edebilmek için bunu yapmam gerekiyordu. Bu onu artık sevmediğim anlamına gelmiyor. Hayatta sevginin yeterli olmadığı zamanlar vardır ve güçlü olmak bunu görebilmek ve acı veren bir karar verebilmek demektir."

Bu hikâyenin gittiği yer kesinlikle hoşuma gitmiyordu. "Luca -"

Elini kaldırdı ve konuşmamı engelledi. "Sen çok güzelsin insan, Griffin ve birlikte geçirdiğimiz bu zamana her zaman değer vereceğim."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu gerçek olamazdı. Ve bu konuşmayı otobanda saatte yetmiş mil hızla giderken yapmak istemiyordum. Kenara çekmem gerekiyordu. Bir çıkışı geçmek üzereydim ve son saniyede inmek için aniden üç şeridi kestim. Luca kapısına tutundu ve korkmaya başladı.

"Dayan aşkım. Bir kaza geçirmiyoruz. Her şey yolunda. Sadece konuşabilmemiz için otoyoldan çıkmam gerekiyordu." Neyse ki çıkış rampasında bir tür şehir depolama tesisinin girişi vardı. Küreme araçlarıyla donatılmış bir düzine sarı hizmet kamyonunun ve dev bir tuz depolama binasının bulunduğu bir otoparka girdim. Burası başka türlü terk edilmişti, bu yüzden ilk boş yeri aldım ve arabayı "Park" konumuna getirdim. Kontağı kapattım ve arabadan inmeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" Luca söyledi.

"Yüz yüze konuşabilmek için araba kullanmaya ara veriyorum."

O itiraz edemeden arabanın yolcu tarafına doğru yürüdüm ve kapısını açtım. Elimi uzatarak inmesine yardım ettim ve bir dakikalığına bacaklarını uzatmasını söyledim. İşini bitirdiğinde, bizi aracın arkasına, bagajın yanına götürdüm ve göz göze gelmemiz için onu bagajın üzerine kaldırdım.

"Tamam. Şimdi konuşalım."

Luca onun ellerine baktı. "I . . . Hayatında harika bir yerdesin ve-"

Onu durdurdum. "Bana bak Luca. Eğer söylemek üzere olduğunu düşündüğüm şeyi söyleyeceksen, konuşurken en azından gözlerimin içine bakmanı istiyorum."

Yutkundu, derin bir nefes aldı ve başını sallayarak gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Biz çok farklıyız Griff. Sen yuvarlak bir deliksin, ben ise kare bir çivi. Birbirimize uymuyoruz."

Sinirlenmeye başladım. Kendini savunmasız ve korkmuş hissediyordu; bunu anlıyordum. Ama umurumda değildi. Bizim için daha çok mücadele etmesi gerekiyordu. "Sadece söyle, Luca."

Tekrar aşağıya baktı. Bu sefer bana bakmadan önce tam bir dakika boyunca. Yanağından iri bir damla gözyaşı süzüldü. "Bazen aşk işleri yoluna koymak için yeterli olmadığında, bırakmamız gerekir."

Gözlerinin arasında ileri geri baktım. "Bitirdin mi?" Kafası karışmış görünüyordu ama başını salladı.

"İyi o zaman. O zaman konuşma sırası bende." "Tamam..."

"Söyleyeceğim tek bir şey var ama bunu yüksek sesle ve net bir şekilde duyduğundan emin olmak istiyorum Luca."

Bana baktı ve bekledi.

Burunlarımız birbirine degecek kadar yaklaştım ve doğrudan gözlerinin içine bakarak tek bir sert söz söyledim. "*Hayır.*"

Görünüşe göre ekleyecek daha çok şeyim olduğunu düşünmüş. Ama yoktu. Otuz saniye süren sessizlikten sonra burnunu kırıştırdı. "Hayır mı?"

"Bu doğru. *Hayır.*"

"Ama anlamıyorum..."

"*Hayır* kelimesinin hangi kısmını anlamıyorsun?"

"Neye hayır diyorsun?"

"Her şeyi. Beni terk ettin. Sensiz daha iyi olacağımı düşünüyorsun. Sahip olduklarımızı bırakıp gidebileceğini ve benim de sana izin vereceğimi sanıyorsun. Cevabım sadece hayır. *Kocaman bir hayır.*"

Çok açık konuştuğumu düşünürken hâlâ kafası karışmış görünüyordu.

"Ama . .

."

"Ama hiçbir şey,
Luca." "Griffin. . ."

Sakinleşmek için uzaklaştım ve onu birkaç dakika arabanın üzerinde oturur halde bıraktım. Geri döndüğümde elimi uzattım. "Artık gitmeye hazır mısın?"

Yine yüzü buruştu. Derin bir nefes aldım ve onu arabadan kaldırıp ayaklarını yere koydum. Sonra eğildim ve dudaklarından öptüm. "İşleri *nasıl* yürüteceğimizi konuşmaya hazır olduğunda, o konuşmayı yapmaya hazır olacağım. Ama bu konuşmayı bitirdim ve eve gitmek istiyorum. Yorgunum ve eve gitmek istiyorum." Arabanın benim tarafıma doğru yürümeye başladım ve sonra son cümlemden karışık bir mesaj almış olabileceğini fark ettim. Bu yüzden arabanın arkasında durduğu yere geri döndüm ve durumu açıklığa kavuşturdum. "Karışıklık olmasın diye söylüyorum, 'ev' derken Kaliforniya'daki evimi kastetmiyorum. Çünkü artık evim orası değil Luca. Ev, sen neredeysen orasıdır."

Ev çok sessizdi. Luca'nın nefes alışlarını duyabiliyordum ama uyuyup uyumadığından emin değildim. Vermont'a vardıktan sonra sıradan işlerle meşgul olmuştu - postaları kontrol etmek, Hortencia'yı almak, buzdolabından son kullanma tarihi geçmiş yiyecekleri temizlemek - anlamlı bir konuşma yapmaktan kaçınmak için her şeyi yapmıştı. Eve dönerken ikimiz de yorgunluktan bitap düşmüştük, bu yüzden akşam yemeği sipariş ettik ve erkenden yattık. Luca'nın vücut dilinden bu akşamki menüde seks olmadığı anlaşılıyordu. Uyarılmak istediğimden değil, ama belki fiziksel olarak kaybolmamızın paylaştığımız bağı hatırlamasına yardımcı olabileceğini düşünmüştüm. Ama yatağa büyük boy bir sweatshirt ve eşofmanla gelmiş ve bana sırtını dönmüştü.

Son bir saatimi karanlıkta tavana bakıp ne yapacağımı düşünerek geçirmiştım. Aklımda bu kadar çok şey varken asla uyuyamayacağımı biliyordum, bu yüzden söylemem gereken şeyi göğsümden çıkarmaya karar verdim - beni duysa da duymasa da.

"Uyanık mısın bilmiyorum ama birkaç şey söylemem gerekiyor."

Luca kıpırdamadı ve nefes alış verişinde bir değişiklik duymadım, bu yüzden gerçekten uykuya dalmış olabileceğini düşündüm. Bunun beni durdurmasına izin vermedim.

"Hepimizin içinde aydınlık ve karanlık var, aşkım. Karanlığı başkalarından saklamaya çalışırız çünkü onları korkutup kaçıracağından korkarız. Ama senin karanlığın beni korkutmuyor, Luca. Sadece elini tutmak ve sen kendi ışığını yeniden bulana kadar senin ışığın olmak istiyorum. İnsanlar aşık olduklarında böyle yaparlar. Sana ışığını her zaman geri veremeyeceğim, çünkü

Bazen bunu kendi içinde bulman gerekir, ama ben senin yanında duracağım ve karanlıkta elini tutacağım, böylece her şey o kadar da korkutucu olmayacak."

Luca derin bir nefes aldı ve ben hâlâ uyandığından emin değildim. Ta ki bir sonraki ses gelene kadar - sanki vücudundan acımasızca sökülüp atılıyormuş gibi çınlayan çığ, ıstıraplı, acı dolu bir çığlık. Korkunçtu. Benim de gözyaşlarımın akmasına neden olan uzun, gırtlaktan gelen, hüznü çığlıklar attı. O kadar çok acı çekiyordu ki, bu ağlamanın sadece dün olanlarla ilgili olmadığını içten içe biliyordum. Sanki yıllarca bastırılmış üzüntü, yalnızlık ve keder, yıllarca karanlıkta kaldıktan sonra uzun bir tünelden çıkış yolunu bulmuş gibiydi.

Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım, ikimiz de uzun süre ağladık. Sonunda, her acı dolu hıçkırık vücudunda yol aldığında, sakinleşmeye başladı.

"Konser benim fikrimdi," diye boğuk bir sesle konuştu.

Aman Tanrım. Göğsümün içi sanki biri uzanıp hâlâ atan kalbimi sökmüş ve öfkeli bir yumrukla sıkılmış gibi hissediyordu. "Bu senin fikrin olabilirdi ama olanlar senin suçun değildi. Her hafta sonu milyonlarca genç konsere gidiyor, Luca."

"Yüzünde her zaman bir gülümseme vardı."

Ona daha sıkı sarıldım. "Eminim inanılmaz biriydi." "I . . .

Onu çok özlüyorum."

"Biliyorum, tatlım."

"Onu seviyordum."

"Çok seviyorsun. Sevdiğini biliyorum."

"Onu bulamadım." Sesi çatladı ve titredi. "Kalabalık. Beni kapıya doğru itti ve etrafıma bakmaya çalıştım ama tek görebildiğim her yerdeki insanlardı."

Acil bir tahliye sırasında paniğe kapılmış bir grup gencin nasıl davranacağını hayal edecek kadar çok konserde bulunmuştum. Herkesin itip kaktığı büyük bir kaos. Luca'nın korkularının temelini daha önce anlamamış olsam da, çılgınca arkadaşını aramaya çalışırken küçük bedeninin kalabalığın içinde itilip kakıldığını görmek, kontrolsüzlük hissini gerçekten açıklıyordu. Gözlerimi kapattım. Temelde ona da aynı şeyi yapmıştım - onu otelden dışarı, merdivenlerden aşağı ve kalabalığın içine itmiştim.

"Artık güvendesin. İkimiz de güvendeyiz, tatlım."

Sonunda Luca'nın ağlaması onu o kadar yordu ki, kelimenin tam anlamıyla ağlayarak uyudu. Bir an acı içinde inliyordu.

nefes aldı ve sonra bir sonraki nefesinde horladı. Güneş doğana kadar uyanık kaldım, ona sıkıca sarıldım ve nefes alış verişindeki herhangi bir değişikliği dinledim. Anlattığı gecenin görüntüleri kafamda tekrar tekrar oynuyordu ve onunla birlikte olmadığım için kendime çok kızıyordum - mantiken bunun hiçbir anlamı olmadığını bilmeme rağmen. Biz sadece çocuktuk ve aramızda bir okyanus vardı. Yine de bu, hissettiklerimi daha az gerçek kılmıyordu.

Bir şekilde sonunda uykuya daldım ve öğleden sonra uyandığımda ilk yaptığım şey kızıma uzanmak oldu. Uyuduğu yerde soğuk bir yataktan başka bir şey bulamayınca paniğe kapıldım. Ve bir not.

Sonra gelirim. Bavulunu boşalttım ve
Çamaşırları yıka ki uçuşun için hazırlanabilesin.

-Luca

En azından gerçekte ne düşündüğünü dışarıda bırakmıştı: *Çıkarken kapının kıcına çarpmasına izin verme.*

BÖLÜM 26

LUCA

"Bunun nasıl yürüyebileceğini anlamıyorum. Uzun mesafeli bir ilişki zaten yeterince zor, ama Griffin'in rock yıldızı olmaktan fırsat buldukça benim küçük korunaklı baloncuma gelip beni ziyaret etmesini içeren bir ilişki gerçekçi değil."

"Griffin tüm bunlar hakkında ne söyleyecek?"

Doktor ve ben en az iki saattir yürüyorduk. Bu sabah dürbünsüz geldiğinde, bugünün uzun ve zorlu bir seans olacağını biliyordum. Otelde olanlar ve benim nasıl tepki verdiğim ve hissettiğim hakkında bir buçuk saatten fazla konuşmuştuk. Bu konuşma Griffin ve benim aramda olanlara yol açtı ve şimdi bana fiziksel göğüs ağrıları veren konuya geçtik. *Griffin'e veda ettikten sonra.*

"Benim gibi biriyle birlikte olmanın onu nasıl sürükleyeceğini anlamıyor. Aşağı. Bulunduğu yere gelmek için çok çalıştı ve ben onun boynuna ilmik geçiremem. Kalbi doğru yerde; kesinlikle iyi niyetli ama çok daha fazlasını hak ediyor. Stadyumlarda kapalı gişe oynarken sahnenin kenarında duran ve onunla birlikte yardım balolarına giden bir kadına sahip olmalı."

"Griffin hayır işleriyle uğraşan bir adama benzemiyor. Daha çok bir çek yazıp kendisi için önemli olan bir şeye isimsiz bir bağış yapacak ve sonra eve gelip rahatlayacak gibi görünüyor."

Doktor'un *soğuk* kelimesini kullanması beni gülümsetti. "Ne demek istediğini biliyorsun. Önemli olan etkinlik değil; onun tüm başarılarını gerçek bir ortakla paylaşabilmesi. Ya bir Grammy ödülü kazansaydı? Ben öyle bir etkinliğe asla gidemezdim."

"Ve siz bu başarıyı paylaşmanın tek yolunun fiziksel olarak onun yanında durmak olduğuna mı inanıyorsunuz? Bir insan mecazi anlamda birinin yanında duramaz mı? Erkek her gün işe giderken evde kalıp çocukları büyütmeyi seçen bir kadına ne demeli? O da erkeğinin yanında durmuyor mu?"

"Bu aynı şey değil."

Doktor başını salladı. "Bana bunun nasıl farklı olduğunu açıkla."

"Bunlar bir çiftin birlikte yaptığı seçimlerdir. Büyük bir sorumluluk havuzları var ve bunları bölüşüyorlar-bir kişi

Biri çocuk yetiştirme diğeri de aileyi maddi olarak destekleme işini yapıyor. Ama benim durumumda kimse seçim yapamıyor çünkü ben çok berbat durumdayım."

Doktor yürümeyi bıraktı ve ben arkamı dönüp tüm dikkatimi ona verene kadar bekledi. "Yanılıyorsun Luca. Birisi bu ilişki ve ilişkinin nasıl yürüyeceği konusunda bir seçim yapıyor, o da *sensin*. Griffin'e hiçbir seçenek sunmuyorsun."

Doktor beni düşünecek çok şeyle baş başa bırakmıştı. Ne anlatmaya çalıştığını anlamadığımdan değil; sadece Griffin'in kendisi için neyin doğru olduğunu bildiğinden, benim sorunlarımı sonsuza dek çözebileceğinden emin değildim. *Şu anda*, aramızdaki şeyler hâlâ taze ve heyecanlıyken benim sınırlamalarımaya uyum sağlamaya istekli olabilirdi ama gerçekten arkasını kollayamayan biriyle birlikte olmak çok çabuk eskiyecekti. Onunla işlerimin yoluna girmesini nefes almaktan daha çok *istiyordum*. Sadece hayatlarımızın gerçekliğinin buna izin vereceğini düşünmüyordum. Onu daha sonra kaybetmek, şimdi bırakmaktan daha zor olabilirdi. Ama onu gerçekten bırakma düşüncesi acı vericiydi. Hâlâ kafam çok karışık, tek emin olduğum şey buydu.

Eve döndüğümde Griffin yatağımın ayak ucunda ellerini şakaklarına dayamış oturuyordu. Saçları darmadağın, Hayal kırıklığı içinde parmaklarını saçlarında gezdiriyormuş gibi görünüyordu. Kapıda beni görmedi. Onu bu şekilde gözlemlmek, ne kadar sinirli göründüğünü görmek, bu durumun ne kadar ciddi olduğunu, ona ne yaptığımı gerçekten gözler önüne serdi. Benim için işleri yoluna koymak adına elinden gelen her şeyi yapıyordu. Ama bu kadar zor olmamalıydı. Beni güvende ve mutlu hissettirmek için sürekli diken üstünde yürümek zorunda kalması adil değildi. Onu çok önemsiyordum ve dürüst olmak gerekirse bunun onu bırakmam gerektiği anlamına gelip gelmediğini merak ediyordum.

Bavul dik duruyordu. Tamamen toplanmıştı. Doktorla konuşma ihtiyacım Griffin'le geçireceğim değerli saatlere mal olmuştu. Artık Chicago'ya dönüş uçağına yetişmek için yola çıkma vakti yaklaşmıştı. Oradayken, benim yüzümden aniden bırakmak zorunda kaldığı video çekimini bitirecekti. Sonra grup arkadaşlarıyla turneye çıkmadan önce Los Angeles'a uçacaktı. Griffin'i bir daha görmem için epey bir zaman geçmesi gerekecekti. Midem düğüm düğüm olmuştu.

Sonunda kiralık arabayı iade etti ve onu havaalanına bırakmam yerine bir Uber çağırmakta ısrar etti. Bu durumdan nefret ediyordum.

Bu konuda rahatladım, çünkü havaalanında gezinmek beni her zaman strese sokmuştur. Çok sıkıştı. "Normal" bir insan onu götürmekte ısrar ederdi.

Griffin sonunda orada durduğumu fark ettiğinde sessiz kaldı. Yüzündeki melankoli ifadesi çok belirgindi. Yolculuğumuzun gidişatından dolayı yaşadığı hayal kırıklığından mı yoksa gitmek zorunda olmasından mı kaynaklandığından emin olamıyordum. Her ne kadar her şeyi mahvetmiş olsam da, sadece kalmasını istiyordum - sonsuza kadar. Bu gece onunla kanepede kucaklaşmak, ananaslı pizza sipariş etmek ve kollarında uykuya dalmak istiyordum. Onu tekrar dünyayla paylaşmaya hazır değildim.

"Aramızdaki şeyler bu kadar belirsizken gitmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim sonunda.

Yataktan kalktı ve bana doğru yürüdü.

Gözleri yorgun görünüyordu, "Benim açımdan hiçbir şey havada değil. İçimde çok fazla mücadele var Luca. Eğer istersen uzun bir süre için buradayım. Ama sonuçta, beni terk etmene izin vermeyeceğim konusunda ne söylemiş olursam olayım, seni hiçbir şey yapmaya *zorlayamam*. Yapamayacağım tek şey bu." Yanağından bir damla gözyaşı sildi. "Asla mükemmel olmayacak. Asla korkutucu *olmayacak*. Eğer bunun korkutucu olmamasını bekliyorsan, asla olmayacak. Zor zamanlar olacak. Ama harika zamanlar da olacak. Zorluklara değip değmeyeceğimize karar vermelisiniz. Sonunda tek bir şey ortaya çıkacak: sevginin yeterli olup olmadığı."

Gözyaşlarının arasından, "Seni çok seviyorum," diye mırıldandım.

"İsteddiğini biliyorum." Griffin başımın tepesini öptü ve tekrarladı, "Biliyorum."

Bir arabanın korna sesi yankılandı.

Gözlerini kapattı. "Kahretsin. Bu benim aracım." Gömleğini kavradım. "Lanet olsun. Henüz değil."

"Lanet olası Uber'in tam zamanında geleceğini düşünmüştüm."

Griffin beni kendine çekti ve sertçe sıktı. O sarılmada binlerce kelimenin ağırlığını hissettim.

"Lütfen indiğinizde beni arayın," dedim. "Arayacağım."

Sonunda kendini ayırmadan önce dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu. "Uzun vedalar yapamam. Berbat oluyorlar. Bu yüzden sıvışacağım."

"Ben de öyle. Onlardan nefret ediyorum."

Bavulunu yuvarlayarak kapıya doğru yürümeye b a ş l a m ı ş t ı k i durdu ve arkasını dönüp bana baktı. "Açık olamadıysam *söyleyeyim*, aşk

benim için yeterli, Luca. Ama seni sevmeme *izin* vermelisin."

Griffin'in gidişinden sonraki günler en hafif tabiriyle tuhaftı. Hayatım hiç olmadığı kadar boş görünüyordu. O kadar uzun süre yanımda olması, uzun zamandır ne kadar yalnız olduğumu fark etmemi sağladı. Onun yanımda olması, kendimi güvende hissetmem çok iyi gelmişti.

Griffin'in bana eşlik ettiği zamandan beri ilk gece alışverişi için nihayet markete varmışım. Burası artık bana onu hatırlatıyordu. Reyonları incelerken, burada birlikte olduğumuz tek seferde konuştuğumuz şeyleri hatırlıyor ya da raflarda gördüğümde arabaya attığı ürünleri hatırlıyordum.

Kavunlar: Griffin.

Fruity Pebbles:

Griffin. Doritos:

Griffin.

Hayallere dalarak arabaya yaslandım ve yavaşça ittim, on birinci koridorda ayaklarımın dibindeki kırık bir domates sosu kavanozunu neredeyse kaçıırıyordum.

Tüm marketi dolaşmak normalden daha uzun sürdü. Sonunda kasaya geldim.

Doris beni görünce gülümsedi. "Vay, vay, vay. Ben de seni görmeyi bekliyordum. Birilerinin açıklaması gereken çok şey var!"

Şu anda Griffin'e bulaşmak istemediğim için irkildim. "Hey, Doris," dedim arabamı boşaltmaya başlarken.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Başını sallarken eşyalarımı taramaya başladı. "Sen ve Cole Archer. Hâlâ aklım almıyor."

"İnanın bana, *ben* bile henüz tam olarak kavrayabilmiş değilim."

"Hâlâ seninle mi kalıyor? Nerede o?" diye sordu, gözlerini kocaman açarak. "Aslında turnede. Birleşik Devletler'de bir düzine şehirde." "Onu bir daha ne zaman göreceksin?"

"Emin değilim," diye dürüstçe cevap verdim.

"Bilmenizi isterim ki Vermont'ta olduğunu kimseye söylemedim. Senin için sorun yaratmak istemedim."

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Yeğenim bilseydi altına sıçardı. Riske atmadım, çünkü çenesi düşük. Bir gün ona söyleyeceğim." Kıs kıs güldü. "Beni öldürecek."

Sessizce başımı salladım.

Endişeli halimi fark etti. "Siz ikiniz için her şey yolunda mı?"

Ona karşı dürüst olmalı mıydım? Düzenli olarak konuştuğum o kadar az insan vardı ki. Doktor ve Doris hemen hemen hepsi. Biraz açılmaya karar verdim.

"İşe yarayacağından emin değilim. Sorunlarımı biliyorsun. .
. Onunla gittiğimde bazı şeyler oldu ve diyelim ki
. . bu da bu işi yürütmenin ne kadar zor olacağını gözler önüne serdi."

Taramayı bıraktı. "Bir saniye... ondan ayrılmayı düşünmüyorsun değil mi?" Ben bir şey söylemeyince kendi sonucunu çıkardı. "Luca. .. o çocuk seni seviyor. O da seni *seviyor*. Bunu bana yapamazsın."

Ona mı? Onu doğru mu
duyuyordum? "*Sana* mı?"

"Evet. Burada sizinle birlikte olduğu gece yaptığı konuşmayı düşünmeden edemiyorum. Bana hayallerin gerçekten gerçekleşebileceğine dair umut verdi, en çılgın hayallerimizin ötesinde şeyler. Yani, Vermont'un taşrasında yaşayan korunaklı küçük Luca nasıl olur da bir süperstarla birlikte olur? Ve çocukluk arkadaşı olduğu ortaya çıkıyor? Bu peri masallarının yapıldığı şey, Luca. Ve bu senin hayatın. Senin lanet olası hayatın! Lütfen korku yüzünden bunu bir kenara atma. Asla geri alamayacaksın. Ve bu ... sihir. Saf sihir."

Sihirli. Bu noktada tam da ihtiyacım olan şey buydu. Keşke tüm korkularımı silecek sihirli bir değneğim olsaydı.

Doris'in gözlerinde yıldızlar vardı. Onu daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Aynı zamanda onun tavsiyelerini de ciddiye alamazdım. O da bu durumdan çok etkilenmiş ve gözleri kamaşmıştı.

"Tavsiyen için minnettarım Doris. Dikkate alacağıma söz veriyorum."

"Senin için bastırıyor olacağım. O çocuğun gitmesine izin verme ve başka biriyle bebekler."

Bu yorum beni gerçekten can evimden vurdu. Birçok nedenden ötürü beni üzdü. Griffin'in başka biriyle birlikte olma düşüncesi, hele hele o kişiyle "bebek yapma" düşüncesi yutulması zor bir haptı. Ama onu bırakmayı seçersem gerçek bu olacaktı. Tüm bunların medyada yer aldığını görmek zorunda kalacaktım ve bu beni öldürecekti. Diğer bir şey de şuydu: Çocuğumu gitmek istediği her yere götüremezsem nasıl bir anne olurdum? Ya çocuğum Disney'i görmek ya da bir arenada düzenlenen bir etkinliğe katılmak isterse? Onu götüremezdim. Bu düşüncelerden kurtulmak için başımı salladım.

Doris'in poşetlemesine yardım ederken ruh halim hafifledi ve bir an Griffin'in tam da o anda gerçekleşen aşk ilanını düşündüm

tam da bu kasada. Gecenin bir yarısı bir süpermarkette yaşanabilecek en romantik şey bu olsa gerek.

BÖLÜM 27

LUCA

Ertesi gün posta kutumu kontrol etmeye gittiğimde beklediğim son şeyi buldum: Griffin'den bir mektup.

Bana mektup mu yazdı?

Şaşkınlık içinde olduğumu söylemek hafif kalır. Mektuplarını aldığım günlerin sona erdiğini sanıyordum. Yoldan fırsat buldukça beni her gün arardı, bu yüzden bu kesinlikle bir sürprizdi.

Zarfi elimde tutarken, o eski tanıdık heyecan içimden geçti. Bu beklenti duygusunu ne kadar özlediğimi unutmşum. Hâlâ orada olduğunu fark etmek beni şaşırttı. Ne de olsa Griffin'le yaşadığımız her şey bir kasırğa gibiydi. Kaliforniya'dan beri her şey çok hızlı gelişmişti. Elimizdeki tek şeyin mektuplar olduğu daha dün gibi geliyordu.

Açmak için arabama koştum.

Sevgili Luca,

Bumfuck, Virginia'da I-95'in dışında bir yerlerde karanlık bir tur otobüsünden selamlar. Çocuklar işlerini yapmaya gittiler ve ben de biraz huzur bulmak için kendimi bir ranzaya kilitledim. Bu küçük alanın berbat olacağını düşünebilirsiniz ama düşündüğünüzden daha büyük - buna "condo" ranzası diyorlar. Ve burası güzel ve sessiz. Yeni şarkı sözleri üzerinde çalışmak için mükemmel. Otobüsün hareketi çoğu gece uykumu getiriyor.

Burada bir yatağım ve televizyonum var ve garip bir şekilde, gerçekten ihtiyacım olan tek şey bu. Bekle, bekle. Hayır. İhtiyacım olan tek şey bu değil. Eksik olan tek şey sensin. Her gün birbirimizle konuştuğumuzu biliyorum, ama bu aramalar çok aceleye geldi. Ve bu benim hatam. İşler benim için sakinleştğinde aramak için genellikle çok geç oluyor. Ama tur hayatı böyle.

Bugün DC'deki performans çok yorucuydu. Seyircilerin arasında binlerce hayran yüzün adımı haykırması ve bunun beni zerre kadar etkilememesi inanılmaz. Bu konuda çok bıkkın hale geldim ve bu biraz hayal kırıklığı yaratıyor. "Luca "yı söylemenin artık çok zor olduğundan bahsetmiyorum bile. Ve her zaman herkesin duymak istediği şarkı bu. Sürekli sözleri değiştirmek istiyorum. Çünkü artık hikayede çok daha fazlası var, değil mi? Keşke bilselerdi. Her neyse, işimden şikâyet etmeyi bırakmalıyım çünkü ona sahip olduğum için gerçekten çok şanslıyım ve bunu biliyorum. Nankörlük etmek istemem.

Keşke burada olsaydın. Hepsi bu kadar. Kendime bu mektubun hafif ve eğlenceli olacağını, eski havayı geri getireceğini söylemişim. Sanırım bunu çoktan mahvettim, ha? Pizza gecelerimizi özledim. Seninle yemek alışverişi yapmayı özledim. Kahretsin, Hortencia'yı bile özledim. (Dün kahvaltıda pastırmayı reddettim. İşte gerçek aşk budur.)

Her neyse. Seni özledim.

Bugün bir ABBA şarkısı duydum ve aklıma sen geldin. Çok iç karartıcıydı. Adı "İçimizden Biri" idi. Sözlerini dinle. Ne demek istediğimi anlayacaksın.

Ayrıca, "Beni tanıyan, seni tanır", bu mektup umarım daha fazla yazışmaya yol açacaktır. Umarım "Dans Kraliçem" bir ipucu alır ve bana cevap yazar. Tek soru, bana nasıl mektup yazacaksın? "Mamma Mia," ne muamma ama. Bunu bir meydan okuma olarak kabul edin. Yolda mektup nasıl alınır? Nasıl yaptığınız umurumda değil, sadece "Ver! Ver! Ver!" Mektubunuzu bana nasıl ulaştıracağınızı bulun. Programım sende. Sana meydan okuyorum. "Bir Hayalim Var" bunu yapmanın bir yolunu bulacaksın.

Sizinle iletişim kurmak için ABBA şarkılarını kullanmaktan daha sinir bozucu olabilir miyim? (İşte yine dostumuz Chandler Bing.)

Tanrım, yorgunum. Ve yorgunum. Ve seni özlediğimi söylemiş miydim? Görüşürüz, timsah,

Griff Aslında
... AŞK,

Griffin

Not: Cevap "Yaparım, yaparım, yaparım, yaparım, yaparım". Asıl soru, Griffin Luca'yı çok seviyor mu?

Not: Bir sonraki mektubunuzda kullanmadığım ABBA şarkılarını kullanarak yazışmanız için size meydan okuyorum. Bakalım kim daha iyi yapacak. "The Winner Takes It All." (Kullanamayacağın bir tane daha.)

P.P.P.S. Sizin için küçük bir ABBA trivia. "Super Trouper" şarkısı ne hakkında? Araştırdım ve şu anki hayatımı ne kadar çok yansıttığını gördüm.

Başardı. Beni gülümsetmeyi başardı. Griffin'e bırakın.

Birkaç kez daha okumadan önce mektubu göğsüme bastırdım.

Griffin bana tüm turne programını ve acil bir durumda kendisine ulaşmam gerekirse diye turne menajerinin özel numarasını vermişti. Eğer akıllıca planlarsam, mektubumu mekanlardan birine teslim ettirebilirdim. Ben de öyle yapardım. Menajeri arayacak ve Griffin'in istediği gibi bir mektubu ona nasıl ulaştıracağımı bulacaktım. Bu, ABBA meydan okumasını da kabul etmem gerektiği anlamına geliyordu.

◆ ◆ ◆

Gecenin ilerleyen saatlerinde koltuğuma yerleşip ona cevap yazmaya başladığımda eski günlerdeki gibi hissettim. Deja vu'dan bahsediyorum.

Sevgili Griffin,

Vay canına. Senden her gün yeni bir şey öğreniyorum. "Super Trouper"ın sözlerine hiç dikkat etmemiştim. Bazıları bu şarkının yıldızlığın ne kadar zor olduğunu anlattığına inanıyor. Beni gerçekten etkileyen kısım, tüm o hayranlara rağmen yalnızlık hakkında söyledikleri kısım. Ve yıldızlığın o tek kişiye duyulan özlemi nasıl ortadan kaldırmadığı. Kahretsin. Sanki bana yazdığın mektupta söylediklerinin aynısı gibiydi.

Geceleri küçük ranzanda sana sarılmak gibi bir hayalim var. Rüyalarımda ışık yok, ama ihtiyacımız da yok. Sadece sen, ben ve yolun sesi var. Bunu çok düşünüyorum. Kalbim o otobüste seninle birlikte. Lütfen bunu bil.

Her neyse, "Tatlım Tatlım," bu mektup çok duygusal ya da üzücü olmadan önce kendimi tutmaya çalışıyorum. Çünkü mektuplarımız her zaman birbirimizi yükseltmekle ilgili olmuştur. (Birbirimizi hayal kırıklığına uğrattığımızda bile.) Birbirimizi yükseltmek "Oyunun Adı" olmalı, ama sanırım elimde değil. İşin duygusal tarafı bu gece galip geliyor.

"The Day Before You Came" benimle kalacaktı, burada olmanın sensiz dünyama bakış açımı ne kadar değiştireceğini hayal bile edemezdim. Şimdi geldin ve gittin, sen yanımdayken her şeyin ne kadar parlak olduğunu görüyorum. "Her Şey Söylenip Bittiğinde", sensiz yaşamayı gerçekten zor buluyorum. Ama aramızdaki ilişkinin uzun vadede nasıl yürüyebileceği konusunda bir sonuca varamadım. Seni hayal kırıklığına uğratma ihtimalim varken senden "Bana bir şans vermeni" istemek çok mu fazla bilmiyorum. Sadece doğru cevaba sahip değilim. Tek istediğim "Tüm Sevgini Üzerime Bırakmaya" devam etmen, ama korkuyorum ve beni doğru yöne götürmesi için evrene bir "SOS" gönderiyorum.

Tanrım, bunu eğlenceli hale getirmeyi tamamen batırdım. Bir sürü ABBA şarkısıyla karışık güvensizliklerim hakkında saçma sapan, iç karartıcı bir söylev oldu. Ama en azından istediğin gibi onları birleştirdiğim için puan alabilir miyim?

Her neyse, ben de seni özledim. Hem de çok. Konseri canlı olarak izleyebileceğimi söylediğin şehir hangisiydi? Sanırım turnenin sonlarına doğru demiştin? Seni canlı izlemek için sabırsızlanıyorum Griffin. Şahsen orada olmam gerekse de, lütfen seninle gurur duyduğumu bil, kendini kötü hissettiğinde bile oraya çıkıp performansını sergiliyorsun. Bu çok şey ister. Ve son zamanlarda seni üzen bazı düşüncelerin sebebinin ben olduğumu biliyorum. Bunu değiştirmeyi çok istiyorum. Ama *kendimi* değiştirmeliyim. Ve bu her zaman zor olmuştur.

Seni seviyorum.

Luca

P.S. "Hasta **Mañana**." (Bir tane daha ekleyeyim dedim.)

Birkaç gün sonra, öğleden sonra telefon çaldı. Arayanın Griffin olduğunu fark edince kalbim hızlandı.

Telefonu ben açtım. "Hey!"

"İyi iş çıkardın, bebeğim. Mektubu Palladium'daki soyunma odama teslim ettiler. Başaracağını biliyordum."

Kalbim çırpındı. "Sana ulaştığına çok sevindim. Kaybolacağından ya da seni özleyeceğinden ve bir sonraki yere götürmek için bir yol bulmam gerekeceğinden gerçekten endişeliydim."

"Hayır, mükemmeldi." Tereddüt etti. "Dinle, çok fazla zamanım yok, çünkü beni ses kontrolü için çağırıyorlar, ama seni bir konuda uyarmak istedim. Beni Google'da aratmama sözünü hâlâ tutuyorsan bundan haberin olmayacağını düşündüm."

Midem bulandı. *Bilmediğim ne var?*

"Tamam..."

"Şikago'da yangın alarmı sırasında oteli boşaltırken çekilmiş bazı fotoğraflarımızı ünlülerin internet sitesinde yayınladılar."

Rahat bir nefes aldım. "Anlıyorum."

"Bazen süpermarketteki magazin dergilerini okuduğunuzu biliyorum ve bu fotoğraflardan herhangi birinin herhangi bir dergide de yer alıp almadığını henüz bilmiyorum, ancak görmeniz ihtimaline karşı sizi uyarmak istedim."

"Sorun değil. İster inanın ister inanmayın, fotoğrafımın çekilmesi beni gerçekten rahatsız etmiyor. Yani, rahatsız edici ve ideal değil ama beni panikletmiyor ya da başka bir şey yapmıyor."

"Bu rahatlatıcı bir şey, çünkü o yolculuk zaten yeterince zordu, bir de o anın rezil olması gerekmiyordu."

"Sorun yok. Fotoğraflar için endişelenme."

Telefonda içini çekti ve ben de onun rahatladığını hissettim. Savaşlarımı seçmek zorundaydım. İlişkimiz söz konusu olduğunda bana karşı yeterince şey varken, en azından fotoğrafları görmezden gelebilirdim.

"Hâlâ kimliğini bulamamış olmalarına şaşıyorum. Eğer adının Luca olduğunu öğrenselerdi, kıyamet kopardı. Manşetleri ancak hayal edebilirim." Konuyu değiştirmeden önce bir süre sessiz kaldı. "Magazin demişken, bugün babamı aradım."

Bu beni şaşırttı. "Gerçekten mi? ?"

"Evet. Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum. Sanırım zamanının geldiğini hissettim. Ziyaret için Londra'ya gelmemi istiyor. Yaptığı şey için özür diliyor gibiydi ve bunu telafi etmek istiyordu."

"Bu harika, Griff."

"Evet. Yine de dikkatli olmalıyım. Tekrar incinmek istemiyorum."

"Anlıyorum."

Bunu söylediğini duymak kalbimi biraz kırdı. Onu inciten kişi *olmak* istemedim.

Birinin ona seslendiğini duydum ve sonunda "Kahretsin. Gitmem gerek."

"Git. Gösteri için hazırlan. Aradığın için teşekkürler." "Seni seviyorum, Luca."

"Ben de seni seviyorum."

BÖLÜM 28

GRIFFIN

Stadyum kapısına doğru yürürken küçük bir kız dikkatimi çekti. Geri çekildim ve güvenliğime bir dakikaya ihtiyacım olduğunu işaret ettim. Kalabalığın içine girmemden nefret ederlerdi ama merhaba demek için yanlarına gitmeden edemedim. Birkaç düzine hayran, arabayı çektiğimiz yer ile bu geceki mekânın girişi arasındaki yürüyüş yolunu kaplayan tahta barikatların arkasından bağıyordu. Melek gibi küçük bir yüz Luca'ya çok benziyordu.

Onun seviyesine kadar eğildim. "Merhaba. Senin adın ne?"

Muhtemelen sadece altı ya da yedi yaşındaydı ve uzun, siyah saçları; kocaman yeşil gözleri ve kalın siyah kirpikleriyle gerçekten Luca'nın kızı olabilirdi.

"Frankie."

"Frankie, ha? Havalı bir isim. Bir şeyin kısaltması mı?"

Başıyla onayladı. "Francine."

Annesi araya girdi. "Tüm şarkılarınızın her kelimesini biliyor. Cidden, çarpım tablosunu onun için söylemenizi istemek için size yazmayı düşündük."

Gülümsedim. "Öyle mi Frankie? Müziğimi seviyorsun, ha?" O sevimli küçük başını hızla salladı.

"Bana bir şarkı söyleyebilir misin? En sevdiğin şarkı hangisi?" "I Stand Still."

Vay canına. Küçük bir kız için biraz ağır bir şarkıydı. Çoğu kişi bunu takıldığım bir kız için yazdığımı düşündü ama aslında annem için yazılmıştı. Yavaş bir solo baladdı ve sözlerinde o gidene kadar hayatımda ne kadar önemli olduğunu fark etmediğim anlatılıyordu. "Bana biraz şarkı söyleyebilir misin?"

Küçük kız annesine baktı, o da onu yönlendirdi. "Devam et, tatlım. Sorun yok."

Frankie gergin görünüyordu, ben de ona yardım edeyim dedim. "Sana ne olduğunu söyleyeyim.

. . . ben başlasam ve hazır olduğunda sen de katılsan nasıl olur?"

Başını salladı.

Yavaşça ilk kıtayı söylemeye başladım. İlk cümlemin sonunda küçük Frankie yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ileri geri sallanmaya başladı. Gerçekten de çok sevimliydi. Luca'yı kolayca hayal edebiliyordum.

ve ona çok benzeyen küçük bir kızıı olabilirdi. Ben de arkı söylemeye devam ettim. İlk dizenin sonuna geldiğimde durdum. "Bana katılmaya hazır mısın?"

Frankie yine başını salladı. Bu sefer ben arkı söylemeye başladığııda o da hemen katıldı. Sesinin ne kadar güzel olduğunu duyunca kaşlarını havaya kalktı. Nedenini bilmiyordum ama gerçekten arkı söyleyebileceğini tahmin etmemiştim. Sesi çok inceydi ama mkemmek bir tonda arkı söylüyordu ve uzun zamandır duydığım en tatlı sese sahipti. Onun sesini daha fazla duymak için kendi sesimi alalttım ve o devam etti. Sonunda, arkı söylemeyi tamamen bıraktım ve sadece onu izledim.

Luca'ya olan benzerliğı gerçekten esrarengizdi ve kızımın da Frankie'nin arkı söylediğini görmekten keyif alabileceğini düşündüm. Bu yüzden cebimden telefonumu çıkarıp annesine kaydetmek istediğimi söyledim ve onayını aldım. Gerçekten de Luca'ya göndermek üzere videoya çekmek için herhangi bir arkının "Kaydet" tuşuna bastığıııda ortaya çıkandan daha iyi bir bölümünü hayal edemezdim.

Gittiğın günden beri
kalbimde bir boşluk
hissettim.

Harekete geçmek

Pencereden bakınca gelişiyorum
ama perdenin arkasında sadece
hayatta kalıyorum

Kamerayı yüzüme çevirmek için düğmeye bastım ve kayda devam etmek için kolumu uzatırken nakaratta küçük Frankie'ye katılmak için eğildim.

Dünya sensiz dönmeye devam ediyor.
Dünya dönmeye devam ediyor. Dünya
dönmeye devam ediyor, ama ben sabit
duruyorum

Kırdamadan duruyorum.

Kıpırdamadan duruyorum.

İşim bittiğinde etrafımızdaki kalabalık alkışlamaya başladı. Küçük Frankie'nin elini sıkmak için elimi uzattım ve annesinin yanağını öpmeden önce elinin üst kısmını öptüm.

"Sen burada kal," dedim. "Menajerimi birkaç dakika içinde sana sahne arkası kartı alması için göndereceğim, böylece diğer arkadaşlarımla tanışabilir ve konseri ilk sıradan izleyebilirsiniz."

"Aman Tanrım!" Frankie'nin annesi ağzını kapattı. "Çok teşekkür ederim."

"Hayır, bugün kızınızı benimle paylaştığınız için teşekkür ederim."

Girişe giderken birkaç imza attım ve ardından menajerimi bulup Frankie'nin VIP muamelesi görmesini sağlaması için dışarı çıktım. Erken geldiğim ses kontrolü henüz benim için hazır olmadığından, soyunma odama gittim ve kaydettiğim videoyu oynatmak için oturdum.

Bunu izlemek Luca'yla birlikte olmanın benim için bazı şeyleri ne kadar değiştirdiğini fark etmemi sağladı. Eskiden çığlık atan hayranlarla dolu bir konser alanına girerken kafam güzel olurdu, ama şimdi aynı duyguyu bir gün Luca'dan küçük bir kızım olacağını düşünerek yaşıyordum. Para ve şöhret mutluluğu satın alamazdı ve binlerce kadının yüzümü göğüslerine takmasını, geceleri yüzünü göğsüme *yaslayan* bir kadına değişebileceğimi düşünmeye başlamıştım. Bu çok boktan bir şeydi.

Ama Luca'm birkaç gündür zor günler geçiriyordu. Doc'la birlikte Hortencia'ya yiyecek bir şeyler almak için dışarı çıkmışlardı ve Hortencia dükkânda sinir krizi geçirmişti. Görünüşe göre Chicago'da yaşadığımız olaydan önce bu tür küçük gezintileri daha kolay atlatıyordu, bu yüzden son zamanlarda kendini özellikle yenilmiş hissediyordu. Video onu neşelendirmek için mükemmel bir mesajdı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Videoyu eklemeyen önce bir metin yazdım.

Griffin: Bu küçük güzelliğin adı Frankie. Tıpkı kendi küçük kızımızın nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibi görünüyor. Şarkıyı Frankie seçti ama sözleri yanımda sen olmadan hissettiklerime daha uygun olamazdı, aşkım. Kıpırdamadan duruyorum. Dünya dönmeye devam ediyor, ama ben sensiz duruyorum. Bu geceki gösteriden sonra seni ararım.

Tam ses teknisyeni kapımı çalarken "Gönder "e bastım. "Hazır olduğunda Cole."

"Kulağa hoş geliyor. Bir dakika içinde çıkıyorum. Kız arkadaşımın haber bekliyorum."

Mesajın "Gönderildi "den "Teslim Edildi "ye ve "Okundu "ya geçişini izledim.

Video muhtemelen bir ya da iki dakika uzunluğundaydı, bu yüzden hemen bir yanıt beklemiyordum. Yine de on dakika sonra ekibi daha fazla bekletmek istemedim. Bu yüzden sahneye doğru yola çıktım. Başlamadan önce telefonumu son bir kez kontrol ettim.

Hala bir şey yok.

Luca yazmakla meşgul olmalı. Bir şarkı bestelerken nasıl hissettiğimi bilirim. Bazen kendi küçük baloncuğuma girerdim ve dışarıdan herhangi bir temas kurmak onu patlatırdı. Ses kontrolü bitene kadar ondan haber alırdım diye düşündüm.

Gerçi yanlış düşünmüşüm.

"Ne oluyor Luca?"

"Redial" tuşuna onuncu kez bastıktan sonra otel odamda bir ileri bir geri volta attım. Ses kontrolüm bitene kadar Luca bana cevap yazmamıştı. Konser başladığında da cevap yazmamıştı. Konser bittikten sonra hala ondan haber alamayınca endişelenmeye başladım. Ben de kontrol etmek için ona bir mesaj gönderdim. Tıpkı gönderdiğim videoda olduğu gibi, mesajı okumuş ama cevap olarak hiçbir şey göndermemişti. Ona birkaç sesli mesaj da bıraktım.

Daha önce gönderdiğim videoyla onu üzmüş olabilir miydim? Orada onu kızdıracak ya da üzecek bir şey var mıydı? Hiç sanmıyordum ama emin olmak için videoyu iki kez oynattım ve onunla birlikte gönderdiğim mesajları tekrar okudum. Görebildiğim kadarıyla mesajlar Luca'ya onu düşündüğümü tatlı bir şekilde hatırlatıyordu.

Hiçbir şeyin onu üzmemesi gerektiğinden, aklımda daha da kötü senaryolar dolaşmaya başladı. Başına bir şey gelmiş olabileceğinden endişelenmeye başladım. Tabii ki aklımdan en kötü şeyler geçiyordu.

Biri içeri girmiş ve o baygın yatıyor.

Yine de mesajlarım okunuyordu. Davetsiz misafirin onları okuyor olabileceğini düşündüm. Gerçi bu benim canlı hayal gücüm için bile saçma görünüyordu.

Düştü ve başını çarptı.

Yine, kan fışkırırken orada yatıp mesajlarını mı okuyordu? Ne yazık ki, mantıklı olan tek bir şey vardı.

Son birkaç zor günü ona ağır geliyordu ve benimle konuşmak istemiyordu.

Bir deja vu hissi beni çarptı. Bu duyguyu biliyordum. Sekiz yıl önce her gün posta kutusuna gittiğimde Luca'dan bir mektup bulamadığımda büyük bir korku hissetmiştim. İletişim şeklimizi değiştirmiş olabilirdik ama içgüdülerim bana aynı şeylerin olmak üzere olduğunu söylüyordu - sevgilim benden uzaklaşmaya başlamıştı.

Ertesi sabah, bir sonraki durağımıza varmak için sekizde yola çıkmamız gerekiyordu. Çok yorulmuştum, çünkü dün gece nihayet uyuduğumda, her yarım saatte bir uyanıp Luca'dan mesaj var mı diye telefonumu kontrol ettim. Hiç mesaj gelmedi.

Dn erken uyuyup bugün de uyumuş olabileceğine dair son bir umuda tutunarak, ilk benzinimizi doldurmak için durana ve çocuklar kahvaltı etmek için otobüsten inene kadar bekledim.

"Merhaba."

"Selam. Ben Griffin. Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Doktor. Ama Luca için endişeleniyorum. Telefonuna cevap vermiyor, ne mesaj atıyor ne de arıyor."

Doktor telefonda i geçirdi. "Bu benim için zor bir durum evlat. Luca ile doktor-hasta gizliliğimiz var. Yine de onu önemsiyorum."

Kahretsin, bunu söylemesinden korkuyordum. "Bana iyi olup olmadığını söyleyebilir misin?"

Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Bu sabah bir saat boyunca onunla birlikteydim."

İyi olduğu için rahatlamış hissediyordum ama gğşm benimle konuşmak istemediğini doğrulamak için fiziksel olarak ağrıyordu. "O iyi mi? Fiziksel olarak zarar görmedi ya da başka bir şey olmadı mı?"

"Fiziksel olarak iyi durumda. Bu konuda endişelenmenize gerek yok."

Bu kadar uzakta kendimi çok çaresiz hissediyordum. "Onun sorunları hakkında konuşamayacağını biliyorum. Ama ne yapacağımı bilmiyorum. Yoldayım ve şu anda oraya gidemem. Bana aşır korkuları olan biriyle nasıl başa çıkmam gerektiğini söyleyebilir misiniz? Kendinden uzaklaşan aşır kaygılı biriyle nasıl başa çıkılacağı konusunda tavsiye almak için size gelen bir kocaya ya da eşe ne söylediniz?"

"Onlara aşır kaygılı biriyle başa çıkmanın mümkün olmadığını söyledim. Onları destekleyebilir ve sevebilirsiniz, ancak uzun vadede bu işin içindeyseniz çok sabırlı olmanız gerekecek. Biri bacağını kestiğinde doktor dikiş atar ama bacağın tamamen iyileşmesi uzun zaman alır. Aylar geçse bile yara izi kalır. Ve o yara izi kaybolduktan uzun süre sonra

Yaranın olduğu deriye vurduğunuzda, diğer bölgelere göre daha kolay açılacaktır. Anksiyete de farklı değildir."

Nefes verdim. "Evet. Tamam."

"Sabırlı ol Griffin. Bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu biliyorum ama Luca'nın seni sevdiğini söylediğimde doktor-hasta gizliliğini ihlal ettiğimi düşünmüyorum. Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerler, ama bence yara kırık bir kalpten kaynaklanıyorsa, sevgi de aynı derecede önemlidir."

Başımı salladım ve yutkundum. "Teşekkürler, Doktor."

Telefonu kapattıktan sonra bir süre oturup düşündüm. Luca fiziksel olarak iyiydi ve doktoru vardı. Zorlandığını biliyordum ve onu iyileştirmek için yapabileceğim bir şey olmasını diliyordum. Ama ihtiya ı olan şey zamansa, onu biraz rahat bırakmaktan ve hiçbir yere gitmeyeceğimi bilmesini sağlamaktan başka çarem yoktu.

Bütün mesajlarımı okuyordu, ben de bir tane daha yazdım.

Selam güzelim. Bugün seni düşündüğümü bilmeni istedim. Milyonlarca kez arayıp mesaj atmak ve yaşadığın her şeye stres eklemek yerine sana biraz nefes aldıracağım. Bana ihtiya ın olursa buradayım ve sahip olduklarımıza güveniyorum. Kendine iyi bak, bebeğim.

Telefonu yatağımın üzerine attım ve bir kolumla gözlerimi kapatarak arkama yaslandım. Bir dakika sonra telefonumun çaldığını duyunca şok oldum.

Teşekkür ederim. Sen de kendine iyi bak Griffin.

BÖLÜM 29

LUCA

Komodininin üzerindeki, birkaç gün önce çekmecemden çıkardığım çerçeveli fotoğrafı elime aldım ve parmağımı Isabella'nın yüzünde gezdirdim.

"Hey, Izzy. Seni bu kadar uzun süre uzak tuttuğum için özür dilerim. Seni görmek istemediğimden değil. Güven bana. Gülen yüzünü seviyorum. Bu sadece zor, anlıyor musun? İkinci sınıfta Tommy Nystrom'la çıktığın zamanı hatırlıyor musun? Birlikte çok tatlıydınız. Sonra babası iş için başka bir yere taşındı ve o da Arizona'ya gitti. Odanın her yerinde birlikte çekilmiş fotoğraflarınız vardı. O gittikten sonra aylarca çok üzülmüştün. Onları indirmen için seni ikna ettim ve iki hafta içinde Andrew Harding'le tanıştın. Tommy'den artık hoşlanmadığın için değil, sadece o artık yoktu ve sürekli onu hatırlamak seni üzüyordu. Bu biraz da fotoğraflarını neden kaldırmak zorunda kaldığıma benziyor. Onları yeni bir en iyi arkadaşla tanışmak için kaldırmadım, tıpkı senin Tommy'nin fotoğrafını yeni bir erkek arkadaş aramak için kaldırmadığın gibi. Ama bazen mutlu olabilmek için geçmişte yaşamayı bırakmamız gerekir."

Bir tanesi elimdeki çerçevenin camına çarpana kadar gözyaşlarımın yüzümden aşağı yuvarlandığını fark etmemiştim. Gözyaşlarımı silerek fotoğrafı tekrar komodinın üzerine koydum. Geçen hafta çok acımasız geçmişti. Chicago'dan eve ilk döndüğümüzde iyiydim. Üzgündüm çünkü Griffin ve benim başarabileceğimizi düşünmüyordum ama yangın alarmıyla ilgili yaşadığım durum beni gerçekten etkilememişti. *Ta ki anlayana kadar.* Birkaç gün sonra, gecenin bir yarısı nefes nefese uyandım. Yangın alarmının çaldığını o kadar net duymuştum ki sabahın ikisinde panik içinde evden dışarı koştum. Alarmın gerçekten çalmadığını fark ettikten sonra bile içeri dönmek için kendimi ikna etmem tam yirmi dakika sürdü. Bundan sonra işler kontrolden çıkmaya başladı - evcil hayvan dükkanında erime, yazmaya çalışırken aşırı terleme ve sürekli kötü bir şeyin yaklaştığı hissi. Üstüne üstlük, başka bir canlı kâbus görme korkusu beni uykusuzluğa sürükledi.

Doktor gecikmiş fizyolojik tepkimin bir çeşit travma sonrası stres bozukluğu olduğunu söyledi. Birkaç gün boyunca konser gecesi hakkında konuştuk, aslında birkaç yıldır yapmadığımız bir şeydi bu. Dün bana o gece olanların ayrıntılarını yazdırmıştı. Bu sürecin travma hakkındaki düşüncelerimi incelememe yardımcı olması gerekiyordu, böylece

onunla yaşamak için yeni bir yol bulabilirdik. Temel olarak, terapimde bir adım geri atmıştım ve zamanda yaklaşık *üç yıl geri gitmiş gibi* hissettim.

İyi olan tek şey, yangınla ilgili olayları yazmanın bende Izzy ile geçirdiğim güzel zamanları da hatırlama isteği uyandırmasıydı. Bu yüzden bugün tavan arasındaki saklama kutumu çıkardım ve bazı hatıralarımı gözden geçirdim. Doğum günü kartları, fotoğraflar, birlikte aptalca davrandığımız videolar ve hatta Isabella'nın ikimize de yaptırmak istediği güneş, ay ve yıldızlardan oluşan bir dövme taslağı bile vardı.

Yıllığımı kutusundan çıkardım ve onun fotoğrafına gelene kadar sayfaları çevirdim. Çok güzeldi ve ıslıl ıslıl gülümsüyordu. Evren, o fotoğraf çekildiğinde başına gelecekler hakkında ona en ufak bir ipucu bile vermemişti. Kitabı tam kutuya geri koymak üzereydim ki elimden kaydı ve iç kapağı açık bir şekilde baş aşağı yere düştü. Isabella'nın el yazısı sayfaların her yerine dağılmıştı. Yıllığımın içine yazdığı uzun mektubu unutmuştum.

Dear Luca,

They say your two best friends are supposed to write inside the front and back covers of your yearbooks. I want you to know that my back cover will remain blank. Because I only have one very best friend in the world and that's you, Luca Vinetti.

It feels like yesterday that it was the first day of kindergarten and we met. I stood at the bus stop waiting for the school bus to come. Man, was I shitting a pickle. I mean, what if everyone hated me? What if I couldn't make any friends? What if everyone thought I was a weirdo?

Now, granted, that summer I'd been very frustrated with the big cowlick that always stuck up on the right side of the front of my hair, and I'd had the bright idea that if I cut it off at the base of the roots, no one would notice. So I was waiting for that bus while missing a good chunk of hair on one side of my head. Basically, I was a weirdo, so any of our classmates would have had a damn good reason to keep away.

Anyway, I got on that bus wearing a big cowboy hat, thinking no one would notice my hair if I rocked my cool new style. The only problem was, cowboy hats were totally uncool and all the kids started making fun of me. Telling them my father was a farmer—in Manhattan—didn't exactly help my situation. But you got up from your seat and walked over and sat down next to me. You told me to ignore them, though I couldn't. That day was absolutely horrible, and I dreaded going back on Tuesday. Until I got on the bus and saw you sitting there with an ear-to-ear smile—wearing a big old cowboy hat. That's when I realized that I was a weirdo, but my new best friend loved me anyway.

Yearbooks are supposed to be about reminding people of all the good times you've shared. Since there aren't enough pages in this book to begin to put a dent in our memories, I'm going to tell you the reasons I love you, instead.

You always laugh at my bad jokes.

You're the kindest person I know.

You taught me to follow my dreams by watching you chase your own down.

You can't wait to wake up tomorrow to experience life.

You always have a smile on your face.

You're fearless.

The last twelve years were a blast, but it's only the beginning for us. You're going to conquer the world, Luca Vinetti. We may be going off to college a thousand miles apart, but no matter how much distance life puts between us, I'll always be rooting for you.

Your BF Forever,

Izzy

◆ ◆ ◆

Griffin: Günaydın, güzel kızım. Sperm neden yolun karşısına geçti?

Birkaç saniye sonra ikinci bir mesaj geldi.

Griffin: Çünkü bu sabah yanlış çorabı giymişim.

Neden bilmiyorum ama bu şaka beni kahkaha krizine soktu. Belki de manyakçaydı, emin değilim ama buna ihtiyacım varmış gibi hissettim. Griffin geçen hafta boyunca, ondan kaçtığımdan beri günde iki kez mesaj atıyordu. Her sabah bana bir şaka gönderiyor, her akşam da gün boyunca beni nasıl düşündüğünü bildiriyordu. Bazen ben de mesaj atıyordum ama bu gereksiz bir teşekkür ya da ezik bir gülen surattan öteye gitmiyordu. Onunla iletişim kurmak istemediğimden değil; ne söyleyeceğimi bilemediğimden. Karanlık bir yere nasıl sürüklendiğimden utanıyordum ve onunla bizim hakkımızda - nerede olduğumuz hakkında - nasıl konuşacağımı da bilmiyordum. Bu yüzden olgun olmayan bir şey yaptım ve açıklama yapmadan geri çekildim.

Mesajını tekrar okudum ve espriye ikinci kez gülmekten kendimi alamadım. Kafamda onun *gerçekten de huysuz* bir çorap giydiğini canlandırdım. Sonra Izzy'nin dün okuduğum yıllıktaki mektubunu hatırladım.

Kötü şakalarım hep gülüyorsun.

Gerçekten kötü şakalara eğilimim vardı. Bu konuda haklıydı. Ama geri kalan şeylerden o kadar emin değildim.

Korkusuzsun.

Tanrım, bir zamanlar gerçekten korkusuz muydum? Çünkü korkusuz yaşadığım bir zamanı hatırlayamıyordum.

Hayatı deneyimlemek için yarın uyanmayı bekleyemezsiniz.

Hayatı deneyimlemek. Gerçek *hayattan* olabildiğince uzak bir dünya yaratmışım. Hiçliğin ortasında yaşıyordum, hayal gücümün ürünü olan karakterler hakkında yazıyordum ve genellikle gün içinde konuştuğum tek kişi Hortencia oluyordu.

Birbirimizden binlerce kilometre uzakta üniversiteye gidiyor olabiliriz, ama hayat aramıza ne kadar mesafe koyarsa koysun, her zaman seni destekliyor olacağım.

Aramıza ne kadar mesafe gireceğini bilmesi mümkün değildi ama nedense bugün beni desteklediğini hissettim. Onun varlığını her zamankinden daha fazla hissettim, sadece bugün, bu bana biraz cesaret verdi. Ben de Griff'e cevap yazmaya karar verdim.

Luca: Tofu ve dildonun ortak noktası nedir?

İki saniye sonra cevap verdi. Griffin:

Ne?

İkisi de et yerine geçiyor.

Griffin: LOL. Sevgilisini iki hafta boyunca görmediği halde mastürbasyon yapmayan yirmi beş yaşındaki bir rock yıldızına ne denir?

Ne?

Griffin: Bir yalancı.

Yine yüksek sesle güldüm.

Bir kamyon dolusu dildoya ne diyorsun?

Griffin: Ne?

Luca: Aptallar için oyuncaklar.

Griffin: Tamam, bu burnumdan su getirmeme neden oldu.

İki haftadır ilk kez yüzümde bir gülümseme vardı. Hâlâ komodininin üzerinde duran fotoğrafa baktım. "Teşekkürler, Izzy."

Derin bir nefes alarak parmağımı Griffin'in isminin üzerine getirdim ve ona mesaj atmak yerine "Ara" tuşuna bastım.

İlk zil sesinde cevap verdi.

"Selam."

"Selam. Meşgul müsün? Sesini duymaya ihtiyacım vardı." "Senin için asla çok meşgul değilim, aşkım."

BÖLÜM 30

GRIFFIN

Sohbetimizin hafif havası hızla değişti. "Son zamanlarda çok mesafeli davrandığım için özür dilerim," dedi. "Sen gittiğinden beri birkaç adım geri atmışım gibi hissediyorum."

Herhangi bir şey için kendini suçlu hissetmesinden nefret ediyordum. "Nasıl hissettiğin için asla özür dilemene gerek yok. Seni olduğun gibi kabul ettiğimi biliyorsun. Belli bir şekilde davranman ya da hissetmen gerekmiyor. Ama iyi olduğunu bilmem için mesajlarıma bir noktada yanıt vermeni *istiyorum*."

"Sizi endişelendirdiysem özür dilerim."

Açıklanamaz bir korku hissi içimi kapladı.

"Luca. . . "Aklında ne var söyle bana." dedim. Lütfen."

Şimdiye kadarki en uzun sessizlik anından sonra nihayet, "Artık seni geride tutmak istemiyorum Griffin," dedi.

"Beni geride tutmuyorsun. I-"

"Beni sevdiğin için böyle söylüyorsun, ama gerçek şu ki ... *Öyleyim* ve sadece ...

. Yapamam..."

O yapamaz.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Neyi yapamazsın? Söyle Luca. Bunu duymam gerek." Ses tonum kızgınlık sınırındaydı. "Burada çok açık olman gerekiyor. *Çok açık*."

"İhtiyacın olan kişi ben olamam," dedi sonunda. "En azından şu anda. Gerçekçi olmayan bir hızda korkularımın üstesinden gelmem için üzerimde baskı hissediyorum. Sanki senin hayatını engelliyormuşum gibi hissediyorum... ve bu baskıya katlanmanın çok zor olduğunu düşünüyorum. Bana ağırlık yapıyor ve artık nefes alamıyorum."

Hay sikeyim. Bu gerçekten oluyordu. Onu gerçekten kaybediyordum.

Kendimi çaresiz hissettim.

Bana mücadelenin onu boğduğunu söylerken nasıl onun için mücadele etmeye çalışabilirdim ki? Kendime her zaman, birlikte olmanın ona yarardan çok zarar verdiğini hissettiğim bir noktaya gelirse, gitmesine izin vermem gerekip gerekmediğini anlayacağımı söyledim. Bir şeyleri bitirmek doğal gelmese de, onu dinlemekten başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum.

"Ayrılmak mı istiyorsun? Bana bunu mu söylüyorsun, Luca? Bana karşı açık olmanı istiyorum."

Sesi titriyordu. "Sanırım şu an için en iyisi bu. Bence ayrılmalıyız." Sanki içinde tutuyormuş gibi bir nefes verdi.

Bundan daha açık olamazdı. Kelimeleri *duydum* ama yine de inanamadım.

"Tamam." Yutkundum. "İşleri nasıl halledeceğiz? Bu artık konuşmayacağımız anlamına mı geliyor?"

Telefonun diğer ucundan ağladığını duyabiliyordum ve bunun az önce yaptığı şeyin gerçekliğinin ona çarpmasından kaynaklandığından şüpheleniyordum. Diğer yandan ben? Hâlâ bana söylediklerine inanmak istemiyordum.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "En iyisinin ne olacağını bilmiyorum. Çünkü senden haber almak acı verici olurdu ve senden haber alamamak daha da acı verici olurdu."

Daha fazla öfke yavaş yavaş içeri sızıyordu. Hayata karşı çok hayal kırıklığına uğramıştım, ona karşı. Her şeyde.

"Neden her şeyi teker teker ele almıyoruz? Daha bunu sindirmeye bile başlamadım. Ama seni çok net duydum Luca. Tamam mı? Seni çok net duydum."

Ortalık yine sessizleşti ve sonra, "Çok üzgünüm Griffin," diye mırıldandı. "Ben de üzgünüm, aşkım. Gerçekten üzgünüm. Senin bilebileceğinden çok daha fazla."

Kariyerim boyunca hiçbir gösterimi iptal etmemiştim. Ama o gece Minneapolis'te sahne alamazdım. Grip benzeri bir hastalık numarası yapmıştım ve tur menajerim ve reklamcım için lojistik bir kabus yaratmıştım. Ama bunun bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Yarın bir sonraki şehirde sahne almak için bir şekilde kendimi toparlayacağımı biliyordum ama bu gece yas tutmaya ihtiyacım vardı. Bu benim hasta kartını ilk oynayışımdı; bu çöküşü hak etmiştim.

Luca'yı arayıp onu kontrol etmemek için kendimi zor tuttum. Her saat, parmağımı mesajlarımda onun adının üzerinde gezinirken buluyordum. Sonunda bunun yerine Doktor'u aramayı tercih ettim. En azından onun aracılığıyla, onu üzmeden iyi olduğundan emin olabilirdim. Benden ayrıldığını ona söylediğinden bile emin değildim.

Cevap verdi. "Alo?"

"Doktor. Ben Griffin."

"Oh . . . Griffin. Her şey yolunda mı?"

Kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Kendimi bildim bileli ilk kez, belki de annem öldüğünden beri, gözlerimde yaşlar oluştuğunu hissettim. Bunun olması kaçınılmazdı, sanırım. Hiçbir şey söylemememe rağmen, bir şeylerin ters gittiğini açıkça anlayabiliyordu.

"Bana ne olduğunu anlat evlat. Luca mı?"

"Bugün erken saatlerde ilişkimizi bitirdi."

Nefesi kesildi.

Gözlerimi silerek ve lanet olası gözyaşlarımla savaşılarak devam ettim. "Belki sana henüz söylememiştir diye sana haber vermek istedim, böylece ona göz kulak olabilir ve iyi olduğundan emin olabilirsiniz. Çünkü onun için kolay olmadığını biliyorum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Gerçekten üzüldüm. Onu mutlu etmek ve işleri yoluna koymak için ne kadar uğraştığını biliyorum."

"Görünüşe göre yeterince zor değilmiş."

"Bir ilişkiyi kurtarmak için daha fazla çalışan birine hiç tanık olmamıştım Griffin. Sen elinden gelen her şeyi yaptın. Luca her ne kadar hazır olmayı istese de, seni gerçekten sevdiğini bilsem de buna hazır değil."

"Beni herkesi sevebileceği kadar çok sevdiğini biliyorum. Bu yüzden bunu kabul etmek zorunda kalmak canımı acıtıyor. Sadece kendim için değil, bir şekilde onun daha fazla acı çektiğini bildiğim için de acı çekiyorum. Beni bırakmanın onun için kolay olmadığını biliyorum."

"Hayır, sadece hayal edebiliyorum," dedi. "Bana söylediğine sevindim, çünkü bütün gün ondan haber alamadım ve şimdi nedenini biliyorum."

"Bu geceki gösterimi iptal ettim, Doktor. Binlerce insan beni izlemeye gelmek için para ödedi ve ben onları ektim çünkü içimde bu kadar yıkılmış hissederken şarkı söylemeye dayanamadım." Nefes verdim. "Yeniden bir araya gelmeden önce ona kızgın olduğum zamanlarda onun hakkında bir şarkı yazdığımı biliyorsun. Bunu sana hiç söyledi mi?"

"Oh, evet. Birkaç kez dinledim."

Bu beni neden biraz güldürdü bilmiyorum. Nedense Doc'un benim müziğimi dinlediğini hayal edemiyordum.

"Evet. Bu şarkıyı söylemek her zaman zordur ama bu gece sözlerin ortaya çıkabileceğini bile sanmıyorum. Bir sonraki şehirde bir şekilde yollarını bulsalar iyi olur, çünkü tekrar iptal etmeyi göze alamam."

"Zaman zaman kişisel bakım uygulamak tamamen kabul edilebilir. Hayal kırıklığına uğrattığınız hayranlarınız için endişelenmeyin. İyileşmek için kendinize bu zamanı tanıyın."

"Tanrım. Şimdi seni onun için mi yoksa kendim için mi aradığımı merak ediyorum."

"Her iki şekilde de benim için sorun değil. Sen iyi bir adamsın Griffin. Luca'mı birlikte görmek isteyeceğim başka kimse yok. Sana bir sır vereyim. Onun doktoru olabilirim ... ama dürüst olmak gerekirse ... o benim için gerçekten bir kız çocuğu gibi. İlişkimiz doktor-hastanın çok ötesinde. İkiniz arasında işlerin yoluna girdiğini görmekten başka bir şey istemedim ve ikinizin de acı çektiğini bilmek kalbimi sızlatıyor."

"Sen de iyi bir adamsın, Doktor. Lütfen ona iyi bakın." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim.

"Buna güvenebilirsin." Durakladı. "Griffin mi?" "Evet ..."

"Belki de yaşadığın bazı duyguları iyi bir şekilde kullanabilirsin. Belki de yeni bir şarkının zamanı gelmiştir. Kendini müzik yoluyla ifade etmenin senin için tedavi edici olacağını hayal edebiliyorum. Sadece bir düşünce."

Önerisini reddederek, "Şu anda müzik yazmayı hayal edemiyorum. Kalbim kırık."

"İçgüdülerim bana Luca'yı göz ardı etmemen gerektiğini söylüyor. Bir gün hatasını anlayacağına inancım tam ama bu çok uzun bir süre sonra olabilir. Senden beklemeni istemenin adil olacağını sanmıyorum."

"Eğer gerçekten geleceğini hissetseydim onu sonsuza kadar beklerdim. Şu anda mı? Buna inanamayacak kadar yıkılmış durumdayım. Çünkü gitmeme gerçekten izin vereceğini hiç düşünmemiştim, Doktor. Dürüst olmak gerekirse ... dumura uğradım."

"Kadere güven, Griffin. Şimdiye kadar ikinizi de ne kadar ileriye götürdüğüne bir bak. Hayatına devam et ama Luca'yla birlikte olmanız gerekiyorsa bir gün sizi bir araya getiren evrenin yine sihrini konuşturacağına inan."

"Sen iyi bir arkadaş oldun, Doktor. Sadece Luca için değil, benim için de. Sizin için yapabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber verin."

Müzik yazamayacağıma dair ilk varsayımım yanlıştı. Sonraki iki gün, bir sonraki varış noktamız olan Des Moines'e doğru seyahat ederken -Deli gibi şarkı sözleri ve eşlik eden müziği yazdım. Sonunda benim için terapötik oldu ve çoğu kullanılamaz halde olsa da, grup arkadaşlarım yeterince hızlı toparlayabilirse son konserimizde seslendirmeyi planladığım bir şarkı üzerinde ilerleme kaydetmiştim.

Luca'yı aramamak ya da mesaj atmamak gerçekten zordu ama şu anda iletişim kanallarını açmanın bunu daha kolay hale getireceğini düşünmüyordum. Dürüst olmak gerekirse, bir parçam bizden vazgeçtiği için hâlâ çok kızgındı. Ben yapmadım

öfkemi ondan çıkarmak istemedim. Eninde sonunda onu arayıp kontrol edecektim ama bunun yerleşmesi için biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Sadece sevgilimi değil, en iyi arkadaşımı da kaybetmişim. Yine kaybetmişim.

Bir akşam yemeği molasından sonra, tekrar yola çıkmadan önce tur otobüsüne tekrar girdim. Şok olmuşum, ranzamda dantelli külot ve sütyenden başka bir şey giymemiş bir kız yatıyordu.

"Uh ... burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Buddy bu gece sana eşlik edecek birini isteyebileceğini söyledi."

Sikeyim.

Nereden gelmişti ki? Minneapolis'ten beri otobüste miydi? Buddy gitaristimdi ve genellikle sırrımı paylaştığım tek grup arkadaşımdı. Konser iptalinden sonra benimle yüzleşmişti ve ben de sonunda olanları itiraf etmişim. Luca'yı sistemimden atmanın bu gece için en iyi yol olduğunu düşünmüş olmalı. Böyle bir şey olmayacaktı. Daha çok erkendi. Belki aldatıyormuşum gibi hissetmeyeceğim bir zaman gelirdi. Ama şu anda bedenim hâlâ Luca'ya aitmiş gibi hissediyordu. Ve bu berbat bir şeydi.

"Buddy yanılmış. Aslında yalnız kalmak isterdim ama beni düşündüğünüz için teşekkür ederim."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Emin misin?" "Evet."

Yataktan yuvarlandı ve otobüsün başka bir bölümünde gözden kayboldu. O gittikten sonra hareket etmeye başladık. İç ışığı kapattım ve öylece çöktüm.

BÖLÜM 31

LUCA

Griffin'le ilişkimi bitirdiğimden beri tek bir gece bile iyi uyuyamamıştım. Onun üzüntülerini kadınlarda ya da alkolde boğduğuna dair acı dolu düşüncelerim vardı. Ve ona yaptıklarımın sonra onu kim suçlayabilirdi ki? Ayrılık beni sürekli garip bir ruh haline sokmuştu, genel bir ilgisizlik. Griffin'in aramalarını, mektuplarını, sesini, dokunuşunu dört gözle beklemeden, sanki artık hiçbir şeyi umursamıyor, dünyanın etrafında parçalanmasını umursamıyordum.

Tüm bunların ortasında, yıllardır ertelediğim bir şeyi yapmıştım. En yakın dövmeçiye gittim ve Isabella'nın yaptırmamızı istediği güneş, ay ve yıldız dövmesini ön kolumun iç kısmına kalıcı olarak kazıttım. Son zamanlarda Izzy ile daha çok "konuşuyordum" ve sonunda bu dövmeyi gerçeğe dönüştürme zamanının geldiğini hissetmiştim.

Doktor evime yeni gelmişti ve onu ilk kez görecekti.

Mutfak masasına otururken, "Sana göstermem gereken bir şey var," dedim.

"Sonunda Atlantik martısını boyayabildin mi?"

"Hayır. Şu anda tüm resimler gibi o da hâlâ arka planda." Kolumu sıvadım ve yeni deri sanatımı sergiledim. "Bir dövme yaptırdım."

Gözleri büyüdü. "Vay canına."

"Isabella ve ben bunu birlikte tasarladık. Birbiriyle uyumlu olanlardan almayı planlamıştık. Yakın zamana kadar bırakın almayı düşünmeyi, tasarıma bakmayı bile akıl edememişim. Birkaç gün önce gidip yaptırdım."

Doktor incelemek için başını eğdi. "Bu çok güzel. Neden birdenbire bunu yapabildiğini düşünüyorsun?"

"Griffin'in gitmesine izin verdiğimden beri her şey farklı hissettiriyor; belki de kırık bir kalbin yan etkisidir. Neredeyse ... gibi hissediyorum. Artık kaybedecek bir şeyim yok."

"Derini Isabella'yı hatırlatan bir işaretle kalıcı olarak işaretlemen kesinlikle iyileşme ve kabullenme yolunda atılmış büyük bir adım. Seninle gurur duyuyorum."

"Evet. Katılıyorum. Ben de kendimle gurur duyuyorum." Gülümsedim.

"Griffin'le ilişkinizi bitirdikten sonraki yeni bakış açınıza gelince, travmatik olayların bizi nasıl etkileyeceğini gerçekleştene kadar bilebileceğimizi sanmıyorum."

"Cidden artık hiçbir şey umurumda değil, yaşasam da ölsem de umurumda değil."

Yüz ifadesi y u m u ş a d ı . "Hiç intihara meyilli hissetmiyorsun, değil mi?"

"Çünkü Luca, böyle bir şey olursa bana söylemelisin."

"Hayır. İntihara meyilli değilim. Asla kendi canıma kıyamam. Çok korkardım. Bu sadece genel bir uyuşukluk hissi."

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Ben onunla iletişime geçmedim, o da benimle iletişime geçmedi. Şu anda benden nefret ettiğine eminim."

Doktor'un gözleri bir o yana bir bu yana kaydı. Biraz suçlu görünüyordu, sanki bana söylemediği bir şey varmış gibi.

"Bu bakış da ne?"

"Senden nefret etmiyor."

"Ve bunu biliyorsun çünkü?"

"Seni kontrol etmek için birkaç kez aradı. Senin için endişeleniyor."

"Griffin'le konuştun mu?"

"Bana hiçbir zaman tam olarak sana söylemememi söylemedi. Gerçi söylemeli miyim emin değildim. Ama şimdi sana söylüyorum. Sana karşı şu anki tutumuyla ilgili yanlış bir sonuca vardığını görünce, bunun gerekli olduğunu düşündüm."

"Başka bir şey söyledi mi?"

"Sadece iyi olup olmadığını bilmek istiyor. Ona gizliliğimizi ihlal etmeden söyleyebildiğim kadarını söylüyorum."

Griffin'in Doc'la iletişime geçmesinin beni daha kötü hissettirip hissettirmediğini bilmiyordum. Onu inanılmaz derecede çok özlemiştim ama aynı zamanda bir parçam bana takılı kalmamasını, hak ettiği gibi hayatına devam edebilmesini umuyordu. Yine de daha büyük bir parçam benden nefret etmediği ve beni kontrol edecek kadar önemseydiği için rahatlamıştı. Yokluğumuzda bile Griffin beni *tanıyordu*; benimle iletişime geçmenin beni duygusal bir çöküşe sürükleyeceğini biliyordu.

"Onu haberdar ettiğiniz için teşekkür ederim. Arada kaldığınız için üzgünüm."

"Sorun değil Luca. Griffin'i bir arkadaş olarak görüyorum. Elbette sadakatim her zaman sana olacak, bu yüzden onunla konuşmamamı söylersen konuşmam."

"Hayır. Bunu asla yapmam."

Bir parçam "Ona onu sevdiğimi söyle." demek istedi. Ama söyleyemedim.

O gece beni Archer'ın web sitesine bakmaya iten neydi bilmiyorum. Turnenin yakında sona ereceğini biliyordum. Sitede geçmişteki tüm yerler listelenmişti ve Minneapolis'in yanında şöyle yazdığını fark etmeden edemedim: İPTAL EDİLDİ. Tarihe baktım ve o günün her şeyi sonlandırdığım gün olduğunu fark ettim. Kalbim sıkışmıştı. Kesin olarak bilemezdim ama içimden bir ses Griffin'in sahneye çıkamayacak kadar üzgün olduğunu söylüyordu. Tam bir profesyonel olduğu düşünülürse, bu ona yaptığım şey hakkında gerçekten çok şey anlatıyordu.

Yarın gecenin Los Angeles konseri olduğunu fark ettim. Griffin'in bu konserin grubun web sitesinden izlenebilecek bir canlı yayın olacağını söylediğini hatırlıyorum. Bu, konserlerinden birine katılamayan dünyanın dört bir yanındaki hayranlarına bir hediyeydi. İzlemenin inanılmaz derecede acı verici olacağını biliyordum ama bir parçamın onun iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Beni öldürse bile onun sesini duymaya ve yüzünü görmeye ihtiyacım vardı. Ön kolumun iç kısmındaki dövmeyle baktım. Izzy'nin yıllık mesajındaki sözlerini duyabiliyordum. "*Korkusuzsun.*" Bu onun benim hakkımdaki izlenimiydi ve şu anki gerçeklikle hiçbir ilgisi yoktu... ama en azından ara sıra buna uymaya *çalışabilirdim*. Yarın Griffin'i izlemek kesinlikle gerçek bir güç testi olacaktı.

Ertesi gece kalbim hiç bu kadar hızlı atmamıştı. Buna hazır değildim ama asla hazır olamayacaktım. Sitedeki bir mesaj Los Angeles konserini canlı izlemek için bir kutuya tıklamamı istedi. Erken gelmiş olmalıydım. Pasifik saatiyle 8:00'de başlayacağı yazıyordu, yani daha on dakika kadar vardı. Ellerim nemli ve dizlerim aşağı yukarı sallanıyordu.

Ekran aniden değişene kadar beklemek sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Kalbim hızlandı. Gösteri başlamak üzereydi. Işıklandırma değişirken binlerce insanın çığlık sesini duydum. Sonra bir kamera yavaşça sahneye yakınlaştı. Griffin bir taburede oturuyordu ve üzerinde bir spot ışığı vardı. Akapella şarkı söylemeye başladı ve o anda tüylerim diken diken oldu. Kalbim onun mırıldanma sesiyle canlandı. Sonra enstrümanlar da ona katıldı. En popüler şarkılarından biri olarak tanıdığım bir şarkıydı.

Göğsümde muazzam bir gurur oluştu. *Tanrım, sen harikasin Griffin.* Onun cesur sesi, benimkinden hiç de farklı gelmiyordu.

şarkılarının kaydedilmiş versiyonları; canlı olarak çok iyiydi. Kendimi tamamen ekrana yapışmış, sanki seyircilerin bir üyesiymişim gibi onun büyüüne kapılmış buldum. Orada olmayı nasıl da arzulamıştım. O odanın enerjisini, sıcaklığını, müziğin titreşimini hissetmeyi nasıl da arzulamıştım. Tüm bunları sahne arkasından izlemeyi, gösteri bittiğinde kollarına atılmayı ve onunla ne kadar gurur duyduğumu söylemeyi ne kadar çok isterdim. Gözlerim yaşlarla doldu. İzlediğim süre uzadıkça, son zamanlarda bana fısıldayan o açıklanamaz duygu daha da arttı. Doktor'a bunu kayıtsızlık, ölü ya da diri olduğumu umursamama olarak tanımlamıştım ama şimdi tam olarak ne olduğunu anlamış gibiydim. *Onsuz hiçbir şeyin önemi yok.* Bir yıl önce biri bana başıma gelebilecek en kötü şeyin ne olduğunu sorsaydı. panik atak geçirip ölmek olduğunu söyledim. Biri bana bugün sorsa, cevabım farklı olurdu. Başıma gelebilecek en kötü şey *geldi*. Her gün Griffin'in dışarıda olduğunu bilerek yaşamak zorunda kalmak ve bu hayatı onunla birlikte yaşayamamaktı. Bana aşkın yeterli olduğuna inanıp inanmadığımı, onun hayatımda olması için tüm olumsuz şeyleri yaşamaya razı olup olmadığımı sormuştu. O zamanlar cevabı gerçekten bilmiyordum. Şimdi ise bana çok net görünüyordu. Sevgi her şeydir. Korkudan, ölümden daha önemlidir. Zamanın ötesinde. Beni öldürse bile onu hayatıma geri almak için her şeyi yapardım.

Beni öldürse bile.

Bu farkındalık çok büyüktü.

Herhangi bir korkunun gerçekten üstesinden gelmek için, en azından bir düzeyde, diğer taraftaki şey için ölmeye istekli olmanız gerekir. Ben kesinlikle Griffin için ölmeye hazırımdım.

Bu vahiyle ne yapacağımı bilemedim.

"Luca "nın başlangıç notaları çalmaya başladı ve Griffin'in bana yeniden bir araya geldikten sonra bu şarkıyı söylemenin ne kadar tuhaf olduğunu söylediğini hatırladım, çünkü şarkı öfkeyle yazılmıştı. Şimdi daha da acı verici duygular içerdiğinden emindim. Kamera onun yüzüne odaklandı ve şarkıya başlamadan önce gözlerini sıkıca kapattığını fark ettim. Sanki ilk kelimeleri söyleyip başlamak için kendini hazırlaması gerekiyormuş gibiydi. Onu bu kadar incitmişken benim hakkımda tekrar tekrar şarkı söylemek zorunda kalmanın nasıl bir his olduğunu ancak hayal edebilirdim.

Şarkıyı bitirmeyi başardı ve kalabalık çılgına döndü. Alkışların ne kadar uzun sürdüğü "Luca "nın en popüler şarkıları olduğunu gösteriyordu.

Bunu hep söylerdi ama şimdi gerçekten anlıyordum. Bana sık sık gösterileri bu şarkıyla bitirdiklerini söylerdi. Ama görünüşe göre bu geceki son şarkı o değildi.

Griffin kalabalığın alkışları ve "Cole" tezahüratları arasında mikrofona döndü.

Sesi salonda yankılandı. "Bu gece bir şarkı daha söylesem sorun olur mu diye merak ediyordum..."

Kalabalık buna daha da yüksek sesle alkışlayarak ve çılgılık atarak karşılık verdi.

"Bu yeni... daha önce hiç kaydedilmemiş... ve muhtemelen bir daha asla söylenmeyecek. Adı 'Sen Benim İçimdesin' ve tek gerçek aşkıma ithaf edilmiştir. Kim olduğunu biliyorsun."

Gözlerim yaşardı.

Kalabalık çılgına döndü.

O şarkı söylemeye başladığında sözleri dinlemekte zorlandım.

Gittiğin gün, aslında hiç
gitmemiştin.

Bunu bilmiyor
olabilirsin. Ama hala
buradasın.

Korktuğunu söylüyorsun.
Ama ben de korkuyorum,
Bu dünyada sensiz yaşamak.
Gidebilirsin ama hep burada olacaksın.
Kalbimde ve ruhumda... her yerde.

Sen benim
içimdesin.

Sonuna kadar,
Her zaman sen olacaksın, dostum.
Bana devam etmemi söylediler.
Ama eğer yaparsam,
Ona baktığımda sadece seni göreceğim.

Sen benim
içimdesin.

Sonuna kadar,
Her zaman sen olacaksın, dostum.
Yara izleri bırakmış olsan da. Sen
hala benim güneşim, ayım ve
yıldızımsın.

Ne?

Bu sözleri söyledikten sonra başka bir şey duymadım. *Güneşim, ayım ve yıldızlarım*. Şarkının geri kalanı bulanıktı, çünkü orada donmuş bir şekilde oturuyordum.

duygusallıkla. Griffin'e bir kez bile güneş, ay ve yıldız dövmesinden bahsetmemiştim. Hiçbir şey bilmiyor olamazdı ama yine de bu kelimeler bir şekilde onun kalbindeydi. Bunun nedeninin bir şekilde benim kalbimde yaşaması olduğundan emindim. Dövmeme baktığımda, bunun Izzy'nin bana gönderdiği en büyük mesaj olduğunu şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordum.

BÖLÜM 32

LUCA

Beşinci gün ve hiçbir şey yok.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama posta kutuma gittiğim her gün onu boş bulmak beni biraz daha umutsuz hissettiriyordu.

Griffin içini şarkılarla dökmüştü, ben de aynı şeyi kendi yöntemlerimle yapmaya karar verdim, en iyi yaptığım şeyi, yani yazmayı. Los Angeles konserinden sonra bütün gece uyumadım ve kalbimin kağıda dökülmesine izin verdim. Ona korktuğumu ve gitmesine izin vermenin doğru olduğunu düşündüğümü ama sonunda onu kaybetmekten, sahip olabileceğim tüm korkulardan daha fazla korktuğumu fark ettiğimi söyledim. Fiziksel bir yerde kapana kısılmaktan korkuyordum ama bu, *kalbim* kapana kısılmış bir şekilde yaşamaya kıyasla hiçbir şeydi.

Başiboş mektubumun on dördüncü sayfasından itibaren şunları da belirtmiştim

nasıl yürütebileceğimize dair bazı düşüncelerim var. Los Angeles'tan çok uzak olmayan, yaşayabileceğim olası yerleri araştırdım. Los Angeles'ın elli mil yarıçapı içinde gerçekten güzel kırsal topluluklar vardı. Doc'tan ayrılmaktan nefret ediyordum ama video terapi yapabileceğimizi söylemiş ve taşınmaya karar verirsem yılda birkaç kez ziyaret edeceğine söz vermişti. Hatta dün gece, Topanga Kanyonu bölgesinde yakın zamanda görülen kuşların bir listesiyle gelmişti - Kaliforniya'da benim için uygun olabileceğini söylediğim yerlerden biri. Martha ile bir ara tekrar uğraması konusunda sohbet ediyorlardı.

Ama şimdi planlamamda acele ettiğimi hissetmeye başlamıştım. Griffin'in seyahat programı hâlâ elimdeydi ve otele bir gecede gönderdiğim mektubun üç gün önce kendisine şahsen teslim edildiğini teyit etmiştim. Hemen aramadığında ya da mesaj atmadığında, benimle işinin bittiğine inanmayı reddettim. Bu yüzden kendimi, ondan haber almamın bu kadar uzun sürmesinin nedeninin bana bir mektupla cevap yazmak istemesi olduğuna ikna ettim. *Sahte umutlara tutunmaktan bahsediyorum.* Oysa şimdi, bu kadar uzun sürmesinin gerçek nedeninin aslında cevap vermeyi hiç planlamıyor olması olabileceğini fark etmeye başlamıştım.

Ve onu suçlayamazdım. Akıl sağlığımla ilgili tüm sorunlarım yetmiyormuş gibi bir de ayrılmıştım. Bir erkeğin, sevdiği kadının onu terk etmesi için kalbini kaç kez sunması beklenebilirdi ki?

ne oldu? Bir noktada akıllanacak ve yoluna devam edecekti ve ne yazık ki onu son kez ittiğimde bu noktaya gelmesine neden olmuş olabilirdim.

O akşam içime bir melankoli çöktü. Yazacak ya da üretken herhangi bir şey yapacak enerjim yoktu, bu yüzden Çin yemeği sipariş ettim ve elimde bir dizi yemek çubuğu ve karton bir kapla kendimi kanepeye attım. Hortencia odanın öbür ucundaki yatağında uzanıyordu ve benim çıplak kıkırma bakıp başını sallayarak iç geçirdi.

"Evet, biliyorum. Ama sana ne diyebilirim ki? Senin de çok güzel kokmadığın günler oluyor."

Harika. Şimdi ölü bir kızla konuşuyor ve bir domuzla tartışıyordum.

Televizyonu açtığımda, izleyecek bir şeyler bulmak için düşüncesizce "Kanal" düğmesine bastım. İhtiyacınız olduğunda göz yaşartıcı filmler neredeydi? *Dear John*, *A Dog's Purpose*, belki de *Me Before You*. Haberler ve reality TV'den başka bir şey yok gibiydi. Vazgeçerek kumandayı yanımdaki kanepeye fırlattım ve yemek kabımın içine daldım.

Ağzım o kadar doluydu ki televizyonda Cole Archer adını duyduğumda neredeyse boğuluyordum. Kafamı kaldırdım ve ekranda Griffin'in yakışıklı yüzünü görünce midem bulandı.

"Sizi görmek güzel," dedi muhabir.

"Ben de seni gördüğüme sevindim, Maryanne."

Griffin ve iri gözlü, siyah saçlı güzel bir muhabir bir stadyumun önünde duruyordu. Arka planda bir grup genç kız ve kadın onun adını haykırıyordu. Maryanne onlara tekrar baktı. "Görünüşe göre hayranlarınız bu akşamki turnenizin son gösterisi için heyecanlı."

Kalabalığa gamzeli bir sırıtış fırlattı ve el salladı. "Bu gece için ben de en az onlar kadar heyecanlıyım."

Tanrım, onun gülümsemesini görünce içimden çok fazla duygu geçti - heyecan, üzüntü, *özlem*.

"Cole ... birkaç gece önce dünyaya yeni bir şarkı tanıttın. Bize bundan bahsedebilir misin? Bu gizemli kadın kim ve ne zamandır birliktesiniz?"

Nefesimi tuttum ve televizyona baktım. Kalbim göğsümün içinde çarpmaya başladı ama Griffin yüzündeki gülümseme kaybolunca durdu. "Aslında kadın falan yok. O sadece benim hayal gücümün bir ürünü."

"Yani Luca adında biriyle ilişkin yok, öyle mi?"

Griff başka tarafa baktı. Başını iki yana salladı. "Bazen birinin var olduğuna inanmayı çok istediğinde, kafanda bir ilişkiyle ilgili koca bir fantezi kurarsın. Hepsi bu kadardı."

Sanki biri karnıma tekme atmış gibi hissettim. *Tanrım, Griffin.*
Elimizdeki şey gerçek. Yemin ederim.

Maryanne kameraya baktı ve gülümsedi. "Bunu ilk kez burada duyduunuz hanımlar. *Luca diye biri* yok. Bu da demek oluyor ki hala çok uygun bir bekarımız var, Seattle."

Kadın Griff'i yanağından öptü ve o da arkasına bakmadan stadyumun girişine doğru yürüdü.

Az önce yaşananların muazzamlığı içime işlerken televizyona bakakaldım. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başladı. Onu gerçekten kaybetmişim.

Griffin'le ilişkimizin bittiğini kabullenmek Izzy'yi kaybetmeye çok benziyordu. Kaybın farklı aşamalarından geçtim. Her sabah bunun kötü bir *rüya* olduğunu düşünerek uyanıyordum-inkâr. Sonra onu gerçekten kaybettiğimi anladım ve acım şiddetle geri geldi. İlişkimiz konusunda bir ileri bir geri gittiğimi biliyordum ama öğleden sonra mektubuma cevap vermemiş olması beni *öfkelen-dirmişti*. Beni sevdiğini söylediğinde ona inanmışım - bana zaman tanıyacağını ve işler değişirse orada bekleyeceğini söylemişti. Sanırım o *zamanın* iki haftayla sınırlı olduğunu fark etmemişim. Akşam olduğunda, *üzüntümü-depresyonumu* yok etmek için yarım galonluk kaptan nane-çikolata parçacıklı dondurma alıyordum. Sonra uykuya dalamadığımda, yatağımda uzanıp tavana bakarak saatlerce fikrini değiştirmesi için çılgınca bir plan hazırlıyordum - *pazarlık*. Son aşama olan *kabullenme* aşamasına Izzy için ulaşmam sekiz yılımı almıştı ve bu aşamanın daha uzun sürebileceğini hissediyordum.

Doktor sabah terapi seansımız için geldi ve benim yorgun kığım sürükleniyordu. Ormandaki yürüyüşümüz için giyinmek için kendimi zorlamam gerekti ama biraz temiz havanın bana iyi geleceğini düşündüm. "Griff'ten haber aldın mı?" Sesimdeki umutlu tonu gizleyemeyerek sordum.

Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Üzgünüm Luca, söylemedim." "Ama olsaydı bana söylerdin, değil mi?"

"Evet, sana söylerdim."

Artık oturup Griff'in aramasını ya da mektubuma cevap vermesini beklemiyordum - kalbimi bir tepside almasının üzerinden sekiz gün, dünyaya Luca diye birinin olmadığını söylemesinin üzerinden de üç gün geçmişti. Yine de hâlâ

En azından beni kontrol etmek istediğine, en azından önemseydiğine dair aptalca bir umut besledim.

"Sana bir şey sorayım, Doktor. Benimle temas kurmak istemediğini açıkça belirtmesine rağmen onunla konuşmak için Los Angeles'a gitsem saçmaladığımı düşünür müydünüz?"

"Sanırım bazen hayattan zevk almamız gerekiyor ve eğer insanlar saçma davrandığımızı düşünmüyorsa, o zaman yeterince çaba göstermiyoruz demektir."

Başımı salladım. "Sadece bir kapanışa ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Son sekiz yılımı Izzy ve bana o konser için bilet almamış olsaydım ne olurdu diye düşünerek geçirdim. Önümüzdeki sekiz yılı, onunla son bir kez konuşmaya gitseydim neler olabileceğini düşünerek geçiremem."

"Korkularımız geçicidir; yaşam boyunca gelip geçerler. Ancak pişmanlık kalıcıdır; onu sonsuza kadar yanımızda taşıyoruz. Gittiğinizde işler istediğiniz gibi gitmezse üzülürsünüz ama onun kalbini geri kazanmaya çalıştığınızı bilerek yolunuza devam edebilirsiniz."

"Haklısın. Bunu yapmam gerekiyor. Kapıyı suratıma çarpsa bile, bağırarak geçmeli ve sahip olduğum her şeyi vermeliyim."

Doktor gülümsedi. "Kız kardeşim yazın geri kalanında kızıyla birlikte New Mexico'da, yani karavan hâlâ bende. Benzinini doldurabilirim ve bu gece yola çıkabiliriz."

Teklifini takdir ettim, gerçekten. Ve o uzun yol için bir yol arkadaşımın olması yolculuğu çok daha katlanılabilir hale getirdi. Ama yine de bunun tek başıma yapmam gereken bir şey olduğunu hissediyordum. Sadece iki kat daha fazla zaman ayırmalı ve yavaş gitmeliydim. Doc'a yeterince güvenmiştim. Bu yolculuk Griffin ve benim için yapmam gereken bir şeydi ama aynı zamanda sadece kendim için de yapmam gereken bir şeydi.

"Teklifiniz için çok teşekkür ederim, Doktor. Tahmin edemeyeceğin kadar minnettarım. Ama karavanı ödünç almamın kız kardeşiniz için bir sakıncası olur mu sizce?"

Doktor olduğu yerde durdu. "Kendin mi? Tek başına üç bin mil mi gitmek istiyorsun?"

Umarım duygularını incitmemişimdir. "Evet, açıklayamıyorum ama bunun gerçekten yalnız yapmam gereken bir şey olduğunu hissediyorum."

Doktor derin bir nefes alıp verdi ve gülümsedi. "İşte şimdi konuşuyorsun. Gusto için git, Luca."

Bunu yaptığıma inanamıyordum. Son bir buçuk günümü hazırlanarak geçirmiştım. Doc ve benim geçen sefer izlediğimiz rotanın aynısını telefonumda ve basılı haritalarda haritalandırmıştım. Tek başıma seyahat edeceğim için her günkü sürüş programımı üç yüz mile indirdim. Her gece park etmek için güvenli yerler araştırdım -güvenlikli ve iyi derecelendirmelere sahip karavan yerleri- ve karavanı iki hafta boyunca ihtiyaç duyacağım tüm temel malzemelerle doldurdum. Benzin deposu doluydu, yağ değiştirilmişti ve Doc yolcu koltuğunu söküp çıkarmıştı, böylece Hortencia'nın yatağı ön tarafta benimle birlikte yerde oturabilecekti.

Güneş daha yeni batmaya başlamıştı ve evimin içinde dolaşarak her şeyi kapatıp kapatmadığımı ve olası yangın tehlikelerini fişten çekip çekmediğimi kontrol ettim. Yatak odamda durdum ve elim ışık düğmesinin üzerindeydi, tam kapatmak üzereydim ki komodinin üzerinde Isabella ve benim çerçeveli fotoğrafımız gözüme çarptı. Yanına gittim ve onu aldım.

"Benimle gelmen gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ama içten içe bunu tek başıma yapmam gerektiğini biliyorum. Yine de bu doğru değil, değil mi Izzy? Yanımda olman için fotoğrafa ihtiyacım yok, çünkü sen her zaman kalbimde olacaksın." Derin bir nefes aldım ve parmağımı yüzünde gezdirdim. "Ben *korkusuz* olmaya gidiyorum. Birkaç hafta sonra görüşürüz."

Çerçeveyi tekrar komodinin üzerine koydum ve bu sefer gülümsedim kapıyı kapatmadan önce arkama baktım. Mutfakta Hortencia'nın tasmaını aldım ve su kabını almak için eğildim. Ayağa kalktığımda panjurların arasından gözüme bir ışık çarptı. Lavabonun üzerindeki pencere evin ön tarafına bakıyordu ve öne doğru eğilip iki çıtayı ayırarak dışarı baktım. Farları bulunca gülümsedim ve başımı salladım. Doktor yolculuğum için beni uğurlamaya gelmek istemişti ama ona geç olacağını ve gelmesine gerek olmadığını söylemişim. Yine de geleceğini bilmeliydim. Çantamı ve birkaç son dakika eşyamı alıp dışarı çıktım.

Kapıyı açar açmaz Hortencia koşmaya ve farlara doğru *inlemeye başladı*. Doktor'u seviyordu. Kapıyı kilitledim ve dönerken gözlerimi korudum. Yol boyunca farları açık kalmış olmalıydı, çünkü sanki bir projektör bana doğru ışık saçıyordu. "Doktor, farlarını kapat!" Birkaç adım ilerledim ve ışıklar söndü.

Gözlerimin karanlığa alışması tam on saniye sürdü ama alıştıklarında donup kaldım. Garaj yolumdaki Doc'un arabası değildi ve kesinlikle Doc da değildi.

Griffin dev karavanın sürücü koltuğundan indi ve kapıyı çarparak kapattı. İkimiz de uzun süre öylece bakakaldık.

"Ne yapıyorsun burada?" Sonunda söyledim.

Doc'un kız kardeşinin, kendisinin çıktığı karavanın yanına park etmiş karavanını başıyla işaret etti.

Isıtmak için çalıştırdım. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Yutkundum. "Seni görmek için Kaliforniya'ya gidecektim." İkimiz de kıpırdamadık. "Doc karavana bindi mi?"

Başımı salladım. "Tek başıma sürüyordum."

Griffin'in kaşları kalktı. "Tek başına üç bin mil mi gidecektin?"

Başımı salladım. "Seni görmem gerekiyordu."

Ellerini ceplerine soktu. "İşte buradayım. Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Kapısına gittiğimde ne söyleyeceğimi günlerce düşünmüştüm ama şimdi ondan yirmi adım ötede duruyordum ve nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Griffin bana doğru birkaç adım attı, yürürken ayaklarının altındaki çakıllar çıtırdıyordu. Cebinden bir şey çıkardı ve havaya kaldırdı. "Mektubunu aldım."

"Biliyorum. Takip ettim ve sizin imzaladığınızı gördüm." Başını salladı. "Styx imzaladı. Ben değil."

"Davulcun mu?"

"Sarhoş olmuştum ve odamda sızmıştım. Styx'in odası yan odadaydı ve otel müdürünün kapıyı çaldığını duyup mektubu benim için aldı. İade adresini görünce, ihtiyacım olan son şeyin seninle daha fazla iletişim kurmak olduğuna karar verdi." Durakladı. "Beni çok fena siktin Luca."

Boğazıma bir tenis topu kaçmış gibi hissediyordum ve ne kadar yutkunmaya çalışsam da kurtulamıyordum.

Griffin aramızdaki mesafeyi kapattı ve yazdığım mektubu bana geri uzattı. Hala mühürlüydü.

"Sen . . . açmadın mı?"

Griff başını yavaşça ileri geri salladı. "Styx sonunda bana vermeye karar verdiğinde havaalanına gidiyordum. İçine yazdığın hiçbir şeyin gelme fikrimi değiştirmesini istemedim, o yüzden okumadım."

Alnım kırıştı. Onu mahvetmişim, yine de mektubumu okumadan buradaydı. "Mektubu sana verdiğinde nereye gidiyordun?"

Zarf mı?"

"Al."

"Ama ... ama neden?"

"Sana kızgıyım. Çok kızgıyım. Uyuyamadığım için yorgunum. İçinde senin adın geçen bir şarkı daha söylemek istemiyorum. Çok sinirliyim. Ama yine de her kızgın, öfkeli, yorgun ve sinirli anımı seninle geçirmek istiyorum. O yüzden bu mektupta ne olduğu umurumda değil. Buradayım ve bu işi çözene kadar da gitmeyeceğim. Üç ay boyunca gidecek bir yerim yok, eğer kalmama izin vermezsen, bana Kaliforniya'daki evimden daha pahalıya mal olan yeni karavanım uzun bir süre evinin önünde park halinde kalacak."

Aman Tanrım. Dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmiştik. Yıllar önce mektuplarını okumayı bırakmıştım ve o bugün bana açılmamış bir mektubumu bizzat uzatıyordu. Ben çılgınca bir risk alıp karavanımı onun evinin önüne park etmiştim, o ise bugün benim evimin önüne park etmeye hazırды.

Mektubu Griffin'in elinden aldım ve mührü açtım. Okumaya başladığımda sesim alçak ve titrekti.

"Sevgili Griffin,

"Sekiz yıl boyunca karanlıktan korktum. "Sekiz yıl boyunca, gitmesine izin vermekten korktum.

"Sekiz yıldır kapana kısılmaktan korkuyorum. "Sekiz yıl boyunca ateşten korktum.

"Sekiz yıl boyunca denemekten korktum.

"Sevgin, aslında karanlıktan hiç korkmadığımı, karanlığın içinde gizlenenlerden korktuğumu fark etmemi sağladı.

"Gitmesine izin vermekten korkmuyordum, zaten gitmiş olanı kabul etmekten korkuyordum.

"Kapana kısılmaktan korkmuyordum, özgür olmaktan korkuyordum. "Ateşten korkmuyordum, yanmaktan korkuyordum.

"Denemekten korkmuyordum, incinmekten korkuyordum."

Sonraki birkaç satırı ezbere biliyordum, bu yüzden mektubumu indirdim ve Griffin'in gözlerinin içine bakarak konuştum.

"Daha iyi olduğumu söylemiyorum, çünkü önümde uzun bir yol var. Ama korkunun hayatımı yönetmesine izin vermekten yoruldum. Seni sevmekten korkuyorum, Griffin. Seni sevmeme izin verirsem ve sonra seni kaybedersen ne olacağından korkuyorum."

Başımı kaldırdım ve Griffin'in gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördüm.

"Ama hayatımı senin aşkın olmadan yaşamaktan, şansımı denemekten daha çok korkuyorum. Bu yüzden lütfen beni affet. Her şeyi berbat ettim. Ve muhtemelen biraz daha batıracağım." Elimi uzattım. "Lütfen beni geri al Griffin. Çünkü seni tüm korkularımın toplamından daha çok seviyorum."

Griffin'in gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Hayallerindeki kızla ikinci sınıftayken bir mektup aracılığıyla tanışan ve kız onu terk ettikten sonra evine giden yirmi beş yaşındaki bir İngiliz rock yıldızına ne denir?"

Güldüm. "Bilmiyorum. Aceleci mi?"

Griff iki yanağımı da ellerinin arasına aldı. "Evim. Ona nihayet evim diyorsun."

BÖLÜM 33

GRIFFIN

Eve girerken anahtarlarımı masanın üzerine bıraktım. "Geri döndüm ve dergiyi aldım, aşkım."

Ben sabahı dışarıda ayak işlerini yaparak geçirirken Luca biraz yazı yazıyordu. Birkaç aydır, turnenin Avrupa ayağı için ayrılmak zorunda kalana kadar onunla birlikte kış uykusuna yatıyordum.

Plana göre ben yokken o burada Vermont'ta kalacaktı. Döndüğümde, satın aldığım tekerlekli malikânede birlikte batıya doğru yola çıkacaktık. Sonra zamanımızı Kaliforniya, Vermont ve açık yollar arasında paylaştıracaktık.

Dergiyi yatağın üzerine attım. Luca dergiyi kaptı ve kapağını inceledi. İkimiz de kameraya gülümserken kollarımın Luca'ya sarıldığı bir fotoğrafımız vardı. Başlık şöyleydi: *Cole Archer: Gerçek Luca'yla Tanışın.*

"Aman Tanrım. Çok fotoşoplanmış görünüyorum." Elini kapaktaki yüzünün üzerinde gezdirdi. "Hoşuma gitti." Güldü.

"Photoshop'lu ya da değil, çok güzel görünüyorsun. Öte yandan ben Hortencia'nın göt deliği gibi görünüyorum."

"Sence doğru şeyi mi yaptık? Yani, artık geri dönüşü yok."

"Elimizdeki tek seçenek buydu. Basının sizi bir şekilde rahat bırakmasını istiyorsanız, her şeyin önünü kesmeli, durumu kontrol altına almalısınız. Onlara istediklerini *kendi* şartlarınızla verirsiniz, böylece peşinden koşacakları bir şey kalmaz."

Sayfaları karıştırdı. "Okudun mu?"

"Gördüm. Görmene izin vermeden önce sürpriz olmadığından emin olmalıydım. İyi iş çıkarmışlar. Sanırım sözlerimizin tek bir kelimesini bile değiştirirlerse yasal işlem başlatmakla tehdit etmem işe yaradı."

Baştan sona anlattığımız tüm aşk hikayemizin haklarını saygın bir ulusal dergiye satmıştık. Kapak konusu bize 3 milyon dolar kazandırdı ve bu parayı Isabella'nın adına yanık kurbanlarını tedavi eden bir hastaneye bağışladık.

Luca gerçekten günlük hayatımın içinde olacaksa, onu saklayamayacağımı biliyordum. Hoşuma gitse de gitmese de insanlar onun kim olduğunu öğreneceklerdi. Yıllar içinde basın hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da

Onlardan kaçmak için değil. Onlara doğru koşmak. İstediklerini daha onlar bilmeden onlara verin.

"Şimdi okumak ister misin?" Ben sordum.

"Belki birazdan. Bunun için kendimi hazırlamam gerekiyor."

"Tamam, güzel, çünkü önce sana bir şey göstermek istiyorum." Gözleri büyüdü. "Ne?"

Kolumu kıvrarak ön kolumun iç kısmına yeni yaptırdığım dövmeyle ortaya çıkardım. Luca'nın koluna güneş, ay ve yıldız dövmesini yapan sanatçıya gitmiş ve benim koluma da aynısını yapmasını istemiştin.

Nefes nefese kaldı ve ağzını kapattı.

Yüzünü inceledim. "Hoşuna mı gitti yoksa iyice korktun mu anlayamıyorum."

Güldü. "Aman Tanrım. Hayır, bayıldım. Mükemmel bir şey. Benimkinin aynısı. Gerçekten harika bir iş çıkarmış."

"Izzy'nizin bizi tekrar bir araya getirmede gerçekten etkili olduğunu hissediyorum. Onu onurlandırmak istedim. Seninle aynı dövmeyle yaptırması gerektiğini biliyorum ama umarım onun yerine geçebilirim... onun onuruna."

"Seni çok severdi, Griff." "Öyle mi?"

"Biliyorsun... Onunla senin hakkında çok konuştum. O da, 'Bence o İngiliz çocuk senin ruh eşin' derdi. O zamanlar bunu bu kadar net göremiyordum, seninle tanışma şansım olacağını hiç düşünmemiştim. Seninle aramızda bir bağ olduğunu biliyordum ama ruh eşim olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama şimdi onun haklı olduğunu biliyorum. Bu konuda benim hissetmediğim bir hisse sahipti."

"Bunu paylaştığın için teşekkür ederim. Onu şimdi daha da çok seviyorum."

Parmağını şeffaf bandajın üzerinde gezdirdi, düşünceli görünüyor. "Ne düşünüyorsun?"

Sorusu beni şaşkına çevirdi. "Biz ayrıken ... hiç ?"

Sorusunu bitirmekte tereddüt etti. Ama ne sorduğunu biliyordum.

"Hiç başka biriyle yattım mı?"

Başını salladı.

Luca ve ben ayrıken başka kadınlarla yatma fırsatım olmuştu. Ayrılmamızın acısını unutmaya çalışmak için bu işi bitirmeyi düşündüğüm zamanlar olmadığını söyleyemezdin.

benimle birlikte. Ama sonuçta başka birini istemiyordum ve içimden bir ses pişman olacağımı söylüyordu.

"Bir parçam *biliyordu* Luca. Bir şekilde tekrar birlikte olacağımızı biliyordum. Gözlerinin içine bakıp sana başka biriyle yattığımı söylemek zorunda kalmak istemedim. Eğer dönmen yıllar alsaydı, o kadar süre yalnız kalabilir miydim emin değilim ama beni çok bekletmediğin için çok mutluyum. Ayrı olduğumuz zamanlarda bile hiçbir zaman benim bir parçam değilmişsin gibi hissetmedim. Senden başka kimseyi arzulamadım. Ve hayır, kimseyle birlikte değildim. Sana sadık kaldığım için mutluyum."

Rahat bir nefes aldı. "Bu konuyu açmaktan çok korkuyordum. Ama bu beni rahatsız ediyordu ve bilmem gerekiyordu."

"Sonunda sorduğuna sevindim." Merak etmiştim. "Başka biriyle birlikte olsaydım aramızdaki şeyler değişir miydi?"

"Hayır, üzücü olsa da anlayışla karşılardım. Ama rahatladım."

"Peki ya sen?" Ben sordum. "Öldürmem gereken biri var mı?" "Bir Furby olmadığı sürece hayır."

Luca son zamanlarda beni çok gururlandırıyor. Geçen gün öğleden sonra benimle evcil hayvan dükkanına gelmişti ve bugün ilk kez gün içinde süpermarkete gitme cesaretini gösterdik.

Çoğu insan için basit gibi görünen bu şey aslında onun için çok büyük bir adımdı. Ama tekrar bir araya geldiğimizden beri korkularına meydan okuma konusunda her zamankinden daha kararlıydı. Bir gün uçağa binebileceğini ve konserlerimden birine katılabileceğini umuyordum, ama her seferinde bir adım atarak. Onu asla hazır olmadığı bir şeyi yapmaya zorlamayacağımı biliyordum.

"Nasılsın?" Otoparktan markete yaklaşırken sordum.

Nefesini dışarı üfledi. "Endişeliyim. Ama altıma sıçsam bile kaçmayacağım."

"Eğer altına yaparsan, aşkım, kaçan *ben olacağım*." Göz kırptım.

Sinirlerine rağmen gülmeyi başardı.

Elini sıkarak, sürgülü cam kapılardan geçerken ona tutundum. Parlak floresan ışıkları bizi karşıladı. Öğleden sonraydı, bu yüzden gece yarısından daha kalabalık olsa da, pazar hiçbir şekilde kalabalık değildi.

"İyi misin?"

Başını salladı ve titrek bir nefes verdi. "Evet."

"Güzel."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şimdi mi? Bir ayağımızı diğerinin önüne koyuyoruz ve alışveriş yapıyoruz."

Her şey bununla ilgiliydi. Her seferinde bir adım. Doc'a gelmemesini, sadece benimle idare edebileceğini söylediğinde çok heyecanlanmıştım. Onun için yaptıklarını takdir etmediğimden değil, ama yakında Vermont'tan ayrılacaktı ve bana dayanmayı öğrenmesi gerekiyordu - ta ki kimseye dayanmasına gerek kalmayana kadar.

Karpuzların üzerine geldik.

"Neydi o numara bebeğim? En iyisini nasıl seçtiğini bana bir daha göster."

Gerçekten bilmek istemiyordum ama bu onun sınırlarını yatıştırmak için iyi bir yoldu.

Bir tanesini kaldırdı ve gösterdi. "Kulağınıza doğru tutmalı ve parmağınızla dokunmalısınız. Eğer içi boşsa, mükemmeldir."

Onu kendime doğru çektim ve başımı boynuna yaslayarak kokusunu uzun uzun içime çektim. Yanağım göğsüne indi ve kalbinin bana doğru attığını hissettim. Sonra göğsüne hafifçe vurdum ve kulağımı kalbinin üzerine yerleştirdim.

Güldü. "Ne yapıyorsun?"

"Evet. Benim için olanı buldum. Kesinlikle en iyisini seçtim."

EPILOG

LUCA

İki Yıl Sonra

Sevgili Luca,

Bunca yıldan sonra... sana yazdığım onca mektuptan sonra bu mektubun kolay geleceğini düşünebilirsin. Ama nedense kendimi yine on üç yaşında bir çocuk gibi hissediyorum, aşık olduğu kıza hislerini söylemekten korkuyorum. O zamandan beri çok şey değişti. Senin içindeydim. Seni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekillerde sevdim. Ve yine de ... Londra'da bir sonraki mektubun gelmesini bekleyen o çocuk olduğum dün gibi geliyor. Hayatın bizi bugün bulduğumuz noktaya getireceği yolculuğu asla hayal edemezdim. Korkularının üstesinden gelme cesaretin bana sadece ilham vermekle kalmıyor, aynı zamanda beni ne kadar sevdiğini de her gün kanıtlıyor. Birlikte olabilmemiz için korkunun en kötüsünü yapmasına izin vererek, benimle birlikte hayat yolunda ilerlerken elini tutmama izin vermen, sevginin nihai kanıtıdır.

Annem ölmeden önce benim için en büyük dileğinin bir gün beni onun kadar seven birini bulmam olduğunu söylemişti. Şu anda bana baktığını ve sevdiğimi gördüğünü bilmek bana büyük bir mutluluk veriyor. Sevdiğimi ve önemsendiğimi bilerek huzur içinde yatabilir. Umarım baban ve doktorun da şu anda aşağıya bakıp aynı şeyi düşünüyorlardır; kızlarının el üstünde tutulduğunu biliyorlardır. Seni sevebilen bir adam olduğum için çok mutluyum. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca benim için her şeyi yapabileceğini kanıtladın. Ve bilmeni isterim ki ben de senin için her şeyi yaparım. Senin için ölürüm, Luca. Bunu dürüstçe söyleyebileceğim tek kişi sensin. Lanet olsun, bu mektup daha hüzünlü olabilir mi? (*Friends*'ten Chandler Bing'i geri getirmek zorunda kaldım.) Hüzünlü ya da değil.

. bunu ifade etmenin başka bir yolu yok. Luca Vinetti, sana olan aşkım Güneşten, aydan ve yıldızlardan daha büyüktür. Sınır tanımaz. Bizim hikayemiz peri masallarından fırlamış gibi değil... Ham ve gerçek ama yine de en gerçek aşk türü. Karım olma onurunu bana bahşeder misin diye merak ediyordum. Evlen benimle, Luca. Bu mektubu okumayı bitirdiğinde bana bakacaksın ve ben de dizlerimin üzerine çökeceğim. Sana tekrar evlenme teklif edeceğim. Eğer evet dersen, beni dünyanın en mutlu erkeği yapacaksın. Hayır dersen, seni yine de seveceğim ve bunu kanıtlamak için parmağında bir yüzük olup olmaması önemli olmayacak. Seni seviyorum, Luca. Şu andan sonsuzluğa kadar.

Senin aşkın,

Griffin

Not: Lütfen evet de.

P.P.S. Mee-Mee ile evlen.

Mektubu katladım ve Griffin'in bir yıl önce evlenme teklif ettiği günü hatırlayarak gözlerimi kapattım. Avrupa turnesinden döndükten sonra karavanla ülkeyi dolaşıyorduk. Griffin Avrupa'dayken Doc aniden kalp krizinden ölmüştü. Küçük evinde onu kontrol etmeye gitmişim ve onu yatakta baygın halde buldum. Hayatımın en zor ikinci anıydı ve gerçekten de ne kadar güçlü olduğumu kanıtladı. Çünkü onu o şekilde bulduğumda hayatta kalabileceğimi asla düşünmezdim. Ama onun için güçlü olmam gerektiğini, onun asla benim kederimin kaynağı olmak istemeyeceğini *biliyordum*. İş onu kaybetmeye geldiğinde, Doc'a kendi öğretilerini iyi bir şekilde kullanmayı borçluydum.

Doc öldükten hemen sonra Griffin ailevi bir acil durumu gerekçe göstererek benimle birlikte olmak için Avrupa'dan geri döndü. Turne, yasımızı tutacak zamanımız olana kadar askıya alındı. Avrupa'ya döndükten ve ertelenen son birkaç gösteriyi tamamladıktan sonra Vermont'a geri geldi. İşte o zaman yeni hayatımız başladı ve Hortencia'yı da yanımıza alarak yollara düştük. Florida'da bir yere park ettiğimiz o yolculuk sırasında Griffin dizlerinin üzerine çökmeden önce bana teklif mektubunu uzatmıştı. Tabii ki evet dedim.

Şimdi, bir yıl sonra, düğün günümüzün sabahında Los Angeles'taki evimizdeydik. Griff karavanda hazırlanmayı kabul etmişti, böylece biraz mahremiyetim olacaktı. Törenden önce fotoğraf çektirmeyi planlamıştık. Yani beni yakında görecekti.

Evimizin ikinci katının tamamını kendime ayırarak, Hortencia'nın ara sıra yaptığı miyavlamalar dışında, huzur ve sessizliğin tadını çıkarmak için zaman ayırıyordum. Burada birkaç arkadaş edinmiş olsam da nedimem olmamasını tercih etmişim. Bugün Izzy'nin yerini alabilecek kimse yoktu; o benim baş nedimem olarak ruhen buradaydı. Tören küçük olacaktı, sadece en yakın arkadaşlarımızdan bazıları. Griffin'in babası yeni eşiyle birlikte Londra'dan gelmişti. Bunun Griffin için stresli olduğunu biliyordum ama onu davet ederek bu adımı attığı için onunla gurur duyuyordum.

Düğünümüz Los Angeles'taki Dr. Chester Maxwell Aviary'de yapılacaktı. Griffin onlara hatırı sayılır bir bağışta bulunmuş, onlar da Doc'un anısına bu kuşhanenin adını değiştirmişlerdi. Bu benim için çok duygusal bir gündü, hayal ettiğimden çok daha fazla. Doktor'un anısını yaşatmak isteyeceğim iki adam.

Babam ve Doc, ikisi de gitmişti. Bu yüzden Griffin bu şerefe nail olacaktı.

Elbisemi giymeden önce biraz temiz hava almak için pencereyi açtım. İpek bornozumun içinde berrak Kaliforniya gökyüzüne baktım ve derin bir nefes aldım.

O sırada ferforje balkona tünemiş kırmızı bir kardinal fark ettim. Elbette ne zaman yanımdan bir kuş geçse aklıma Doktor gelirdi. Ama bunda farklı bir şey vardı. Bahçede dolaşan diğer kuşlar gibi etrafta uçuşmuyor ya da cıvılamıyordu. *Stoikti*. Bu sadece bana bakıyor gibiydi.

"Merhaba," dedim.

Yanıt olarak başını eğdi.

Doc'un özellikle kırmızı kardinal hakkında bir şeyler söylediğini, insanların genellikle onların kayıp sevdiklerinden gelen haberciler olduğuna inandıklarını hatırladım.

Uçup gitmesini bekliyordum ama onun yerine bana doğru uçu ve hemen yanımdaki pencere pervazına kondu. Gözlerim dolmaya başladı, özellikle de bunun bir şekilde Doc'un bana gönderdiği bir mesaj -ya da Doc'un kendisi- olduğunu umarak ne kadar zavallı bir durumda olduğum için. Bu küçük kuşun o olduğuna inanmayı her şeyden çok istiyordum. Ama asla bilemeyecektim. Sadece ağlamaya başladım.

Doc ve Griffin olmadan hayatımın nasıl olacağını hayal ettim. İronikti, çünkü Doc olmasaydı, Griffin'le asla yeniden bağlantı kuramayabilirdim, çünkü Kaliforniya gezisi gerçekleşmeyecekti. Ve Griffin olmasaydı, Doc'u kaybetmekle nasıl başa çıkacağımı hayal bile edemezdim.

-Geriye kalan tek ailemdi. Hayatımda beni derinden etkileyen böylesine önemli adamlar olduğu için çok şanslıydım.

"Merhaba dostum," dedim kuşa. "Bu senmişsin gibi davranacağım. Çünkü senin için çok sevilen yaratıklardan birine dönüşmüş olabileceğini düşünmek beni mutlu ediyor. Ama en önemlisi, bugün burada, olman gereken yerde, benimle birlikte olduğuna inanmak istiyorum. Benimle koridorda yürürdün, biliyorsun." Gözlerimi sildim. "Sana veda edemediğim için üzgünüm. Ama hâlâ yanımda olduğunu biliyorum. Korktuğumda, hala beni neşelendiren sesini duyuyorum. Seni her yere taşıyorum. Senin sayende ben, Chester Maxwell'im."

Kuş aniden uçup gitti. Vedalaşmadan. Uyarı yok. Hiçbir şey yoktu. Ama yine de böyle oldu, değil mi?

Kapı çalındı. "Evet?" Gözlerimi sildim.

"Merhaba, Bayan Vinetti. İçeri girmek güvenli mi?" Arayan fotoğrafçı Leah'ydı.

Kapıyı ben açtım. "Merhaba. Evet. Sadece göz makyajımı tazelemem ve elbisemi giymem gerekiyor. Bana yardım eder misin?"

"Hiç de değil."

Gelinliğimin fermuarını çekmek için Leah yerine annemin ya da Izzy'nin burada olmasını tercih ederdim ama yakında Griffin'le birlikte olacağım ve bu yalnızlık duygularının yerini düğün günümüzün neşesi alacağı için teselli buldum.

Giyindikten sonra Leah makyajımı tazelerken aynaya bakarken birkaç fotoğrafımı çekti.

Artık Griffin'le dışarıda buluşma vakti gelmişti.

"Bay Archer fotoğraf çekimleri başlamadan önce avluda biraz yalnız kalmanızı istedi. Bu yüzden sizi gördüğü anı yakalayacağım ve sonra dış mekan fotoğraflarınızı çekmek için geri gelmeden önce yaklaşık on dakika ortadan kaybolacağım."

"Tamam. Teşekkür ederim."

Evden bahçeye çıktığımda Griffin'in sırtı bana dönüktü ve bir jakaranda ağacının altında duruyordu.

"Griffin?"

Arkasını dönüp bana baktığında hemen ağlamaya başladı. Griffin'i nadiren ağlarken görmüştüm, en azından mutluluk gözyaşları dökerken. Ama bana olan sevgisinin şu anda gözlerinden dökülen yaşlardan daha büyük bir kanıtı olamazdı.

"Hayal edebileceğimden çok daha güzel görünüyorsun." "Teşekkür ederim. Sen de çok yakışıklı görünüyorsun." Yaka çiçeğini düzelttim ve göğsünü okşadı. "Bu yeleği seviyorum." Ağlamam gerektiğini hissediyordum ama sanırım hüngür hüngür ağlıyordum. Bu, şu anda inanamayacağım kadar mutlu olmadığım anlamına gelmiyordu.

Griffin'in elinde küçük bir hediye çantası olduğunu fark ettim. "antada ne var?"

"İ değildi. Tabii ki Eğer sen vardı bir şey Eski, bir şey ödünç alınmış, mavi bir şey ..."

"Bu geleneği hatırlamıyordum bile." Gülümsedim. "Aslında hatırlamıyorum.

Beni koruyor musun?"

"Ben seni korurum." Göz kırptı, sonra çantadan ilk eşyayı çıkardı. "Eski bir şey," dedi gümüş bir madalyon çıkarırken. "Bu eskiden

Annem. O öldükten sonra bana miras kaldığında içi boştu. Ben de Izzy'nin elinizdeki fotoğrafını aldım ve tam içine sığacak boyutta bir kopyasını yaptırdım."

Tamam, şimdi ağlıyordum.

Boynuma takarken, "Makyajım mahvolacak" dedim.

"Bunu düzelteceğiz."

Griffin'in düzeltemeyeceği ya da daha iyi hale getiremeyeceği hiçbir şey yoktu.

Bir sonraki eşyayı çıkarırken kalbim beklentiyle çarptı. "Ödünç alınmış bir şey," dedi kadife bir kutuyu açmadan önce. İçinde şunlar vardı Harry Winston'dan en çarpıcı elmas küpeler. Bunlar bir servete mal olmuş olmalı.

"Aman Tanrım. Bunlar enfes."

"Umarım onları gerçekten beğenirsin. Beğenmediysen giymek zorunda değilsin." "Takarım." Gülümsedim. "Gerçekten beğendim. Teşekkür ederim."

Yeni küpeleri takmama yardım etmeden önce taktığım küçük elmas küpeleri çıkardım. Muhteşemdiler, avize tarzında sallanıyorlardı ve muhtemelen bu düşün kadar pahalıya mal olmuşlardı.

"Mavi bir şey." Küçük bir Furby anahtarlık çıkarmadan önce hınzırca bir gülümseme takındı. Onu görmeye ilk gittiğimde evinde bıraktığım anahtarlıktı bu. Kraliyet mavisi rengindeydi. Ucuna küçük bir çengelli iğne eklemişti. Eğilerek elbisemin alt tarafına iğneledi.

"Bu mükemmel." İşıldadım.

"Ve daha sonra pili bitene kadar kullanabiliriz." Göz kırptı.

Çantayı bir kenara koyduktan sonra "yeni bir şeyi" atladığını fark ettim.

"Biri eksik değil mi? Yeni bir şey mi?"

"Evet, aşkım. Ama çantada değil. *Senin* içinde." Griffin diz çöktü ve karnımı öptü.

Korkularıyla yüzleşmemin en büyük ödülü, onunla birlikte küçük bir insan yaratmış olmamızdı. Dört aylık olduğumda, hamile elbisesi giymemi gerektirecek kadar gösterişli değildim. Neyse ki seçtiğim elbisenin kesimi karnımdaki küçük şişliği oldukça iyi saklıyordu. Ama sadece birkaç ay içinde, adını Griffin Chester Marchese koymayı planladığımız bir erkek bebek dünyaya getirecektik. Ve hayatım bir kez daha sonsuza dek değişecekti.

Anne olmaktan korkuyor muydum? Kesinlikle korkuyordum. Ama her şeye olduğu gibi buna da balıklama dalacak ve her şeyi olduğu gibi kabul edecektim. Bu yaklaşım beni çok ileriye götürdü. Beni hayatımın en önemli gününe getirmişti.

Griffin bahçesinde yürürken elimi tuttu, düğünden önceki bu sakinliğin tadını çıkarıyordu.

"Yaptığım en iyi şey senin ilk mektubuna cevap vermektir, biliyorsun," dedi. Elini sıktım. "Yaptığım en iyi şey onu göndermektir."

"İlk mektubunuzdan bahsetmişken, geçenlerde tüm kutularımı karıştırdım ve ona rastladım. Bugün onu kendi 'eski bir şeyim' olarak cebimde taşıyorum."

"Gerçekten mi?"

İçine uzandı ve açmadan önce çıkardı. Yüzünden şok ifadesi geçti. "Aman Tanrım."

"Ne?"

"Bunu hiç fark etmemiştim. Tarihe bak, Luca. Vay anasını. Şu tarihe bak!"

Bugünün tarihiydi - tam yirmi yıl önceydi.

Ağzım açık kaldı. "Sana ilk yazdığım günün üzerinden yirmi yıl geçtikten sonra evleniyoruz."

"Ve düğünümüz için bu tarihi seçtiğimizde hiçbir fikrimiz yoktu. Bunun oldukça şaşırtıcı olduğunu söyleyebilirim."

O ilk seferde ne yazdığımı hatırlamıyordum. O kader mektubuna baktım ve okurken gülümsedim.

Sevgili Griffin,

Beni tanımıyorsun ama öğretmenim bana senin adını verdi. Ben Luca. Sanırım mektup arkadaşını arıyorsun? Benim olmak ister misin?

Yedi yaşındayım, New York'ta yaşıyorum, siyah meyan kökü ve dans etmeyi seviyorum.

İngiltere'de nasıl olduğunu bilmek isterdim. Orada siyah meyan kökü var mı? İnsanların yolun ters tarafından sürdüğünü duydum. Bu çok garip!

Mektup arkadaşın (?),

Luca

Not: Bayan Ryan bana bir çocuk listesi gösterdi ve ben senin adını seçtim, Griffin Quinn. Nedenini bilmiyorum. Belki de annem *Dr. Quinn, Medicine Woman* dizisini izlediği içindir. Ama sen dikkatimi çektin. İçimden bir ses senin mektup arkadaşım olduğunu söylüyordu. Babam her zaman içgüdülerine güven der. İçgüdülerim siyah meyan kökünü sever. Ve içgüdülerim bana arkadaş olacağımızı söylüyor, Griffin. Umarım cevap yazarsın.

SÜRPRİZ!

Sevgili
okurlar,

Sizin için BÜYÜK BİR SÜRPRİZİMİZ var! Griffin'in kitapta Luca'ya yazdığı şarkıyı SESLENDİRMEYE ne dersiniz? Bültenimize kaydolmak için tıklayın ve Griffin'in sevdiği kadın için söylediği şarkıyı ücretsiz indirin!

Umarız siz de bizim kadar seversiniz!

<https://www.subscribepage.com/DirtyLetters>

Sevgilerim
le, Vi ve
Penelope

TEŞEKKÜRLER

Kitaplarımızla ilgili haberleri yayan tüm harika blog yazarlarına teşekkür ederiz. Siz olmasaydınız, pek çok okur bizi asla keşfedemezdi. Tüm sıkı çalışmanız ve desteğiniz için çok minnettarız.

Julie'ye: Arkadaşlığınız, günlük desteğiniz ve cesaretlendirmeniz için teşekkür ederim. Bundan sonra bizim için neler sakladığını görmek için sabırsızlanıyorum!

Luna'ya: İnanılmaz yaratıcı yeteneğinizle bizi kutsadığınız ve her gün yanımızda olduğunuz için teşekkür ederiz.

Süper temsilcimiz Kimberly Brower'a. Ortağımız olduğunuz ve yayıncılıkta doğru ortakları bulmamızda bize rehberlik ettiğiniz için teşekkür ederiz. Sen bizim temsilcimizden çok daha fazlasısın ve sabahın altısında bile her zaman yanımızda olduğunuz için sana minnettarız.

Montlake'teki muhteşem editörümüz Lindsey Faber'e, Lauren Plude'ye ve tüm Montlake ekibine - editörlük sürecinin bir zevk olduğunu söyleyebilecek kadar şanslı pek yazar yoktur, ama gerçekten öyleydi. Bize güvendiğiniz ve *Kirli Mektuplar'ı* olabilecek en iyi hale getirdiğiniz için teşekkür ederiz.

Son olarak okuyucularımıza, bizi kalplerinize kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. Dışarıda sizin için çok fazla seçenek olduğunu biliyoruz ve bizimle birlikte olduğunuz için onur duyuyoruz. Sadakatiniz ve sevginiz için teşekkür ederiz. Siz olmasaydınız, başarı da olmazdı!

Sevgilerim
le, Penelope ve
Vi

YAZARLAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2017 Irene Bella Photography

Vi Keeland, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in 1 numaralı çok satan yazarıdır. Milyonlarca kitabı satılan yazarın kitapları yüzden fazla çok satanlar listesinde yer almış ve şu anda yirmi beşten fazla dile çevrilmiştir. Kocasını ve üç çocuğuyla birlikte New York'ta yaşamakta ve altı yaşında tanıştığı çocukla sonsuza dek mutlu bir hayat sürmektedir.

Vi Keeland ile bağlantı kurun

Facebook Hayran Grubu:

<https://www.facebook.com/groups/ViKeelandFanGroup/>

Facebook

<https://www.facebook.com/pages/Author-Vi-Keeland-/435952616513958>

Web sitesi

<http://www.vikeeland.com>

Twitter

[@vikeeland](#)

<https://twitter.com/ViKeeland>

Instagram

[@Vi_Keeland](https://www.instagram.com/Vi_Keeland/)

http://instagram.com/Vi_Keeland/

Fotoğraf © 2016 Angela Rowlings

Penelope Ward *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın 1 numaralı çok satan yazarıdır. İki milyondan fazla kitabı satılan yazar, *New York Times*'ın yirmi bir kez en çok satan yazarıdır. Romanları bir düzineden fazla dilde yayınlanmaktadır ve dünyanın dört bir yanındaki kitapçılarda bulunabilir. Boston'da beş ağabeyi ile birlikte büyüyen yazar, daha aile dostu bir kariyere geçmeden önce yirmili yaşlarının çoğunu televizyon haber sunucusu olarak geçirmiştir. On beş yaşında otizmlı güzel bir kızın ve on üç yaşında bir erkek çocuğun gururlu annesidir. Penelope ve ailesi Rhode Island'da yaşamaktadır.

Penelope Ward ile bağlantı kurun:

Facebook Özel Hayran Grubu:

<https://www.facebook.com/groups/PenelopesPeeps/>

Facebook:

<https://www.facebook.com/penelopewardauthor>

Web sitesi:

<http://www.penelopewardauthor.com>

Twitter:

[@PenelopeAuthor](https://twitter.com/PenelopeAuthor)

<https://twitter.com/PenelopeAuthor>

Instagram:

[@penelopewardauthor](https://www.instagram.com/penelopewardauthor)

<http://instagram.com/PenelopeWardAuthor/>